

Ан Ейвъри

Л
Е
Г
Е
Н
Д
А
Р
Н
И

Л
Ю
Б
О
В
Н
И
Ц
И

Дъщерята на разбойника

АН ЕЙВЪРИ ДЪЩЕРЯТА НА РАЗБОЙНИКА

Превод: Славянка Мундрова-Неделчева

chitanka.info

Конникът язди под луната през виолетовите поля. Когато, изморен, стига стария хан, вътре вижда момиче, красиво като богиня. Лизи Тайнсдейл обаче е твърде земна — макар и дъщеря на известен разбойник, загинал заради любимата си, тя се задоволява просто да стопанисва наследената странноприемница, без да се захласва по младите мъже. Но когато тайнственият непознат я спасява от „червените куртки“, а после я целува, тя разбира, че една жена може да се изправи и срещу самата смърт заради мъжа на мечтите си.

1

Ако Джон Франсис Карлтън беше научил нещо в живота, то беше именно това — да взема удоволствията си там, където ги намери. Точно сега той се наслаждаваше на чаша хубава бира, прациящ огън и закътано място в ъгъла край огнището на хана „Крал Джордж“. Беше на сушина, добре нахранен и защитен от течението и от леденостудения дъжд, който нахлуваше вътре с всеки измокрен до кости нов посетител... но това не беше достатъчно. Не и тази вечер.

Джон Карлтън искаше жена. Хубавичка, закръглена и благосклонна жена, която да смачка два-три пъти гребена на петлето му в своето кокошарниче, а после да се сгуши в прегръдките му и да го топли през остатъка от тази отвратителна, провалена английска нощ.

За съжаление ханът „Крал Джордж“ разполагаше с повечето от удобствата, които пътникът би могъл да желае, но между тях не фигурираше жена. Поне не закръглена и благосклонна.

Като гледаше старицата в ъгъла отсреща, му се струваше, че някога сигурно е била закръглена и хубавичка и дори повече от благосклонна към самотни странници, но времената, в които се е отдавала на закачки и търкаляне в сеното, отдавна бяха отлетели. Сега тя седеше сгърбена над канчето с бира, надавайки жадно ухо към съседната маса, където двама неотстъпчиви селяни и още по-неотстъпчивите им жени водеха продължителен спор. Разискванията се въртяха около невероятно заплетената бъркотия от поземлени права, изгубени наследници и това, че икономът на стария лорд Хенри Малоран си е пъхал гагата, където трябва и където не трябва, а старата вещица се изкискваше доволно всеки път, щом някой от спорецките отбележеше особено убедително поредната точка в своя полза.

Джон бе следил спора с вяло любопитство, както прави всеки пътник, попаднал на чуждо място, но вниманието му намери по-приятен обект в лицето на миловидната девойка, която наливаше чашите и обслужваше масите.

Девојката беше по-обещаваща. Бе малко висока и слаба за неговия вкус, но имаше плътни меки устни, които се предлагаха за целувка, чудесна кожа, деликатно бледа и контрастираща с гарвановочерната коса, разпиляна под простото боне, и гърди, които биха накарали дори слепец да се размечтае. Гърдите, както вече бе преценил Джон, компенсираха липсата на достатъчно плът по дългите ѝ кости. Беше грациозна, с тъмни бадемови очи и извънредно подходяща за леглото... но не и благосклонна. Той го бе разбрал още когато първият му набег му бе донесъл отказ, чиято рязкост можеше да отблъсне цял полк ухажори.

Джон не се бе осмелил да поднови атаката си, макар, от друга страна, да не се бе отказал напълно от идеята. В края на краищата не му оставаха кой знае колко развлечения. Дори пререканията на упоритите селяни по повод старите скандали като че ли бяха утихнали или по-скоро се бяха удавили в канчетата им със сайдер и бира.

Колкото до девојката, тя не му обръщаше внимание, освен когато трябваше да отнесе чиниите от вечерята му или да напълни отново халбата му. Поведението ѝ би могло да нарани мъжката му гордост, ако не бе възбудило още повече любопитството му. Не беше свикнал жените да го пренебрегват.

За да не остави гордостта си да страда, предположи, че тя го отбягва само защото жадните клиенти са много настоятелни с поръчките си. Въпреки студa и пронизващия дъжд доста от местните хора бяха успели да се доберат дотук в бурята и тя не бе успяла да седне дори за миг в последния един час. Не преставаше да тича напред-назад между избата, килера и кухнята, пълнеше халбите, хокаше готвачката и изпълняваше поръчките на клиентите си със завидно и непоклатимо спокойствие.

Джон гледаше одобрително, когато тя се качваше на табуретката, за да вземе някоя кана. Протегнеше ли се, за да досегне каната, полата ѝ се повдигаше и показваше чифт здрави големи обувки и глезени, чиято грация можеше да възбуди дори най-заспалия измежду затъпелите труженици, седнали на такова удобно място, че да съзерцават гледката. Един беззъб чешит, по-хитър от останалите, се наведе настрани и се опита да надникне под полата ѝ. Усилията му бяха незабавно възнаградени от девојката, която го цапардоса по главата с каната.

— Я се дръж прилично, Томас Гейнс — скастри го тя, докато слизаше от табуретката и си оправяше роклята.

Старият Томас направи невинна и натъжена физиономия.

— Е, хубаво, де, Лизи. Нищо не исках да ти направя. Честна дума.

Щеше още да продължи да се превзема, но не можа да се сдържи и се изкикоти.

— Само да се опиташ пак, ще изхвъркнеш във на дъжда, да си го знаеш — заяви Лизи, вдигнала каната, за да подчертае заплахата.

Томас веднага зарови нос в халбата си.

Лизи се успокои и отиде да напълни каната от бурето, сложено на ниска поставка до отсрещната стена. Джон Франсис блажено се присъедини към всеобщото мъжко одобрение, предизвикано от гледката — дори скрит под тежките поли, заобленият задник на девойката, когато се навеждаше, за да точи вино, бе наистина приятно зрелище.

— Не ми харесва как я гледа — изръмжа Оливър Хардуик на любимата си. — Ще ми се да му плисна бирата в муцуната, когато пак я зяпне така.

— Хич не си го и помисляй — отвърна любимата му. — Впрочем ти обеща вече да не правиш такива работи. Знаеш какви неприятности имаше Лизи последния път, когато изгони клиентите й.

— Шайка проклети развратни благороднически копелета — продължи да бучи Оливър. — Като разгонени песове. Хубавичко ги наредих.

— Сигурно, само че нямаше нужда така да им изкарваш акъла. Пък и търговията на Лизи после цял месец не вървя.

— И това го казва дъщерята на един ханджия!

— Че аз какво бях според тебе! Тогава май нямаше нищо против.

— Да имам нещо против ли? — изсмя се Оливър и притегли любимата към себе си. — Никой мъж с очи на челото и багаж в гащите нямаше да има нещо против, любима моя, или дори да си го помисли. Не и когато хубавичко те погледне!

— А ти погледни докъде ме докара тая работа!

— Ах, Бес, хубавице моя. Толкова много ли те безпокои това?

Бес се усмихна и сбърчи нос.

— Не и откакто те имам. — Усмивката ѝ угасна. — Но се безпокоя за нашата Лизи. Тя е толкова... толкова сериозна, Оливър! Никога не е обръщала малко повече внимание на никой от мъжете, които са я ухаждали, и каквото и да казваш, сред тях *имаше* двама-трима подходящи.

— Че какво от това? И най-добрият от всички не беше достатъчно добър за нашата Лизи.

— Не искам да остане стара мома. Оливър! Но както отблъсква всеки мъж, който се интересува от нея...

— Всичките само едно си мислят!

— Точно каквото си мислеше и ти, скъпи! — изкиска се Бес. — И то какви хубави неща си мислеше!

— Добре ни беше заедно, нали, Бес, красавице моя?

— И сега пак ни е добре.

— Да. Хъм... — Оливър се върна към въпроса, който го занимаваше, и изруга. — Бог да го убие! Само го виж тоя похотлив мръсник! Казвам ти, Бес, само още веднъж да я погледне така, и ще му отиде биричката!

Лизи постави напълнената кана с вино и трите чаши на малък поднос и ги занесе на масата, където Уилям Уотфорд и неговите дърти вещици водеха ожесточен спор дали катранът е по-силно лекарство за крастата при овцете, отколкото корените от лапад, сварени в оцет. Тя избягна с хитра маневра всеизвестната блуждаеща ръка на Уилям и се върна да наточи още бира за стария Томас. Възбуден, защото бе успял да надникне под полите ѝ, той бе пресушил халбата си и гръмогласно поиска още една, само че бързо, преди да е пукнал от жажда.

Гърбът и краката я боляха. Беше уморена, гладна и раздразнена, както всяка вечер, когато Самюел не можеше да дойде да обслужва кръчмата. Но тази вечер Лизи усещаше едно допълнение.

Не бе трудно да разбере откъде идва то. Наричаше се Джон Гидиън, макар тя дълбоко да се съмняваше, че е дошъл на света тъкмо с това име. Точно в момента той се бе облегал в ъгъла край огнището, обгърнал покровителствено халбата бира със загорялата си красива ръка и предизвикателно протегнал крак върху отсрещния стол. Беше добре облечен и ако се съди по говора му, добре възпитан, независимо че идваше от колониите. Мъжът бе произнесъл едва няколко думи,

колкото да я закачи и да си поръча вечеря и още бира, но Лизи беше абсолютно уверена, че не сопването ѝ го бе принудило да замлъкне.

Привидното му нехайство прикриваше някаква смущаваща бдителност. Според нея той виждаше и чуваше всичко, което става в салона наоколо му, независимо че се правеше, че не се интересува от нищо друго, освен от бирата си и от гърдите ѝ, които издуваха пазвата на роклята.

С това последното Лизи бе свикнала. Движеше се сред мъже — млади, стари и на средна възраст, — още откакто бе пораснала достатъчно, за да помага на дядо си в безкрайната работа по кръчмата. Повечето от тях наистина бяха от селото и околните ферми, но винаги имаше и случайни пътници, и хора, които идваха на гости при местните благородници, но копнееха да поотдъхнат от гостоприемството на своите домакини. Нямаше значение какви са — ако бяха достатъчно големи, за да не се държат вече за полите на майките си, гледаха само халбите с бира и гърдите ѝ точно както странникът в ъгъла.

Никой обаче не бе успял досега да я разтревожи така, както този мъж с неговата ленива усмивка и морскозелени очи, наполовина скрити зад такива гъсти мигли, че някоя жена дори би се разплакала от завист. Когато се доближеше до него, сърцето ѝ започваше да бие учестено и кръвта заблъскваше във вените ѝ. Когато се отдалечеше, заета с други задачи, тя усещаше погледа му върху себе си и тялото си и пламваше в горещи приливи, толкова обезпокоителни, колкото и неочаквани. Ако не бе толкова сигурна, че е напълно здрава, както винаги, щеше да си помисли, че се разболява и трябва да ѝ се пусне кръв.

Работата не бе само в тревогата, която мъжът пораждаше в нея. Самият той търсеше нещо, вслушваше се във всичко казано, макар външно да не го показваше.

Защо човек като него, явно не от простолюдието, така се интересува от посетителите на хана „Крал Джордж“? Какво толкова търси странник като него в различните разговори за реколтата, политиката, времето, старите скандали и цената на добитъка?

Но той търсеше нещо и Лизи би се обзаложила срещу най-хубавия си дантелен нагръдник, че не се интересува нито от жътвата, нито от времето, нито от цената на добитъка.

Когато се зае с третата си халба бира, Джон вече бе премислил и колебливо бе отхвърлил поне дузина различни начини да съблазни девойката, обслужваща масите. Смущаваше се от мисълта, че тя навярно вече стотици пъти е чувала всичко, което би могъл да й каже, и неговите комплименти няма да я трогнат повече, отколкото куче би се трогнало от излиянията на някоя бълха.

Внезапно пламналата му страст скоро бе изместена от все по-нарастващото недоумение пред факта, че тя изобщо се намира тук. Независимо от слугинското си занимание девойката се държеше с увереност, на която много благородни дами биха завидели. В говора й нямаше и следа от грубия акцент на селяните, които изпълваха по-голямата част от кръчмата, но тя посрещаше посетителите си спокойно и приветливо като стари познати, а те на свой ред се отнасяха към нея с естествената непринуденост, която се поражда единствено от дългото познанство.

Джон се намръщи без видима причина, подразни го това, че такъв един съвсем обикновен проблем не му излиза от главата и настоява за отговор. Не че имаше особено много други неща, с които да се развлича, но просто би предпочел да си легне с девойката, а после да я забрави. Мъжът не бива да се обвързва прекалено много с удоволствията си, особено с тези от тях, свързани с жените. Те имат досадния навик да не позволяват толкова лесно да се отървеш от тях.

Както се случва обикновено, желанието му за развлечение беше наистина удовлетворено, но далеч не в такава привлекателна форма, каквато представляваше чернокосата девойка.

Томас Гейнс се надигна от пейката, на която дотогава бе седял, и полека си проби път през помещението, за да стигне до огнището, стискайки здраво халбата със съсухрената си ръка. Кимна на Джон с любопитно огънче в бледите възпалени очи, после бавно намести старите си кокали на пейката възможно най-близо до огъня.

— Брр — изпръхтя той крайно доволен и надигна чашата си за наздравица.

— За твое здраве — отвърна Джон, вдигайки полупразната си халба.

— На тия години не е останало много от него — показва кривите си зъби Гейнс и се скри зад чашата си.

Джон го гледаше как преглъща, изопнал съсухрените жили на шията си.

Накрая старецът свали канчето, въздъхна със задоволство — след като най-напред отпи солидна дълга глътка, — и отри уста с ръкава.

— Тая Лизи си е заядлива и избухлива кавгаджийка, обаче хубава бира прави.

Джон кимна утвърдително.

— И печената й кокошка си я бива, поне тази, дето аз ядох сега.

Гейнс поклати глава.

— Ъхъ. Това е работа на Берта. Берта е най-дебелата свиня, дето съм виждал да диша, обаче добрата готвачка трябва да е такава. Лизи сега е стопанката тука. И кръчмарка също. Научи се от дядо си, преди старецът да пукне.

Той сбърчи лице и се загледа в ъгъла, дълбоко замислен, почесвайки посивялата си брада, за да помогне на мисълта да потече.

— Май беше миналата година по Архангелов ден, такова нещо. Или пък преди две години беше, а?

— Мис Лизи сама ли върти кръчмата?

Джон не се и мъчеше да прикрие учудването си. Ханът беше доста голям и ако се съди по това, което бе видял, добре управляван. Не беше заведение, което да се държи от сама жена — поне не от млада и хубава жена, която сигурно не би се затруднила да си намери съпруг и да поделит работата с него.

— Ъхъ. Е не точно сама.

Гейнс гаврътна още една солидна глътка — мозъкът му като че ли имаше нужда постоянно да се зарежда, за да работи — и се наведе напред поверително.

— Лизи сега е господарката, обаче има две слугини и хора в конюшната, и готвачка да работят вместо нея. Самюел Мартин се разправя повечето време с кръчмата. Ама братовчед му се разболя преди два дена и сестра му го завлече да ходят да се прощават с него. Дъртата квачка не може да остави и братовчед да хвърли топа, ако не се увери, че ще си получи дела от наследството.

Той се заля в смях.

— Като му дойде ред и на стария Мартин, сигурно ще седне край леглото да брои петачетата, да е съвсем сигурна, че не е взел някое със себе си.

— Неприятно ще бъде, и дума да няма.

— Брр — съгласи се Гейнс и за пореден път смаза гласните си струни.

Стопанката избра точно този момент, за да мине край тях. Спря очи върху Джон, после метна подозрителен поглед към стария Томас, но отмина.

— Мис Лизи май се справя чудесно и без помощта на стария Самюел Мартин — отбеляза Джон, възхищавайки се на непринуденото изящество, с което тя носеше шест пълни догоре халби.

Отнесе ги, без да разлее и капка, дори когато се наложи да отстранява похотливата ръка на един едър намръщен фермер, който смяташе, че на цената на една бира ще може да получи още някои услуги.

— Да — изрече Гейнс, като я гледаше с оценяващ поглед.

Джон я изчака да разнесе халбите и да се върне по същия път покрай неговата маса, преди да прибави:

— Чудя се, че още не се е омъжила.

— Тя ли! — Гейнс се извъртя и надзърна над ръба на облегалото, сякаш за да се увери, че Лизи е достатъчно далече и няма да го чуе, а после приседна на ръба на стола отдясно на Джон. — Тя само да беше поискала, щеше да я вземе не само един, ами мнозина — прошепна той, наведен съзаклятнически напред и обгърнал с ръка халбата си. — Обаче никого не хареса. Даже един благороден господин се увърташе наоколо ѝ, ама и усмивчица не му даде. Съвсем се отчаял и се побъркал, така разправят.

Джон небрежно се облегна назад на стола си. Вонята на обор, която човек не можеше да обърка с никоя друга, бе просмукала износените дрехи на стареца, много рядко виждали вода и сапун. От устата му лъхаше на бира, евтин тютюн и прогнили зъби, а натрапчивата влага от дъжда, към която се прибавяше топлината от огнището, само още повече подсилваше мъчителната за обонянието смесица от миризми.

— Побъркал се, я виж ти! — подхвърли Джон.

— Да. Да ухажваш мис Лизи, си е направо опасно нещо. — Той премлясна със задоволство и отпи още една глътка. — Така си е, искам да кажа, ако всичко, дето го приказват, е истина, пък аз не мога да кажа каква е работата или каква не е.

— Имаш право. — Джон даде отдих на носа си, заравяйки го в чашата с бира. — Какво приказват?

Гейнс пак се огледа и се примъкна още по-близо. Джон започна да диша през устата.

— Призраци — изрече старецът. Очите му се разшириха и челюстта му се издаде напред, от което набръчканият му врат заприлича на шията на оскубана кокошка. — Призраци и убийство, и отмъщение без край.

— Призраци, а, Томас?

Мис Лизи се бе приближила така тихо до него, че Джон не бе успял да чуе идването ѝ.

Тя скастри Томас, но думите ѝ бяха предназначени за Джон.

— Искам да ви предупредя, господине. Може да нямате нищо против да платите бирата на Томас, но недейте да слушате небивалиците му. Измислици от край до край, но колкото по-кръвожадни са неговите призраци, толкова повече ожаднява той самият. Добре ще направите, ако си намерите друг, с когото да говорите.

— Добре, де, Лизи — изрече гузно старият Томас.

— Знаеш какво мисля за тия глупости.

Дори изкуфяла коза би се досетила. Гневът, излъчван от нея, беше почти физически доловим и много по-голям от размера на предизвикалата го простъпка.

И да бе имала намерение да каже още нещо прекъсна я внезапното изтрещяване на входната врата, която яростният вятър блъсна о стената. В кръчмата нахлуха талази дъжд и с тях трима войници на самия крал Джордж.

Подобно на сърна при звука на ловджийски рогове, Лизи се напегна и вдигна глава, сякаш приготвяйки се за скок. Странно същество, помисли си Джон. Горда, почти високомерна и явно съвсем спокойна в присъствието на кралските служители, още повече, когато мнозина от клиентите ѝ изведнъж бяха намерили за много интересно да се взрат в масите пред себе си. Тя пристъпи напред.

— Вие сте добре дошли, господа — каза Лизи с остър тон. — Но не и дъждът и вятърът. Ако искате да влезете, влезте спокойно и затворете вратата зад себе си. Ако нямате желание да пиете бира, ще ви бъде благодарна да си отидете и с удоволствие ще затворя вратата след вас.

— Остър език, както винаги, а, госпожа Тинсдейл? — каза мъжът най-отпред, офицер, ако се съди по шапката и елегантните гънки на наметалото му.

Неговите спътници се ухилиха. Единият, дребен редник със сбръчкано лице, ритна вратата, за да я затвори, а другият надменно сложи ръка на дръжката на пистолета, стърчащ от колана му, сякаш отправяше безмълвно предупреждение.

— Остър език ли, лейтенанте? Ласкаете ме. Ако вие и вашите хора искате да седнете — тя кимна към масата до тази на Джон, единствената все още незаета, — ей сега ще ви донеса бира, веднага щом обслужа тези, които са дошли преди вас.

При тези думи тя грабна халбите на Джон и Томас, без дори да ги попита, и се отдалечи.

Лейтенантът я проследи с присвити очи, после кимна на драгуните да седнат на посочената им маса. Двамата мъже се подчиниха надменно и почти предизвикателно. Лейтенантът свали наметалото си и го метна на облегалката на стола си, а после се наведе напред към огъня. Всички в кръчмата се втренчиха в него, докато протягаше ръце към пламъците. Когато се обърна с гръб към огъня, наблюдателите побързаха да насочат вниманието си към халбите с бира.

Когато се върна с пълните чаши, Лизи съзнателно пренебрегна подигравателния оценяващ поглед на лейтенанта.

— Ето за вас — каза тя, слагайки едната чаша пред Джон. — А *ти* — прибави, поставяйки втората пред Томас — си дръж езика зад зъбите, иначе ще получиш още бира, когато си видиш ушите.

— Хубаво, де, Лизи — протестира слабо Томас, но хвърли подозрителен поглед към двамата драгуни и едва тогава пъхна нос в халбата си.

Присъствието на войниците развали приятната атмосфера, която топлината, добрата бира и приятелските разговори бяха създали в кръчмата. Двамата заядливи фермери се изправиха едновременно,

навлякоха палтата и нахлупиха шапките си и придружени от заядливи си жени, напуснаха хана и потънаха в нощта. Скоро след тях излезе и един фермер, плътно последван от старата вещица.

Томас Гейнс не бързаше толкова. Вместо да се оттегли, той се върна с току-що напълнената си халба при пейката и топлината на огнището с явната надежда да изживее още някое от вълненията, които му бе приготвила вечерта.

— Ваша милост — каза той, покланяйки се, докато минаваше покрай лейтенанта.

Офицерът замръзна и отдръпна глава, колкото можеше по-назад, без да рискува да падне в огъня. Ноздрите му потрепнаха.

Джон присви ъгълчето на устата си.

Лейтенантът бе толкова остроок, колкото и изглеждаше. Той обърна ледения си поглед към Джон.

— Нещо забавно ли намирате?

— Споделени чувства, лейтенанте, нищо повече. — Джон побутна с ботуш стола, който старият Томас бе освободил. — Заповядайте.

Очите на лейтенанта се присвиха, докато претегляше поканата. След като огледа още веднъж кръчмата, той извъртя стола си така, че да вижда ясно посетителите, отметна надменно полите на куртката си и седна.

— Колонист. — Това не беше въпрос.

— От колониите съм.

— Какво ви е довело тук, далеч от дома?

Рязко зададеният настойчив въпрос накара Джон да повдигне вежда, но отговори достатъчно меко:

— Баща ми е от тази част на Англия. Все говореше за нея. — Това бе вярно, макар че спомените на баща му бяха обагрени от нещо друго, съвсем различно от носталгията.

Лейтенантът изхъмка, явно приемайки на доверие думите му.

— Доста път сте минали заради спомените на баща си.

— Така е. — Но недостатъчно за целта, която го бе довела тук. — Макар че навярно много неща са се променили, откакто баща ми е излязъл оттук. Предполагам, че сте запознат.

— Аз? — Лейтенантът се изсмя и смехът му прозвуча рязко всред глъчката от разговорите на останалите посетители. — Слава

Богу, не съм тукашен!

— Не сте ли? — Гневът на мъжа говореше по-ясно от думите му. Не че имаше значение. — Значи ли това, че не сте избирали сам къде да служите?

Лейтенантът се напрегна, сякаш осъзнавайки докъде може да го докара гневът му.

— Не, не съм избирал.

Джон кимна с разбиране, отпи солидна глътка бира и се разположи по-удобно на стола си. Тъй като бе отседнал в хана, нямаше причина да излиза навън в бурята. Огънят грееше, бирата беше добра и ако имаше късмет, разговорът щеше да бъде... полезен.

— Разкажете ми за това място — помоли той. — Винаги ли е толкова студено и влажно?

Лейтенантът бе взел стола, освободен от стария Томас. Ако се съди по твърдите гневни черти, врязани около красивите му устни, според него компанията не беше особено интересна.

— Лейтенант Ламбер — каза Лизи, като сложи безучастно препълнената халба пред мъжа, макар че би предпочела да му я плисне в лицето. Заобиколи масата и остави разпенените халби и пред другите двама драгуни. — Сержант. Редник.

Зави зад стола на лейтенанта и щеше да се отдалечи, без да каже нещо повече, но докато минаваше зад него, той сграбчи ръката ѝ.

— Все по-добре започвате да се оправяте в чиновете, госпожо Тинсдейл — каза той. — Нали ще обърнете малко внимание на хората ми?

Редникът се изхили, но сержантът смръщи предупредително вежди и той млъкна. Странникът изведнъж се умълча. Подчертано внимателно остави халбата си на масата, но не направи нищо, за да се намеси.

Лизи не им обръщаше внимание. Ако имаше избор, щеше да избегне спречкването с лейтенанта, но той и бе отнел тази възможност в мига, когато сграбчи ръката ѝ. Тя я освободи от хватката му, но не помръдна и на инч от мястото, където бе застанала.

— Не бих могла да не ги забележа, лейтенанте — каза тя. Горната ѝ устна потрепваше от гняв, но въпреки това успяваше да

сдържа гласа си. — Няма как да не ви забележат вас и вашите войници, като си пъхате гагата там, където нямате работа.

Лейтенантът се изсмя. В смеха му нямаше нищо приятно.

— Дочувам, че някои от моите хора доста усилено са си пъхали гагата тъдява. Донасят ми, че коремът на вашата слугиня вече почва да се надува.

Смехът и изпращяването на огъня прозвучаха рязко сред внезапно настъпилата тишина. Лизи имаше неясното чувство, че салонът около нея плува в яростна червена мараня. Тя подпря юмрук на масата и се наведе, за да погледне тъмното му лице.

— Така ли щяхте да се смеете, ако ставаше дума за сестра ви, лейтенанте? Или жена ви?

— Сестра ми не работи като кръчмарска прислужница, господарке. И нямам жена. — Усмивката му доби жесток оттенък. — Добре ще направите да изпъдите тая кучка, да я пратите обратно при семейството ѝ.

— Семейството ѝ я е изгонило. Тя няма къде да отиде, освен при мъжа, който е отговорен за положението ѝ, обаче сега няма такъв.

— Че защо да има? Ако умът ѝ стига само да си вдигне краката за няколко медни петачета, защо трябва някого да го е грижа какво ще стане с нея?

— Тя не е получила нито пени от мъжа, лейтенанте. Само ѝ е напълнил ушите с хубави думи.

— А сега пък коремът ѝ е напълнен с нещо друго. — Той сви рамене. — Това си е нейна работа, не е моя. Не нося отговорност за глупаците.

Лизи се изправи внезапно, повече не можеше да понася близостта му.

— Не и когато си свалят гащите!

Този път сержантът не направи усилие да обуздае смеха на подчинения си. Странникът седеше все така небрежно на стола, но дори в гнева си Лизи усети проблясването на морскозелените му очи и внезапното стягане на челюстта му.

Лейтенантът като че ли не забелязваше никого, освен нея. Той вдигна халбата си в безсрамна наздравица и отпи огромна глътка.

— Ах. Добре. Колкото и слаб да е надзорът ви над вашите прислужнички, госпожо Тинсдейл, трябва да се каже, че поне бирата

ви е силна.

— Господ да ги убие тия червени куртки! — изсъска Оливър. — Ще ги намуша копелетата...

— Оливър! Да не си посмял! Само ще навредиш още повече на Лизи!

— Но, Бес, не виждаш ли...

— Виждам, че Лизи може сама да се грижи за себе си. А си направил нещо сега, а Лизи е излязла виновната.

— Но...

— Почакай, Оливър. *Моля те.*

Оливър се поколеба, не беше способен да откаже каквото и да било на своята Бес. Невинаги.

— Добре, ще почакам. Обаче само да посмее пак да й пусне ръка...

Без да бърза, Джон свали крака си от стола насреща. Нямахше нищо подозрително, но все пак беше добре да си освободи пътя, ако стане нужда да действа бързо. В спречкването между лейтенанта и мис Лизи имаше нещо повече от обикновен спор относно бременността на слугинята. То прозираше под повърхността на думите им като светкавица, проблясваща иззад облаците.

Кръчмарката, прехапала устната си, пронизваше лейтенанта с яростен поглед, борейки се с изкушението да предизвика ожесточена размяна на ругатни и обиди. Той стоеше насреща ѝ, разкривил хубавото си лице в подигравателна безсрамна усмивка, която Джон на драго сърце би изтрил със замах.

Лейтенантът се изправи бавно и грациозно. Лизи предизвикателно не мръдна от мястото си.

Това беше грешка. Той я хвана над лакътя и я притегли към себе си за една груба оскърбителна целувка.

Миг по-късно лейтенантът отскочи назад, събаряйки стола си, с ококорени от гняв очи.

— Какво... по дяволите! Кучка нахална! Виж какво направи!

Посетителите на кръчмата като един източиха шии да видят. Джон изхълца, борейки се с желанието да се разсмее.

Мис Лизи бе успяла да излее цяла чаша бира в скута на мъжа, без дори да размърда особено силно масата или да излее, макар и капчица от добре напълнената халба на Джон. Панталоните на лейтенанта, толкова елегантни допреди малко, сега бяха потъмнели и измокрени с бира, все едно беше напикан двегодишен малчуган.

Ламбер изгледа Лизи със стиснати юмруци, блъскайки се в стола, който внезапно се изпречи на пътя му. С един замах той освободи крака си и изрита досадната мебел в огъня.

Лизи не помръдваше от място, но Джон полека се изправи. След като хвърли тревожен поглед към началника си, сержантът извади стола от огъня и се отдръпна назад извън полесражението. Редникът се намръщи ужасено и го последва. Кой знае колко щяха да стоят така. Джон се надяваше да е достатъчно дълго.

Лейтенантът пристъпи напред, явно решен да поиска удовлетворение заради обидата.

— Разочароваш ме, любов моя — каза Джон, отмествайки Лизи от пътя на лейтенанта, в резултат на което тя се озова в неговите ръце. — Ти обеща да запазиш всичките си целувки само за мене.

— Какво... — извърна се Лизи в опит да се защити от новата атака.

Със стратегическа смяна на хватката Джон успя да заклеши ръцете ѝ и да я привлече плътно до себе си, за да застане между нея и Ламбер... и да може да погледне това красиво лице. Дори такава, с порозовели от ярост бузи и с очи, в които блестяха диви пламъци, Лизи представляваше едно опасно изкушение.

Джон си пое дълбоко дъх. Не просто изкушаваща — Лизи Тинсдейл бе направо неустоима.

Ламбер и цялата кръчма около него отстъпиха в периферията на съзнанието му. Той наведе глава. Щеше да бъде глупаво да я целуне. Едно беше да я издърпа от пътя на Ламбер, а съвсем друго да претендира за това, което Ламбер се бе опитал да открадне само преди миг.

Не бива да я целува. Не бива да я целува.

Целуни я, глупако.

Джон трепна. Би се заклел, че някой прошепна тези думи в ухото му.

Наблизо нямаше никой, който би се опитал да го направи.

Широко отворени сини очи, втренчени в неговите. Устните на Лизи се разтвориха. Тялото ѝ се отпусна в ръцете му, докато той я притискаше още по-силно към себе си. Можеше да долови бързото вдигане и спускане на гърдите ѝ, притиснати до неговите.

Тези красиви разкошни гърди, които толкова го изкушаваха.

Красиви гърди...

Целуни я!

И тъй като не бе в състояние да се въздържи, Джон затвори очи, сведе глава и я целуна там пред всички — пред Бога, разярения лейтенант и ококорения, захилен Томас Гейнс.

2

Ръцете му бяха силни, устните твърди и настойчиви и Лизи, която в някакъв глупав порив бе вдигнала ръка да го удари, усети как заравя пръсти в косата му. Кръчмата, зяпналите посетители, дори разяреното лице на лейтенанта — всичко се изпари от съзнанието ѝ.

Ето какво било да те целунат истински. Гореща вълна, объркване и под всичко това един смущаващ копнеж, който заплашваше да прати всякакви останки от здравия ѝ разум право в комина над огнището.

Лизи изстена, протестирайки, и се заизвива в ръцете му, като се мъчеше да го отблъсне. Той отстъпи по-лесно, отколкото бе очаквала; когато се отдръпна, тя се олюля край него, останала без опора, замаяна и изчервена от гняв и срам.

Старият Томас хлъцна. Някой в залата зад нея се изсмя на глас. Вместо да я пусне, нахалникът я държеше здраво, но вече насочи вниманието си към Ламбер.

— Съжалявам, лейтенанте. За бирата, искам да кажа. — Той пусна хитра съучастническа усмивка, сякаш на света нямаше нищо по-обикновено от това, човек да залее с чаша бира гащите на някой офицер на негово величество. — Няма да се извинявам за целувката. — И се усмихна още по-широко. — Сигурен съм, че разбирате.

За миг Лизи помисли, че Ламбер ще скочи през масата и ще сграбчи мъжа право за гърлото. Вместо това обаче той грабна наметалото и го метна на раменете си. Хората му стояха отстрани като вързани кучета, онемели от възмущение, че един прост колонист е надвил началника им, и с явната надежда, че ще им бъде позволено да му дадат някой и друг урок по добро държание.

Ламбер сякаш бе забравил за тях. Гневният му поглед бе втрепен в противника, лицето му бе застинало, сковано от ярост.

— Ако бях на ваше място — изсъска той, — щях да намеря уместен повод да си тръгна оттук още преди да се е съмнало.

Заплахата бе несъмнена. Той кимна към Лизи, но в жеста му нямаше и капка дружелюбие.

— Госпожо Тинсдейл.

— Лейтенанте — отвърна Лизи, без да си даде труда да направи реверанс.

— Наистина ми се иска да не беше изсипал тая бира върху лейтенанта, Оливър.

— Трябваше, Бес. Нали не очакваш от мене да стоя безучастен, докато онова псе мляскаше нашата Лизи?

— Не. Разбира се, че не. Те са истински животни. Навлечи им червената куртка, и вече си мислят, че са Господ. Само че... — Бес сви вежди, явно загрижена.

— Само че какво, Бес? — настоя Оливър, когато тя не довърши думите си.

— Само че сега той ще мисли, че Лизи го е направила, и няма да ѝ прости, че го е изложила пред всички.

Оливър прогони тази мисъл със свиване на рамене.

— Трябваше да поля и другия обаче — измърмори той ядосан. — Трябваше и него, само че Лизи ми беше застанала на пътя.

— Хайде стига вече! Всеки глупак ще забележи, че той отвличаше лейтенанта, отклоняваше вниманието му от Лизи.

— Така ли беше наистина? По-спокоен щях да бъда, ако просто беше застрелял онзи и всичко да се свърши, обаче да целува така нашата Лизи...! И ти беше там, а на всичко отгоре го и подкокоросваше! Та на оня проклет мошеник това му хареса, Бес! Хареса му, казвам ти! Безсрамното му псе!

— Защо не! Лизи не възрази. Поне не протестира.

— Не е възразила! Щеше да го удари, по дяволите! Не мога да разбера какво я спря.

— Може би, защото нашата Лизи толкова много прилича на мене, дори когато се мъчи да го скрие, и защото той толкова много прилича на тебе.

— На мене? Ще ти кажа аз...

— О, не толкова красив и може би не толкова напорист, но въпреки това...

— Бес!

— Да, любов моя?

Оливър отвори уста, след това я затвори, после вдигна ръце в знак, че се предава.

— Ама че разпуснати са тия жени! — изпъшка той накрая. — Просто не ги разбирам!

Свадата изгони почти всички посетители на кръчмата „Крал Джордж“ навън на студа, вътре останаха само най-заклетите. Студът и влагата бяха за предпочитане, ако случайно на лейтенанта му хрумнеше да се върне и да ги арестува всичките, невинни и виновни, защото са нарушили установения от краля ред, или защото са подпомогнали и улеснили престъпно нападение над офицер, или... изобщо, за каквото и да е. Никой не беше абсолютно сигурен какво точно ще направи лейтенантът, затова нямаха желание да останат и да се уверят с очите си.

Измъкнаха миячката на съдове от кухнята, за да изтрие разлятата бира и да подреди масите. Тя домъкна кофата и парцала, подсмърчайки и сумтейки като някаква отблъскваща мъченица, и мрачно се зае да изпълни поставената ѝ задача.

Лизи напълни отново халбите на останалите в кръчмата храбреци, но сдържано им разясни, че това е последният рунд и ако не си идат, когато си изпият бирата, особите им ще бъдат насилствено изхвърлени, независимо дали го желаят, или не.

— И не си мислете, че няма да го направя! — прибави тя, хвърляйки яростни погледи наоколо.

Всички до един се оттеглиха покорно към пейките и напитките си. Ако имаха някакви коментари относно току-що разигралите се събития, благоразумно понижаваха глас и мъдро се пазеха да не предизвикат гнева на стопанката с неблагоприятна забележка или неуместен смях.

Единствено старият Томас като че ли изобщо не обърна внимание на заплашителния гняв на Лизи. Той отново зае мястото си край огъня с пламнали от вълнение очи.

— Ама че хубава работа стана. Старият Сам Туистълтън ще позеленеет от яд, че не е бил тука — заяви той.

— Какво, за такава дребна кавга? — учуди се Джон.

— А, не е точно така. Говоря за бирата, дето се изля върху него. И това, и как целунахте мис Лизи, и тя как се разсърди.

На Джон не му се видя особено интересно това, дето Лизи бе разсипала бирата върху чистичките панталони на лейтенанта — в края на краищата, *неговата* чаша си беше пълна! И със сигурност не съжаляваше, че я бе целунал. Искаше само да отвлече вниманието на лейтенанта, но несъмнено бе много приятно да я държи в ръцете си. А когато започна да я целува...

Девојката не беше много опитна в целувките, но под леда, и то на съвсем малка дълбочина, се криеше истински огън.

А че се била разсърдила... Джон се усмихна.

— Сигурно не искаш да кажеш, че тя обикновено е тиха и сдържана, нали, Гейнс?

Томас обяви съгласието си с доволно изсумтяване.

— Ами, хич и не казвам, че нашата Лизи е послушно момиче! Винаги сме си я знаели, че е доста буйна. Още откак беше съвсем малка. То си е така, само дядо ѝ я гледаше, за него беше като зеницата на очите, както се казва, та чудно е, че не е все пак толкова вироглава, колкото можеше да бъде. Ама аз не се смеех заради това. Ако седна да ви разказвам...

Имаше обаче доста много други неща, които занимаваха Джон повече от старите сплетни и клюки.

— Лейтенантът често ли идва тук?

— Ами да. Достатъчно често, за да изнерви тия, дето спокойно си пият бирата. Хвърлил е око на нашата Лизи, така ми се вижда. Няма да прокопса много от тая работа. Тя е...

— Тя е тук и не иска да чуе нито думичка повече от тебе, Томас Гейнс.

Тази жена притежаваше дарбата да се нахвърля върху мъжете, и още как! Този път беше бясна. Джон дискретно отмести стола си малко по-надалеч, вълн от обсега ѝ.

Тя подпря юмруци на кръста и се нахвърли върху злочестата си жертва.

— Ако си държиш езика зад зъбите, когато трябва, Томас Гейнс, няма да ти се случва да си навличаш толкова неприятности.

— Ама, Лизи...

— Нито дума повече!

Джон се намеси смело:

— Госпожо Тинсдейл...

— Вие също! — прибави тя, обръщайки се рязко към него. — И за в бъдеще ще съм ви благодарна, ако не се намесвате в неща, които не ви засягат.

Джон ѝ отправи най-ослепителната си усмивка.

— Имате честната ми дума. Никак няма да се намесвам, независимо какво става. Макар че бих отбелязал, че вие разляхте бирата върху него.

— Не бях аз! Вие бяхте!

— Аз? — протестира смаяно Джон. — От ученик не съм правил такива номера.

Тя махна сърдито с ръка.

— Няма значение. След тази вечер лейтенантът сигурно не храни добри чувства към вас. Ако приемете съвета ми, по-добре е да си идете. Отивайте си там, накъдето сте се запътили, и повече не се връщайте.

— В такава нощ? Във вятъра и дъжда? Вие сте жестока жена, госпожо.

Погледът ѝ стана суров.

— Аз съм здравомислеща жена, господине, а не жестока. Няма да е късно и утре след закуска.

— А ако не си отида?

— Това в края на краищата не е моя работа.

Тя го изгледа подозрително, като че ли се опитваше да разбере докъде може да стигне, ако продължи да го предизвиква. Накрая явно реши да се въздържа. Изсумтя презрително и устните ѝ се изкривиха в гримаса, но каза само:

— Ако си плащате и не причинявате повече неприятности...

— Аз ли? Вие ме наранихте.

— ... няма да настоявам да си тръгвате. — Тънките ѝ черни вежди се навъсиха буреносно. — Но ако стане пак някоя беля...

Джон ѝ отправи най-топлата си усмивка.

— Тогава ще съм тук, за да ви помогна за втори път. И за трети, ако стане нужда.

— Училищни номера, а? — сумтеше възмутено Оливър. — Ще му кажа аз *на него* едни номера!

— Оливър! Да не си посмял! Само опитай някой номер и цял месец ще спиш в обора, не се шегувам!

— Но, Бес! Аз само...

— Един месец, Оливър Хардуик! И нито ден по-малко!

Оливър се оттегли на любимото си място пред самия огън, като мърмореше възмутено и мятеше погледи към странника, който се бе опитал да целуне дъщеря му.

Госпожа Тинсдейл си държеше на думата. Не предложи на гостите си нито капчица бира повече и им остави съвсем малко време да си допият. Тя обикаляше из залата, събираше халбите, празни или пълни, и ги тропваше на подноса, глуха дори за най-сърцераздирателните молби.

Подканени по този начин, гостите й колебливо мяха на рамо наметките си, нахлупваха шапките и изчезваха в нощта. Дори Томас Гейнс изпразни халбата си и се повлече навън в бурята. Накрая в залата остана само Джон.

— Имате забележителна дарба да опразвате кръчмата — подхвърли той, надигайки за наздравица почти празната си чаша.

Лизи не му обърна внимание, проверявайки дали капациите на прозорците са затворени и зарезани и дали вратата е добре залостена. Дори да съзнаваше, че погледът му я следи, не го показваше по никакъв начин. След като раздруса за последен път вратата — жената, изглежда, не вярваше на никого, дори на себе си, — тя взе свещта и се върна при огъня.

— Ще ви покажа стаята ви — каза тя безучастно, все едно той никога не се бе опитвал да я целуне. — Хълдспет вече ви е затоплила леглото.

Джон лениво се изправи на крака.

— Приятна мисъл, дори ако това е онази, дето чакала дете...

— Още преди час е отнесла там един мангал — срязва го Лизи.

— О — престори се на разочарован Джон. — Мангал.

Видя как мускулите около устата й се стегнаха, сякаш бе стиснала зъби, видя как гневна червенина изби през деликатната белота на кожата й. Господ знае защо му беше толкова приятно да дразни това красиво създание със строго лице. Може би защото тя му

отвърщаше по подobaващ начин, което не можеше да се каже за повечето познати нему жени.

Джон пресуши халбата си и я остави на масата, после, без да каже и дума повече, покорно излезе от кръчмата след домакинята си, последва я по тъмните криволичеши коридори и нагоре по стръмното стълбище. Тя го бе предупредила да внимава къде стъпва и имаше защо. Широките дъски на пода бяха изрядно остъргани и намазани с восък, но тъй като бяха стари и разкривени, се бяха нагънали в различни посоки и ако човек не беше предупреден, лесно можеше да се спъне. Тъмното дърво наоколо му попиваше светлината на свещта, която тя носеше. Течението накара пламъка да се залюлее и почти да угасне, хвърляйки причудливи сенки по стените.

Цялата работа беше тъкмо като за хора със силно въображение. За двата века, откак съществуваше, ханът сигурно бе насъбрал немалко блуждаещи духове. Тази скърцаща и пълна със сенки пренаселена къща навярно би била чудесно място, където призраците да си устроят обиталище. Джон успя да каже само толкова, но сбърка.

— Какво? Призраци? Как ли пък не! — изфуча тя възмутено.

Очите ѝ обаче сякаш се разшириха и станаха по-тъмни в трепкащата светлина на свещта, а раменете и се стегнаха.

Джон изви уста. Значи все пак *има* някакви приказки, каквито един добър ханджия никога няма да вземе да признава.

— Ами! Нито един ли не се намира? Сигурен съм, че на подобно място ще има поне един-два призрака, дето дрънкат с вериги и стенат, за да разнообразят нощите ми. — Той измери с очи стройната ѝ фигура, която го предшествах с едно стъпало. — Жалко. Защото иначе не виждам никакви други развлечения.

Тя спря така внезапно, че Джон едва не настъпи края на полата ѝ, и се обърна рязко към него. Дори слабият пламък на свещта не можеше да смекчи отвращението, което той видя изписано на лицето ѝ.

— Струва ми се, че някой призрак ще се озове в леглото ви по-скоро, отколкото сте си го мислили, господин... Гидиън, ако не се лъжа, ви беше името, нали? — Тя отмина утвърдителното му кимване. — Положението... на Хълдспет... е достатъчно добро предупреждение за всяко момиче, което иначе би се полъгало по приятния ви вид и приказките ви.

— Няма нищо — каза Джон любезно. — Тук наоколо има само една жена, която ме изкушава.

— Така ли? — Гласът ѝ бе толкова леден, колкото и въздухът в коридора.

Джон се задоволи да ѝ се усмихне. Тя бе висока жена, но трите стъпала, които ги отделяха един от друг, му даваха благоприятната възможност да оцени физическия чар, който преди всичко останало го бе привлякъл към нея. Решително си заслужаваше да го оцени не само с гледане — и то колкото по-отблизо, толкова по-добре.

Тя се обърна изведнъж и продължи нагоре по стълбите. Пред вратата на стаята му се поспря, като че ли премисляше нещо, а после се обърна право към него.

— Ще ви посъветвам да запазите това, което мислите, само за себе си, господин Гидиън. Всичко, което мислите. Това е почтен хан и аз съм почтена жена, чувате ли?

— Как няма да чуя, като викате така!

— Не викам.

Свещта караше кожата ѝ да блести в ярка руменина и хвърляше съблазнителни сенки под челюстта и по шията ѝ. Джон се наведе към нея.

— Ако трябваше да ви целуна, щяхте само да шепнете.

Тези думи я накараха да хлъцне.

— В такъв случай щях да пицця — рече тя — и щях да ви тикна тая свещ право на носа.

Джон трепна.

— Това е доста силна защита.

— Не по-силна от това, което я е предизвикало.

Устата ѝ — меката, приканваща към целувки, уста, която толкова го изкушаваше — се изпъна в погнуса. Тя вдигна свещта и я насочи към лицето му.

Джон отстъпи едно стъпало назад.

Устните ѝ се извиха доволно. Тя отвори широко вратата и отстъпи, пропускайки го да мине преди нея в стаята.

Помещението бе по-широко и доста по-удобно, отколкото бе очаквал, макар и хладно. Високото легло със завеси заемаше дъното на стаята, една маса със сгъваем плот и обикновен стол бяха опрени до отсрещната стена, точно под закрития с капаци прозорец. Издутите му

дисаги лежаха на стола. Край студената камина стояха един тапициран стол и боядисан параван.

Дървата за огъня бяха сложени в камината, но самият огън не беше накладен. Друга свещ бе затъкната в свещника на масата близо до вратата. Без да пророни и дума, Лизи я запали, пхна една клечка в пламъка ѝ, а след това грациозно коленичи до камината и поднесе пламтящата клечка към подпалката под дървата. Миг по-късно ярки оранжеви пламъци лизнаха цепениците, пращейки, когато стигаха до смолата в тях, и докато се разрастваха, ставаха все по-горещи и по-ярки.

Пламъците очертаваха профила ѝ, изрязвайки правилната линия на носа и солидната, твърда, квадратна брадичка. Извивката на гърба и отпуснатите ѝ рамене издаваха умора, но Джон долавяше, че освен дългите дни и усилената работа, които явно бяха нейна всекидневна участ, има още нещо, което ѝ тежи.

Лизи се изправи, преди той да успее отново да събуди гнева ѝ със своите забележки.

— Ето там в умивалника е водата — протегна тя ръка — и тук има още дърва за огъня. Имате ли нужда от още нещо?

Джон насмалко щеше да каже, че има нужда от нея, да му затопли леглото и да облекчи тъпата болка в слабините му, да му прави компания в студената тъмна нощ, в това безрадостно и забравено от Бога място. В края на краищата тя беше красива жена, независимо от суровия си характер. Но застиналото ѝ мрачно лице не му позволи да добави нищо повече.

— Нищо. Не. Не тази вечер — каза той и се отдръпна от вратата, за да ѝ направи път.

— Тогава лека нощ — отвърна тя, изправена и скована, както преди малко.

Кимна му леко, взе си свещта и излезе от стаята, като затвори плътно вратата зад себе си, оставяйки Джон сам в студената, изпълнена със сенки, тишина.

Лизи намери още сили в уморените си крака, за да се върне обратно в кръчмата. В залата нямаше никой, бе пълна само с разбутани столове и пейки, с малки локви от бира по масите и по пода, колкото да

се види, че все пак тук е имало хора. Празната халба на странника стоеше там, където я бе оставил.

Сенките, извиращи от ъглите, пълзяха по овехтелия каменен под, придавайки на мястото странно смачкан и тъжен вид. Чуваше се само слабото пропукване и съскане на гаснещия огън.

Лизи бутна един стол на мястото му, след това премести една пейка, но по-бавно и с повече усилия. Спря, загледана в самотната халба, усещайки внезапно, че е уморена, май повече от всеки друг път. Хълдспет ще разчисти утре сутринта. Точно сега е ужасно изтощена, за да се грижи за каквото и да било.

Вкопчи ръце в кръста си, изви гръбнак, разкърши болящите я мускули и осъзна, че не само е уморена, ами и гладна. Тази вечер не бе успяла да се нахрани, но все трябваше да има нещо останало из кухненските шкафове, дори да е само коричка вчерашен хляб. Тя се отпусна със стон, после взе изоставената халба и тръгна към кухнята.

Дебелата Берта тъкмо приготвяше маята за утрешния хляб. Миячката Нида, наведена над огромния чебър с мръсни съдове, стържеше уморено последната тава от вечерята и подсмърчаше с вечно хремавия си нос. Скръф, дългокракият клепоух мелез, който гонеше плъховете от килерите и оборите и все разбутваше огъня в огнището, се бе изтегнал на една страна под масата, скимтейки и потрепвайки в съня си. Ноктите му дращеха по излъскания камък, издавайки едно слабо „чук, чук“.

Когато Лизи влезе, от тримата само Берта и Нида вдигнаха глави, но Нида веднага се върна към работата си, явно с намерението бързо да я довърши, за да иде да си легне. Берта сви вежди, забелязвайки как уморено пристъпва Лизи, но гърнето с маята отново привлече цялото ѝ внимание. Тя го покри с чиста кърпа и го сложи в нишата, специално иззидана в стената на комина, където постоянната топлина от тухлите щеше да помогне на маята да втаса добре. Едва след като се бе погрижила за гърнето с мая, тя се върна към не толкова важните неща, като например физическото състояние на работодателятката ѝ.

— Седни — рече троснато Берта, сочейки стола до масата. — Имаш вид на мъртвец.

Лизи пусна тежко халбата на масата и седна.

— Гладна съм. Има ли нещо останало от кокошките, дето ги пече? Или от супата?

— Нито крилце, нито капка, ама има хляб и ябълки. И малко сирене май.

Готвачката хвърли остър поглед към Нида, после към Лизи и прибави колебливо:

— И пай с месо, дето го оставих за утре за закуска.

По-скоро за среднощна закуска. Берта мислеше, че никой не знае за среднощните ѝ набези в килера на кръчмата и също както дядо си преди това, Лизи предпочиташе да си затвори очите пред поредния изчезнал кейк с извара или точено с кайма. Берта беше по-скоро член на семейството, отколкото прислужница. В края на краищата след майка ѝ я бе отгледала тъкмо тази готвачка. Въпреки спазмите в празния стомах Лизи реши да се откаже от пая.

— Ябълка и хляб ще ми стигнат — реши тя. — И масло, моля ти се. И чай, ако има гореща вода.

— Има колкото щеш — отсече Берта. Сега, след като бе подсигурила маята и среднощната си закуска, отново стана майчински снизходителна. — Ще ти направя лайка, та да спиш добре.

— Чудесно.

Колкото и да бе уморена, Лизи не смяташе, че ще ѝ бъде трудно да заспи, без значение какъв чай ще пие.

— Нида ми разправи, че пак си предизвикала оня лейтенант Ламбер — рече Берта, разбутвайки намусено захлупените съдинки с треви и подправки, като примижаваше под слабата светлина на огнището, за да прочете по-добре етикетите.

Нида подсмръкна и тревожно изгледа през рамо господарката си. Лизи сви рамене, напомнянето я раздразни.

— Той още повече ще вземе да буйства, ако го предизвикваш така. Човекът те иска и все повече се сърди, когато го отблъснеш.

— Искал ме! Иска да се възползва от мене! — Лизи изправи гордо гърба си на стола, умората отстъпи пред внезапен прилив на гняв. — Също както онзи войник искаше Хълдс...

Млъкна внезапно, защото усети, че Нида бе престанала да се плиска в помията и слушаше с наострени уши.

Берта също го забеляза.

— Нида — изсъска тя, извърщайки се рязко към подчинената си. — Изхвърли тая помия и върви да си лягаш. Търкаш едно и също нещо вече четвърт час.

— Мога да се закълна, че е мръсна — заоправдава се Нида. — Не помниш ли, че прегори оная кокошка?

— Аз? Аз да съм прегорила кокошка? — Тлъстото лице на Берта се обля в пурпур.

— Хайде, Нида — намеси се рязко Лизи, преди Берта да бе отприщила бента на красноречието си. — Можеш утре да изтъркаш тази тава с пясък вън на двора.

— Нали чу мис Лизи? — озъби се Берта. — Хайде!

Нида отри лицето си, подсмръкна силно, мушна без нужда пръсти в чорлавите кичури бледо пепелява коса, провиснала покрай лицето ѝ, после вдигна тежкия чебър с помия и бавно излезе от кухнята.

— Жива мъка си е тая Нида — измърмори Берта, след като вратата, водеща към задния двор и градината, се затвори. — Лапнала е по един от ония с червените куртки и каквото и да ѝ разправят за Хълдспет, Нида не ще и да чуе. Мисли си, че она ще се ожени за нея. Ха! Ама че глупачка!

Берта впи взор във вратата, откъдето бе излязла миячката, сякаш гневът ѝ можеше по някакъв начин да проникне там, където разумните думи не можеха.

— Казах ти, че грешиш, като я вземаш.

— Нямаше друга — изрече уморено Лизи.

Берта отвори уста да протестира, после се вгледа внимателно в изражението на Лизи и изведнъж я затвори, обърна се и се зае да приготвя недотам сложното ястие.

— Ето ти маслото — отсече готвачката, слагайки пред Лизи малка глинена съдинка. — Ето и хляба, и малко ябълки. Чаят обаче трябва още да поври. Има и още малко бира от вечерята ей там в каната — прибави тя, машинално напълвайки халбата, която стоеше пред Лизи. — Нещо друго ще искаш ли?

Лизи поклати глава.

— Не. Благодаря ти.

Старата жена се поколеба, но Лизи добави твърдо:

— Иди си легни, Берта. Ще се видим утре сутрин.

Берта кимна неуверено, измъкна от дълбините на шкафа увития в парцали пай с месо и като хвърли последен подозрителен поглед към Лизи, излезе с бавно клатушкане от кухнята.

Когато тя си излезе, старата кухня стана като че ли по-голяма и по-празна, но Лизи бе благодарна за настъпилата тишина. Управляването на такъв голям хан ѝ създаваше много грижи, за нея бяха ценни всички мигове, които успяваше да открадне за себе си, без значение колко е уморена или разтревожена.

Облегна се на стола и се загледа в огъня, наслаждавайки се на топлината и на танцуващите оранжеви, червени и жълти пламъчета. Лизи отхапа от хляба, беше сух и по-скоро корав, затова взе халбата. Едва когато устните ѝ докоснаха студения калаен ръб, тя си спомни, че това е чашата на онзи мъж, на Гидиън, а не нейната. Настръхна, но хлябът бе заседнал в гърлото ѝ. Ако не пийнеше една глътка, щеше да се задави.

Бирата се плъзна в гърлото ѝ, щедра, пенлива и успокояваща. Задавянето премина, но сега устните ѝ пламтяха, а пръстите пареха, защото внезапно си бе дала сметка, че нейната ръка и уста се докосват до онези, до които се бяха докосвали и неговите. Лизи пусна долу халбата така рязко, че бирата се разплиска и направи малка локвичка на масата. Тя изкриви с презрение стиснатите си устни и хвърли яростен поглед към оскърбителната чаша.

Това беше глупаво. Още от десетия ѝ рожден ден, когато дядо ѝ бе сметнал, че е достатъчно голяма, за да чуе истината за родителите си, тя се бе научила бързо да се отърсва от всички глупави романтични мисли още преди да са пуснали корен. Беше хладнокръвна, разсъдителна жена и имаше отговорности. Нямаше да допусне някакъв зеленоок чужденец да промени това положение. Не можеше да си го позволи.

Лизи бутна халбата и затвори очи. Беше уморена, това е. От седмици насам не бе спала както трябва. Откакто Хълдспет със сълзи на очи ѝ беше доверила в какво състояние е изпаднала.

Лизи, притеснена, осъзна, че завижда на пълничката приятна прислужница — не за предстоящите затруднения, а за детето, което накрая щеше да роди. Нещо по-лошо, Лизи ѝ завиждаше за преживяването, за това, че е имала мъж, и то не някой от местните, които редовно пълнеха салона на кръчмата „Крал Джордж“.

За себе си Лизи искаше някого като Джон Гидиън, колкото и глупаво да ѝ звучеше това. Някой изключителен мъж, с искри в погледа и дяволита усмивка, и с нежни, дълги, изискани ръце, които

галеха бирената чаша така нежно, както биха галили гръдта на някоя жена. Някой, който щеше да я преметне на коня си и да я отнесе далеч от двора на хана, отвъд пустошта, в широкия и примамлив свят. В света, който познаваше само от прочетените книги, но който може би никога нямаше да има възможността да види.

Лизи въздъхна и усети, че се е втренчила в бирената чаша на Джон Гидиън. Бавно и замислено придърпа халбата. Да докосне неговата чаша, да допре устни там, където се бяха допирали неговите...

Тя вдигна халбата, усещайки тежестта ѝ в ръцете си, проследи с върха на пръстите си простите ѝ очертания. Металът, опрян в кожата ѝ, бе приятно хладен. Почти успокояващ със своята простота. Тя отпи внимателно. Бирата се плъзна в гърлото ѝ и се уталожи в празния ѝ стомах, разливайки из него подвижното сияние на топлината и успокоението. Сравнен с нея, хладният въздух в кухнята като че ли стана още по-хладен, а огънят — още по-примамващ.

Лизи остави масата и простата си вечеря и седна на широката солидна пейка, която винаги стоеше от едната страна на огнището. Свивайки рамене, за да се предпази от студените сенки, които пълзяха зад гърба ѝ, тя залюля халбата, която бе притиснала до гърдите си, и се загледа в припукващите главни. Вълните топлина от угасващия огън караха горящото дърво да се вие и танцува пред очите ѝ, отвеждайки мислите ѝ някъде далеч, в неизвестна посока.

— Ако не остави скоро тая проклета халба, ще я метна в огъня.

Оливър изглежда заканително дъщеря си. Ръцете го сърбяха да сграбчи калайдисаната съдина.

— Тя си мисли за оня хубав господин Гидиън — каза Бес, след като бе заела наблюдателния си пост в най-отдалечения край на огнището, откъдето можеше да наблюдава как се мени изражението на лицето на дъщеря ѝ.

— Мисли за... Той е колонист, Бес! — възкликна възмутено Оливър. — Нали няма да позволиш на единствената ни дъщеря да си има работа с някой от тия! А тоя гаден червей я целуна, да му се не види!

— Да — потвърди Бес и се засмя. — Не беше ли романтично? Дори и да му беше нужно малко да го подтикнат!

— Лизи просто е уморена — отвърна Оливър малко по-меко. — Там е работата. Тя е достатъчно разумно момиче, за да се забърка с някое такова самонадеяно нищожество като него.

— Видя ли как прокарва пръста си по дръжката? — каза замечтана Бес, без да обръща внимание на възмущението на любимия си. — И аз понякога правех така, когато ти заминаваше. Представях си как ръката ти се обвива около чашата, спомнях си как поглеждаше, когато я вдигаше. Направих го за пръв път, когато ти се появи изневиделица в хана. Баща ми ми издърпа ушите, задето съм оставила яденето да изкипи, докато аз си представях какво ли ще е да те целуна. И тогава...

— Проклятие! — извика Оливър и скочи. — Няма да слушам такива глупости, Бес! Ти и аз бяхме друго нещо, но сега говорим за нашата дъщеря!

— Да — потвърди Бес и се усмихна още повече. — Толкова се радвам. Надявам се той да остане.

— А пък аз не се надявам — заяви Оливър, напускайки стаята с цялото разгневено величие на войник, който се хвърля в битка. — И ако питат мене, той изобщо няма да остане!

Ветрецьт, породен от неговите движения, раздуха гаснещия огън, но така и не можа да откъсне дъщеря му от мислите ѝ, нито пък да угаси замечтаната усмивка от лицето на любимата му.

3

— Тук имате призраци — обърна се намусено Джон към Лизи, докато тя подреждаше пред него препълнения поднос със закуската.

Девојката се поколеба не повече от секунда, преди да положи на масата чинийката с хляб.

— В канчето има чай. Ще донеса и бира, ако искате. Само...

Джон хвана китката ѝ.

— Цяла нощ имаше стонове и пъшкания, и безбожен шум. — Не обърна внимание на чая, колкото и да му се искаше, или по-право, колкото и да му бе необходима горещата напитка, за да проясни главата си. — Аз съм човек, който държи да си отспива добре, но, кълна се, вашите призраци този път се държаха безобразно...

— Тук няма призраци, господин Гидиън — тросна се Лизи, макар съзнателно да отбягваше погледа му. — Казах ви го вчера. Ако сте пили прекалено много бира и сте слушали прекалено дълго дивотиите на стария Томас, само вие сте си виновен.

— Не беше...

— Ще ме извините ли — и тя издърпа ръката си, — имам много работа днес.

— Къде е момичето, което ме обслужваше вчера? Не ми казвайте, че е... неразположена тази сутрин.

Небрежната му забележка я вбеси. Добре. Беше си изпросила раздражението, след като му бе пожелала вчера лека нощ.

— Искам друга стая — каза намръщено Джон, подемайки отново мисълта си, — където да няма призраци.

— Не може... — Тя преглътна думите си и бузите ѝ пламнаха. Бе невероятно еротична гледка, така зачервена, с гарвановите си коси и алабастровобяло лице. — Това е стар хан, господин Гидиън. Която и стая да вземете, все нещо ще скърца и вятърът ще си намери пролука да се промъкне вътре.

— Може да е стар хан, но миналата вечер в стаята ми нямаше течение и дъските на пода не скърцаха и не трещяха повече от

обикновено. — Погледът му стана суров. — Не, снощи имаше нещо друго и ако не са били призраци, значи някой си е правил шегички.

— Няма никакви шегички — отвърна Лизи — и никакви призраци.

— По дяволите! — каза Оливър. — Ето я пак. Казвам ти, Бес, тая наша Лизи е най-храброто момиче на Божия свят, и това си е самата истина!

— Какво е направила сега, любов моя? — спокойно запитва Бес, долитайки от кухнята, където бе отишла да провери как втасва хлябът на Берта.

— Каза, че не съществуваме. — След като положихме толкова усилия през всичките тия години!

— Е, да... — проточи Бес и подмина Оливър, за да види по-добре какво го смущава.

Загрижената бръчица на челото ѝ изчезна, когато видя с кого разговаря дъщеря ѝ.

— Наистина тя каза, че няма призраци! Нали не мислиш, че ще иска да го накара да си замине? По това време на годината, когато много малко хора отседат по хановите, освен ако не са им препълнени джобовите като неговите!

— Тя нямало да го изплаши! След всичките усилия, които положих, за да събудя това леке! А той просто взе да ме ругае! И нищо друго!

— Така ти се пада обаче!

— Ама, Бес!

— Никакво „ама, Бес“, господинчо! Знаеш какво мисля за тая работа. Ако искаш дъщеря ти да си умре стара мома заради твоите номерца, мога само да кажа, че първо трябва да се разправяш с мене!

Тя хвърли суров предупредителен поглед на любимия си и отплува, за да провери какво прави прислужничката, която мажеше с восък подовите на горния етаж, оставяйки Оливър да се настани на обичайното си място на ръба на огнището, откъдето можеше зорко да наблюдава дъщеря си и капризния ѝ гост.

— Ако не са били фокуси и не е имало призраци, как ще ми обясните данданията, която трябваше да изтърпя през нощта?

Лизи изтръпна от режещата нотка в гласа на Джон Гидиън. Бе свикнала с раздразнителни гости, които се караха за сутрешния чай, но това далеч надминаваше обичайната свадливост на незакусил човек. Впрочем това беше без значение. Лизи нямаше намерение да се вслушва в измислиците, на които самата тя упорито бе отказвала да повярва.

— Как ще го обясня ли? Малко повече бира и въображение, ето как! Такъв голям и силен мъж като вас едва ли вярва в призраци! — озъби се тя.

Очите му се присвиха, мятайки искри.

— Разбира се, че вярвам в призраци! Баба ми ми е разказала всичко за тях още когато носех бебешки фустички!

Лизи изхъмка:

— Прелестна мисъл.

Тя отстъпи три крачки назад, по-далеч от обсега му, и добави:

— Ако не ви харесва тук, предлагам ви да си идете. Още днес. Веднага след като свършите със закуската и си платите сметката.

При последните думи Лизи се извърна рязко и излезе, смутена от внезапния си подтик да му разкаже всичко и да го помоли да остане въпреки това.

Отдаде единствено на раздразнението си усещането, че някакъв студен вятър профучава съвсем не насън край нея.

Напук на противния ситен дъждец и навъсеното небе, заситен от обилната закуска и от още по-щедрата халба бира, Джон се качи на коня си и потегли да изпълни последната и най-важна задача, с която го бе натоварил баща му, преди да умре. Но когато пое по пътя, посочен му от ханджийката, той осъзна, че не може да се отърве от мислите за разговора си с Лизи Тинсдейл, вместо да се съсредоточи върху това, което му предстоеше.

Той не вярваше в призраци, но проклет да е, ако може да даде друго обяснение на непоносимата врява, която го бе събудила от дълбокия му сън. И точно когато се бе настанил в най-удобното легло, което бе имал, откак напусна Америка! Не може някой да му е правил номера. Никой ханджия няма да рискува да изгони гост само заради някакво глупашко удоволствие да си поиграе с него особено в това време на годината, когато пътниците са малцина и идват рядко.

Джон тръсна глава и престана да се занимава с проблема. Понеже не смяташе да остава дълго тук, това нещо наистина нямаше никакво значение, колкото и досадно да беше. Задълженията, с които го бе натоварил баща му, трябваше да бъдат изпълнени, колкото може по-скоро, и тогава той щеше да бъде свободен да се върне у дома и завинаги да остави зад гърба си тази противна английска влага.

Джон провери дали писмото още си е в най-дълбоко скрития вътрешен джоб на дрехата му, както бе правил поне петдесет пъти през последните няколко месеца. Пътят от Америка до Англия и до Йоркшир, за да се срещне с Фредерик Джеймс Карлтън, лорд Малоран, бе дълъг, но Джон бе обещал на баща си да го стори. Само заради това бе тръгнал на път и би го направил, дори да трябваше да измине двойно по-голямо разстояние и без никаква крайна полза.

Но в крайна сметка полза имаше, и то голяма. Той се запозна с английските адвокати и банкери на баща си. Сега имаше солидни връзки в Лондон; търговци, на които знаеше, че може да се довери, щяха да движат търговията му с тютюн от неговата ферма във Вирджиния и да пласират захарта от малката плантация в Ямайка, която бе наследил от майка си. Беше се запознал и с други търговци, солидни и с добра репутация, които можеха да му доставят стоки, липсващи в колониите, на по-добри цени, отколкото досега му бяха предлагани. Когато свършеше работата си с лорд Малоран, можеше да се върне във Вирджиния и да се отърве веднъж завинаги от досадния дъжд в тази противна Англия.

При тази мисъл Джон вдигна поглед към небето, от което не преставаше да ръми, загърна се по-плътено с наметалото и пришпори коня да тръгне малко по-бързо. Нищо чудно, че баща му е напуснал това място преди толкова години. Щеше му се да се стопли и да се изсуши.

Малоран Хол бе точно там, където бяха казали ханджийката и баща му. Ако от разказите на баща му можеха да се вадят някакви заключения, то почти нищо не се бе променило през изминалите петдесетина години, откак баща му бе хвърлил последен поглед към тези стени. Самата господарска къща представляваше солидна стара постройка, може би още от времената на Уилям и Мери. Следващите поколения бяха прибавяли по нещо към нея, докато в края на краищата

къщата не бе погълнала изцяло окосената ливада и изрядно поддържаните градини около себе си. През лятото дърветата смекчаваха резките очертания на тясната долина, в която бе разположена къщата, но нищо не можеше да придаде малко по-човечен вид на негостоприемното тресавище зад нея. Малоран хол бе странно петно наред ъоркширските тресавища и изглеждаше също толкова влажен и отблъскващ като тях.

След като се огледа за последен път, Джон пришпори коня си. Никакви прислужници не изтичаха насреща му, когато влезе през портата — нарочно не бе пратил известие за посещението си, — така че омота юздите около един стълб и тръгна по стълбите към широката входна врата.

Звънтенето на масивното медно чукче отекна дълбоко дебелиите каменни и тухлени стени на къщата и отлетя, понижено от ветреца. Едва след няколко минути той долови звук от стъпки.

Вратата се отвори точно толкова, колкото през нея да се покаже начумерен нисък мъж, приличен на жаба, стиснал с една ръка дръжката, като че ли готов да затръшне вратата в лицето на посетителя.

— Да, господине?

— Дойдох да се срещна с лорд Малоран — каза хладно Джон.

Ноздрите на човека се разшириха, сякаш бе подушил нещо нередно в колониалния акцент на Джон.

— Страхувам се, че негова светлост отсъства — отвърна той също така хладно и понечи да затвори вратата прел Джон.

Джон мушна върха на ботуша си в процепа.

— Кажете на негова светлост, че племенникът му Джон Франсис Карлтън е тук и моли да бъде приет.

Човекът трепна като от внезапен удар.

— Джон Карлтън? Синът на мастър Уилям?

— Точно така — Джон мина покрай него и влезе във вестибюла. Мъжът бе прекалено смаян, за да направи каквото и да било.

— Ще почакам тук, в чакалнята, нали може? — каза Джон, посочвайки една малка стая встрани от широкия вестибюл.

— Не приличате на мастър Уилям — отбеляза подозрително човечецът до вратата.

Той не направи усилие да се помръдне, да затвори вратата или дори устата си.

Джон свали шапката си и му я подаде.

— Вие ли сте Чарлз?

— Да, господине. — Тънките жабешки устни рязко залепнаха една към друга, а дебелите посивели вежди се ключиха въпросително. — Откъде знаете?

— Баща ми говореше за вас. Не беше сигурен дали още сте тук.

Уилям Карлтън всъщност се кълнеше, че този човек навярно отдавна е умрял, „разяден от лошотия и редовния разврат“. Джон обаче го премълча.

— Говорил е за мене? — Дясната вежда на стареца отскочи два пръста нагоре, той изкриви уста в недоумение. Явно не смяташе за особена чест да бъде споменаван от изпадналия в немилост по-млад син, макар това изпадане да се бе случило преда повече от половин век. — Наистина, Как е мастър Уилям?

— Той почина.

Веждата се спусна надолу, като че ли в успокоение.

— Съжалявам да го чуя, господине.

— Наистина. — Джон извади писмото, което толкова дълго бе пазил, и го подаде на иконома. — Лорд Малоран ще иска да види това. После ще поиска да види и мене.

Веждите на Чарлз не реагираха на надменно изказаното съждение, но той все пак неуверено покани с жест Джон да влезе в чакалнята, а после също така неуверено изчезна някъде във вътрешността на къщата, отнасяйки със себе си писмото.

Чакалнята бе малка, украсена явно още от предишното поколение. Баба му често седяла тук, както разказваше баща му. Седяла и шиела, и гледала навън през прозореца, понякога цели часове.

Джон отиде до прозореца и погледна навън. Точно отпред се простираха поляната и спретнатите бивши градини, но това, което веднага привличаше и задържаше окото, бяха тресавищата отвъд тях. Тресавищата, тъмнокафяви под ветровитото небе, и пътят, който водеше към тях, надалеч от Малоран Хол и студената тясна долина, в която се бяха сгушили.

Хълдспет най-накрая се появи, малко бледа и отпаднала, но загрижена за задълженията си. Тъй като се безпокоеше за състоянието на девойката, Лизи реши да я прати в кръчмата, а самата тя да почисти стаята на единствения пътник, настанен в хана. Би постъпила по същия начин и преди, както когато нямаше достатъчно работна ръка.

Но в мига, когато затвори зад себе си вратата на стаята на Джон Гидиън, Лизи знаеше, че лъже — по-скоро себе си, отколкото Хълдспет. Съзнателно бе търсила възможност да надникне и да рови там, където няма работа. Мъжът се бе оплакал, че е прекарал неспокойна нощ, но нейната с нищо не бе по-добра. Въпреки умората тя бе лежала будна часове наред, взирайки се в тъмното, вгълбена в спомени, а след това, когато най-накрая бе заспала, сънува един висок кестеняв мъж с морскозелени очи и красиви ръце, и греховна чувствена усмивка.

За свое разочарование тя разбра, че в дисагите му няма нищо, което да си струва ровенето. Писмата до лондонските търговци показваха, че мъжът е от Вирджиния, но Лизи бе разбрала, че е колонист още в първия миг, когато той отвори уста. Нямаше нищо необикновено и в приборите му за бръснене, нито в малката пътна чанта с извезан монограм, която съдържаше хартия, мастило и няколко грубо подострени пера. Поне така й се стори. Никога преди не се бе ровила в багажа на някой гост.

Ядосана на себе си, Лизи затвори чантата и я върна на място, после се зае да изгребва пепелта от снощния огън и да кладе нов, който да е готов за завръщането му. При положение че остане още една нощ. Тя бе показала съвсем ясно, че иска да го отпрати, но той просто беше казал, че не иска нещо кой знае какво за вечеря, само малко варено овнешко. Или печено овнешко. Или пай с овнешко. Нямало да яде нищо друго, освен овнешко, така бе заявил, и то със смях, а тя толкова се бе ядосала, като усети как сърцето й се разтуптява лудо от този звук, че не бе чула нищо друго.

Не оправи леглото така, както трябва. Ако Хълдспет или Моли бяха си оставили ръцете така, тя щеше непременно да ги нахока и да ги накара да започнат отначало. Но вдлъбнатината във възглавницата, където бе почивала главата му, и слабият аромат от отметнатите чаршафи се съюзиха, за да я развълнуват, напомняйки за присъствието му.

Тя удари едната възглавница в таблата на леглото — силно, за да я бухне, както уверяваше сама себе си, — после я хвърли на леглото и грабна другата. Отстъпи назад, за да удари възглавницата в таблата още по-силно от първата.

Лизи!

Лизи замръзна.

По-нежно от шепот, примесено със съжаление и копнеж. Малката ми Лизи.

Лизи стисна още по-здраво възглавницата. Обърна се, търсейки да види кой говори.

В стаята нямаше никой, освен нея. И не бе имало.

— Върви си! — извика тя яростно със стиснати зъби. — Който и да си... *каквото и да си*, махай се!

Защо не опиташ, моя Лизи? Просто повярвай поне малко. Това е. Само веднъж. Така настойчиво. Гласът бе все така настоятелен и вълнуващ, събуждаше мислите и чувствата, които тя бе заровила дълбоко в себе си, за да не я наранят.

Лизи отстъпи крачка назад и удари възглавницата в таблата на леглото така силно, че раздруса тежката рамка.

— Не!

Просто опитай, и ще видиш. Повярвай ми. Думите се носеха в спокойния студен въздух като екот от далечни църковни камбани, ясни като кристал и много по-крехки от него.

— Аз...

Повярвай ми. Толкова тихо, че сякаш си го бе измислила.

Лизи бухна силно възглавницата с юмрук и я тръшна на леглото до другата.

Всичко беше само въображение. Няма призраци. Няма никакъв мек глас, никога не е имало, нито когато беше малко момиченце и плачеше, докато се унесе в сън, викайки майка си, която бе избрала да изчезне преди толкова години, оставяйки я уплашена и самотна.

Цял живот Лизи бе живяла с това, макар понякога, в мигове като днешния, гласът да идваше при нея, когато бе отпаднала, уморена и раздражителна, смутена от неща, които не можеше да назове с никакво име и не успяваше да разбере.

Стари копнежи и изгубени спомени, това е всичко, казваше си ядосана Лизи. Нищо повече. Нищо истинско.

Лизи стисна челюсти и метна покривката върху леглото. Дръпна силно ъглите, приглади я отгоре-отгоре с ръка и всичко бе готово. Събра си бързо принадлежностите и се обърна да види дали не е оставила или забравила нещо.

Дисагите. Бяха отворени, а той ги беше оставил затворени. Тя побърза да поправи грешката си, изчервена от внезапно нахлулата в нея потребност да бърза, да избяга оттук колкото може по-скоро.

Готово. Той няма да разбере. Тя, разбира се, никога няма да му каже.

Едва по-късно, когато бе затворила вратата зад себе си и бе отишла да се разправа с един от местните търговци за невъобразимо голямата сметка за свещи, Лизи си спомни, че всички писма в дисагите на Джон Гидиън бяха адресирани до господин Джон Франсис Карлтън, ескуайър, или бяха подписани с това име.

Карлтън! Името, което дядо ѝ я бе учил да ненавижда още от люлка.

* * *

Мъжът, застанал в дъното на малката елегантна стая, разкراчен и с гръб към камината, можеше да бъде баща му. Приближавайки се към него, Джон различаваше все повече неща. Същият ръст, същите широки тежки рамене и дълги мускулести крака. Лицето бе същото. Рязко очертано, с масивна челюст и изпъкнали скули, с груб орлов нос, чиито линии седемдесетте години живот на Божия свят не бяха успели да смекчат. Това бе лицето на баща му и не бе неговото.

Джон поздрави чичо си с най-изящния си поклон. Жестът бе безпогрешен и в дадените обстоятелства безкрайно подигравателен.

— Милорд.

Лорд Малоран смръщи вежди.

— Наследил си надменността на баща си, дори да нямаш неговите черти.

— Майка ми винаги е твърдяла, че нейната кърма ме е спасила от носа и брадичката на рода Малоран.

По лицето на Малоран изби червенина, той се обърна и протегна ръце към огъня.

— Тя е била колонистка, както разбирам.

— Беше родена в колониите, да. Във Вирджиния.

— Както и вие.

— Така е.

Чичо му побутна с машата една цепеница, която разпръсна рояк искри, после бавно остави железния прибор настрана и се обърна към Джон.

— Вярно ли е това, което каза Чарлз? Брат ми наистина ли е починал?

Твърдата сива, небръсната от няколко дни, брада правеше челюстта му да изглежда като изсечена от гранит.

— Миналата година през юни. Погребахме го редом с майка ми.

Дори след толкова време още не можеше да говори спокойно за смъртта на баща си.

Малоран грабна писмото на Джон от полицата над огнището и сърдито го размаха пред очите му.

— Тогава какво означава това проклето писмо, което ми е написал? Как е възможно...

— Според мене значението му е съвсем ясно — пресече го студено Джон. — Имотите се наследяват по определен ред. Поради това сега, когато баща ми е покойник, аз наследявам вашата титла и вашите имоти. А как баща ми е успял да стане собственик на вашите притежания във Вирджиния... — Джон сви рамене. — Смятам, че купуването и продаването на ипотеки и записи е доста обикновено нещо. Дори — и той направи малък подигравателен поклон — в колониите.

— Но...

— Вашата собственост е била лошо стопанисвана и обременена с тежки дългове. От момента, когато първите части от нея са преминали в ръцете му преди почти четиридесет години, баща ми правеше всичко, за да си върне вложените в земята пари, а после използва печалбата, за да откупи останалата част. — Джон вдигна очи, за да срещне смразяващия поглед на чичо си, после започна да изучава стаята с пресилено любопитство. — Поддържането на подобно жилище навярно поглъща доста много средства.

Малоран смачка писмото, пръстите му се заровиха в хартията, сякаш искаше на нейно място да е шията на Джон.

— Баща ти ли ме лиши от правото да ползвам имотите си във Вирджиния? *Баща ти?* — Думата прозвуча като изплющяване на камшик.

Погледът на Джон пропълзя обратно по лицето на чичо му. Присви очи.

— Точно така. Баща ми. Вашият брат, ако случайно сте забравили тази подробност.

— Той ли ме е *предал*?

— Не бих го нарекъл предателство. Тъкмо вие сте го изгонили от семейния му дом преди толкова години.

— Аз! — Горната устна на Малоран се вдигна презрително. — Не съм го гонил! Той отиде в изгнание с подвита опашка като бито куче. Не заслужаваше нищо по-добро!

Джон се насили да остане спокоен.

— Тя трябваше да се омъжи за мене — продължи чичо му. — За мене! Но той й направи дете и после имаше нахалството да ми се изсмее в лицето, когато ми го съобщи!

— Както ви е казал, те са се обичали, докато вие сте искали да се ожените за нея само заради парите й. Тя е трябвало да наследи парите и имотите на баща си след смъртта му.

Джон сякаш виждаше баща си, взрян в огъня, потънал в спомени, докато разказва историята за първата жена, която бе обичал и изгубил, и за съдбовната кавга, дошла след това.

— Семействата ни бяха уредили този брак — продължаваше чичо му. Очите му излъчваха гняв, който повече от петдесет години не бе утихнал, а напротив, само се бе разраствал. — Нищо друго нямаше значение. Земите на нейното семейство граничеха с нашите. Тя беше единствено дете, а аз най-големият син. Какво можеше да й предложи баща ти? Нищо! Докато аз... аз можех да й дам титла, уважаван дом...

— Не и любов — прекъсна го Джон.

Това бяха думи на баща му, не бяха негови, това бе бремето на баща му, тежащо върху неговия гръб.

— Любов! Баща ти бил й дал любов! Много добро е видяла тя *или* онова тяхно копеле!

Можеше да бъде и така, ако тя не се бе обесила точно след раждането на момчето.

Устата на Малоран се изкриви в язвителна гримаса.

— Винаги е била глупачка. Красива глупачка, така си е, но глупачка в края на краищата. Отказа да се омъжи за мене заради любовта си, отказа и да се омъжи за баща ти от срам. И какво я постигна в края на краищата, освен нещастие и ранна смърт!

На този въпрос нямаше отговор. Поне Джон не можеше да намери.

Лицето на стареца се изопна, стана сурово, очите му се свиха така, че заприличаха на цепнатини.

— Затова ли баща ти ми взе земята? Заради една кучка с дантелени фусты, умряла преди петдесет години?

Джон вдигна рамене.

— Отчасти, предполагам. Отчасти, за да ви отмъсти заради себе си. И отчасти, защото земите бяха добри и той ги искаше.

— Той искал...

Джон бе подготвен и успя да си наложи да не отговаря на надменността, прозираща в тази дума. Баща му го бе предупреждавал години наред, докато се бе освобождавал от старата си вина и грижливо обмисляните си планове за възмездие.

— Във всеки случай — продължи спокойно Джон, — той купи земите ви на добра цена, научи ме как да ги стопанисвам, после ме определи за техен наследник след смъртта му. Вие вече нямате нищо, за какво сте се загрижили сега?

Малоран не обърна внимание на въпроса. Измерваше Джон с враждебен поглед, който най-накрая се спря на изкаляните токове на ботушите му, а после бавно се върна нагоре, за да срещне очите му.

— Баща ти е мъртъв. Ти имаш земи — земи, които някога бяха мои. Тук няма нищо за тебе и въпреки това още стоиш като някой наперен петел. — Старецът присви очи. — Не си дошъл само да ми съобщиш за смъртта на баща си, нали?

— Не, нито, за да донеса писмото, въпреки че той ме натовари с тази задача преди смъртта си.

Джон бавно пое дъх. Точно заради това бе дошъл от толкова далече. За това и за още нещо.

— Тук съм, за да поискам онова, което ще бъде мое след смъртта ви — изрече той. — Този дом, тези земи. Вашето име.

Главата на Малоран подскочи като от внезапен удар.

— Моето име!

Джон посрещна с дълбоко хладнокървие разярения поглед на чичо си. При други обстоятелства би се позабавлявал със словесния двубой, би му харесало да подразни човек, когото няма причина да харесва. Но това не му допадаше. Англия не бе неговата страна; Малоран Хол не беше неговият дом. И ако не беше обещанието, за което баща му бе настоял, той щеше с радост да си остане във Вирджиния и да остави английската корона да вземе всичко това тук.

— Точно така — отвърна Джон. — Вашето име. Малоран Хол. Наследствените земи. Всичко.

— Баща ти те е насъскал да поискаш всичко това, нали? — избухна Малоран, почервенял, едва сдържайки яростта си.

Джон се усмихна — усмивката му бе крайно неприятна — и предпочете да замълчи.

От гърлото на Малоран изскочи задавен гневен вик. С изпъкнали от ярост очи той грабна желязната маша от поставката край огъня и я размаха пред лицето на Джон.

— Вън! Махай се, проклето сополиво ухилено копеле! *Вън!*

Вратите на Малоран Хол се затръшнаха завинаги след него. Джон си пое дълбоко дъх, благодарен за чистия въздух, нахлупи тривърхата шапка и яхна коня си. Подкара го обратно към пътя, откъдето бе дошъл, без нито веднъж да се обърне назад.

Оставаше още една задача. Само една. И след това най-сетне щеше да остави всичко в ръцете на адвокатите си, да си отиде у дома и веднъж завинаги да се отърве от тази Англия и от нейния ужасен, неспирно ръмящ дъждец.

Дълго след като племенникът му си бе отишъл, Малоран седеше край бюрото си, смръщил чело и загледан в сивите облаци, които слизаха все по-ниско, и в неспирния ръмеж, който се превръщаше в студен пороен дъжд. Трепна, когато икономът влезе със сноп свещи в ръка, за да освети стаята и да прогони тъмнината и все по-засилващия се студ.

— Чарлз — каза Малоран, изправяйки се, — изпрати съобщение до лейтенант Ламбер. Кажи му, че искам да го видя. Тук. Колкото може по-скоро, и дори още по-бързо.

Чарлз изгледа господаря си внимателно — навик, придобит от дългогодишната служба при него. Но каквито и да бяха съмненията му, той ги запази за себе си.

— Да, ваша светлост — бе отговорът. — Ще заповядате ли нещо друго?

— Не, нищо друго — Малоран се замисли намръщен. — Поне засега — добави той по-меко след още миг размисъл.

Проклети да бъдат дъждът, студът, ситният ръмеж и влагата. Проклети да бъдат всички лица на мизерията, повечето от които като че ли вечно присъщи на тази прогизнала английска провинция.

Джон потъна още по-дълбоко в седлото си и се втренчи в пътя пред коня. Бяха нарекли това път по-скоро от учтивост, отколкото като потвърждение на някаква истина. По-точно щеше да бъде да се каже *калище*, обградено от мрачни сиви местности, в които тресавищата бяха единственото разнообразие. Във Вирджиния имаше по-хубави пътища, но никой здравомислещ вирджинец не би се хвалил с пътищата си, освен ако не иска да изтъкне колко по-лоши са от пътищата навсякъде другаде по света.

Конят му, изтощен от непрекъснатото затъване в калта, се подхлъзна и за малко не падна на колене. Дъждовната вода от периферията на шапката се изля на челото на Джон, потече в яката на наметалото и пропъзля по гърба му. Той изруга. Конят изпръхтя, подскочи, залитна и едва не го хвърли с главата надолу в калта.

Всичко това беше заради Уилям Джоузеф Себастиан Ранда, който, ако имаше поне капка уважение към който и да било себеподобен, би си стоял у дома, вместо да препуска насам-натам из околността, зает с кой знае какви идиотщини. И понеже господин Ранда не бе проявил любезността да си седи у дома, *на него* сега му се падаше да седи тук най-малкото още една седмица в това противно време и в тази противна, забравена от Бога, йоркширска провинция, за да чака връщането на Ранда.

Джон си пожела поне в килерите на хана „Крал Джордж“ да има провизии, които да облекчат неговия принудително удължен престой. Ужасно неприятно щеше да му бъде да изкара в чакане още една седмица само на вода, освен ако в избата на госпожа Тинсдейл не се намери нещо по-силно от бирата, което да го възнагради за понесените страдания.

Особено щом шансовете тя да прояви и друг вид грижи за неговото състояние бяха нищожни. Но пък, от друга страна, човек никога не престава да се надява. Дори когато е премръзнал, измокрен и гладен.

Ако си напъхаш носа там, където не трябва, лошото след това е, че не можеш да изобличиш открито виновника.

Когато Джон Франсис Карлтън — не Гидиън! — скочи от коня си пред хана и поиска вечеря, Лизи беше в извънредно лошо настроение. То стана още по-лошо от това, че изкаляните му ботуши и капещото наметало направиха на нищо подовете, които още от сутринта бяха подобаващо намазани с восък.

— Проклет дъжд — подхвърли той, тупайки с крака, като отпращаше на всички посоки кал и мокри пръски.

— В колониите не вали ли? — отзова се хладно Лизи.

Тя тъкмо наглеждаше работата на прислугата — бе накарала Моли да лъсне отново някои медни съдове, пропуснати при почистването на общия салон — и точно сега нямаше нерви да изтърпи и най-малък шум, дори да е вдигнат от единствения гост в хана.

— Вали, но не така. По цял ден. Не тече във врата, не се излива в ботушите — изсумтя той. — На човек може да му прогният дробовете от влага след една такава седмица.

Той дръпна шапката от главата си и този жест изплиска шепи вода върху калните следи, оставени от ботушите му.

— Хълдспет, вземи шапката и наметалото на господина, изсуши ги и ги изчеткай хубаво — нареди Лизи, едва сдържайки се да не избухне. — И изпрати Адам в стаята на господин — за малко да изрече истинското му име — на господин Гидиън да му помогне да си свали ботушите.

— И пратете момчето, освен това да донесе бутилка вино — извика Карлтън след забързаната Хълдспет. — Хубаво вино, бургундско, не оная помия от кръчмата.

— По... Ще ви дам да разберете...

— Разбрал съм всичко, което ми трябва, за вашите вина, госпожо Тинсдейл — подхвърли той в отговор, — и няма да пия нищо, което не ми се поднесе, както му е редът, в бутилка и със запушалка.

Лизи изфуча. Мъжете никога не са доволни, когато коремът им е празен и гърлото сухо, но да обижда така избата на „Крал Джордж“ — това вече беше прекалено.

— Добре — рече тя, преглъщайки гордостта си, докато в същото време подбра поли, за да не ги натопа в оставените от него кални локви. — Вечерята ви ще бъде готова, когато и вие бъдете готов. Ето тук — и тя посочи с глава общия салон.

— Чудесно — измърмори той в отговор. — Значи половин час, не повече.

И без да дочака утвърдителен отговор, Джон тръгна към стаята си, оставяйки кални следи по пода.

Лизи се загледа след него, разкъсвана между обидата и все потвърждаващото се дълбоко в нея убеждение, че дори измокрен до кости от дъжда и в лошо настроение, Джон Карлтън си оставаше много хубав мъж.

Красивата външност обаче не беше достатъчна, за да извини грубото му държание и след малко той сам щеше да се убеди в това. След половин час общият салон ще бъде все така недоизчистен и единственото готово ядене ще бъде вареното овнешко, което Берта бе сготвила за прислужничките и конярите. Един заинтересован ханджия би осигурил отделна стая за единствения настанил се в хана му гост и би го осведомил за кулинарните ограничения, които ранният час налага в селски хан от рода на „Крал Джордж“.

Лизи обаче не я беше грижа. Имаше си по-важна работа, като например да подкани Моли да побърза с почистването и да каже на Берта да бъде готова с вечерята доста по-рано от предвидения за това час.

* * *

— Овнешко — Джон Карлтън изгледа смръщен противното парче месо и затръшна капака на блюдото. — Казах всичко, но не и овнешко.

— Не съм забравила, но имаме само овнешко, затова ви поднасям овнешко. Можете да си останете гладен, ако предпочитате. Сам избирайте.

— Нима „Крал Джордж“ посреща така всичките си гости?

— Не всякога. Проявяваме достатъчно здрав разум изобщо да не пускаме някои от тях дори да припарят в него.

Бръчиците покрай очите му се врязаха още по-дълбоко, докато я оглеждаше внимателно, явно съзнавайки, че е ядосана, но въпреки това не му се искаше така лесно да се откаже от битката. Лизи също впери поглед в неговия, също така решена да не отстъпва дори на косъм.

Този двубой с погледи обаче беше грешка. Мъжът се бе преоблякъл в сухи дрехи, но косата му още бе влажна. Няколко кичура, измъкнали се от непретенциозната опашка, на която бе свил косата си, се виеха меко по слепоочията и тила му като коприна на фона на загорялата от слънцето кожа и едва наболата по челюстта му брада. Лизи изведнъж, объркана, разбра, че страшно ѝ се иска да приглади непокорните кичури, да дръпне простата кожена лента, която държеше косата му, и да зарови пръсти в гъстите кестеняви къдрици, за да се разпилеят като нежна коприна върху кожата ѝ.

Лизи стисна здраво блюдото, борейки се срещу странните си желания, без да знае дали да се сърди повече на себе си, задето иска да го докосне, или на него, задето я е накарал да пожелае това. Устата му се изопна в гневна тънка черта.

— Понеже е много късно да ме отпратите — каза той с мек и нисък глас, — ще ви предложа да ми намерите нещо по-добро за вечеря вместо това овнешко. И някое място, където да ям, без да ми смърди Бог знае на какво. Това място вони така, че и пръч може да се задуши.

Рязката нотка в гласа му подсказваше, че това е заплаха, а не предложение.

Лизи не понасяше да я заплашват. Тя стовари рязко блюдото на масата, опря длани до него и се наведе напред, гледайки го право в очите.

— Оставихме за вас един хубав угоен петел — изрече тя рязко, — но няма да стане бързо. Вие искате толкова рано да вечеряте, не аз.

— Защото аз ще го ям! Или можеше да го ям, ако няма нищо, освен овнешко!

— Няма.

— Само като подуша вонята му, разбирам, че с така!

Той се наведе напред, взирайки се в нея с разширени ноздри и устни, стиснати като острие на бръснач. Лизи не сваляше очи от неговите. Сблъсъкът на енергиите им бе почти осезаем, сякаш по кожата ѝ пробягваха искри.

Дори Джон да усещаше това, не го показваше, но лицето му все пак забележимо и странно се промени. Долната му устна като че ли трепна. След това ъглите на устата му леко помръднаха, а кожата покрай очите се нагъна. След миг Лизи трепна смаяна от внезапно разпукналата се адски изкусителна усмивка.

И той се разсмя с глас.

— Виждал съм наперени гъски с по-миролюбив нрав от вас, госпожо Тинсдейл, но нито една дори наполовина толкова сладка.

Лизи не разбра какво става. Ръката му внезапно се озова на рамото ѝ, привличайки я по-близо. Само след миг устните му се допряха до нейните и гневните искри преляха в топлина, която потече с умопомрачителна бързина из цялото ѝ тяло.

— Мм — протестира тя, но въпреки това се наведе още повече към него и отвърна на целувката му.

По дяволите овнешкото и миризмите. Можеше да живее и само от целувки, стига да са от мис Лизи. Неумели целувки, жадни, но неопитни, от които обаче във вените му се разливаха горещи вълни.

Джон плъзна ръка нагоре по рамото и по тила ѝ, привличайки я по-плътно към себе си. Тя поддаде в прегръдките му като върбова клонка, свежа, зелена и не огъвана от никого.

Той изохка, възхитен от готовността ѝ и изненадан от жаждата, която се излъчваше от нея. Може би — но само може би! — наложителният му престой в „Крал Джордж“ щеше да бъде приятен, отколкото бе очаквал.

Едва успял да осъзнае тази мисъл, той усети как върху скута му се излива точно прицелен порой от вино.

— Какво, по...

Лизи отскочи назад. Джон се дръпна от масата, гледайки смаяно тъмночервеното петно, което изпъкваше ярко върху чатала на светложълтите му панталони. Виното се стичаше по краката и чорапите право в обувките му. Онова, което не се бе разляло по панталоните, течеше надолу по масата, капейки на пода, и пръскаше ситни капчици по глезените му.

Той вдигна очи, изумен при вида на нанесените опустошения. Лизи отдръпна уплашения си поглед от слабините му и срещна неговия. Очите ѝ се разшириха. Тя вдигна ръка към устата си — твърде късно, за да скрие издайническата усмивка или да потисне палавата светлинка, която изведнъж заигра в очите ѝ.

Джон избухна, ритна стола и грабна в двете си ръце салфетката и чашата с вода.

— По дяволите! — изрева той, като плисна водата по чатала си. Петното стана по-голямо, превръщайки се по краищата от червено в розово. Той взе да търка розовото със салфетката, но от това петното стана още по-голямо. — По дяволите! По дяволите! По дяволите!

И тогава девойката най-нахално се разсмя.

— Не го направих аз, казвам ви. Не бих разсипала хубаво вино. Не и такова! — Цели пет минути Лизи се мъчеше да убеди господин Джон Гидиън/Карлтън, че наистина не е бутнала виното върху панталоните му, но той не искаше и дума да чуе. — Сигурно съм закачила ръба на чашата. Както ме мачкахте...

— Мачкал! На вас май доста ви хареса! И всъщност ми отговаряхте на целувката!

— Не!

— Не се опитвайте да отричате! Знам кога една жена ме целува и кога не, а вие наистина ме целувахте!

Лизи хлъцна.

— Никога не бих се... унизила така и... и... просто нямаше да го направя, това е!

— Нямаше ли? А кой започна ми драска скута, сякаш...

— Това беше грешка! Вие така подскочихте...

— Ами като пън ли да стоя, когато дрехите ми си целите във вино?

— Аз само исках...

— Не сте. Поне нямаше да имам нищо против, ако наистина *искахте!*

С това той премина всякакви граници. Лизи го зашлеви.

Изплющяването на дланта ѝ по бузата му отека като изстрел. Ударът бе така силен, че отметна главата му настрана.

В мига, когато осъзна какво прави, тя вече съжаляваше, но бе твърде късно.

Той опипа лицето си, явно смаян колкото нея. И избухна в смях.

— Господ ми е свидетел, ако наперените гъски имат първа братовчедка, това сте вие и никоя друга!

Лизи направи подигравателен реверанс.

— Поласкана съм. Ще се погрижа да нямам вземане-даване със свине като вас!

— Помислете само каква езда бих могъл да предложа на една такава малка гъска като вас!

Ако погледите можеха да убиват, Джон сигурно щеше да се сбръчка в изпоцапаните си с вино панталони. Вместо това обаче той стоеше там и ѝ се хилеше, без ни най-малко да се обезпокои нито от гнева ѝ, нито от окаяното състояние на панталоните си. Това би трябвало още повече да я вбеси. Но Лизи усети как смехът си пробива път някъде отвътре в нея, измествайки гнева.

— О, моля ви! — процеди тя през зъби, за да не се издаде. — Ще накарам Моли да почисти тая свинщина и ще кажа на Берта да опече петела. Но ви предупреждавам! Ако още веднъж си позволите да прекрачите границите на приличието, наистина ще ви излея виното по панталоните!

За миг Лизи сметна, че нарочно ще я предизвика, като се опита отново да я целуне, но вместо това той само се усмихна и ѝ отправи елегантен поклон, после с вирната глава излезе от залата, като че ли най-хубавото бургундско вино на „Крал Джордж“ не жвакаше на всяка стъпка в обувките му.

Когато стъпките му по стълбите заглъхнаха, Лизи с неохота се върна към поразията. Не беше бутнала това вино. Дори не беше закачила случайно бутилката и напълнената чаша. Не и двете наведнъж и не така, че да се излеят право на скута му.

Коего оставяше място само за едно обяснение.

По-скоро би си изгризала до дъно ноктите, отколкото да го приеме. По-голямата част от последните двадесет години тя се мъчеше да не вярва на това, но друго смислено обяснение просто нямаше.

В крайна сметка младите мъже, които искаха да пофлиртуват с нея, евентуалните ухажори и романтичните младежи винаги биваха отблъсквани от нея. Това никога не се случваше на някоя вдовица или

на децата ѝ. Или пък на някой чиновник или тлъст фермер, или изобщо на хората, които се обръщаха към нея само за да се оплачат от чаршафите или да си поръчат вечеря.

Не си го бе мислила наистина. Но често се чудеше. И вчерашната бира на лейтенанта, и днешното вино на Джон...

В крайна сметка всички тия глупави измислици бяха верни — в хана „Крал Джордж“ имаше призраци.

Нещо по-лошо, това бяха призраците на нейните родители.

Лизи се завъртя, изгледа празната зала, взирайки се във всеки ъгъл, докато стотиците огорчения и цялата насъбрана мъка си пробиваха път от дълбините на душата ѝ и изблизнаха така, сякаш гърне, оставено на огъня, бе стояло там прекалено дълго и в края на краищата бе изкипяло.

— Престанете! — извика тя, размахвайки юмруци във въздуха. — Чувате ли ме? Престанете! Още сега! Веднага! Които и да сте... *каквото* и да сте, просто ме... оставете... оставете ме!

— Сега видя ли какво направи, Оливър? Как смееш?

— Как смея ли? Той е Карлтън, Бес!

— Така ли? Но той не е онзи Карлтън!

— *И отгоре на това* я целуваше!

— Знам. И то доста добре, като се имат предвид обстоятелствата!

— Да не искаш да кажеш, че го одобряваш?

— Е, не чак да одобрявам, но...

Съвършеното лице на Бес се смръщи, когато дъщеря ѝ изскочи от залата със зачервено лице и широко отворени разплакани очи.

Оливър изпръхтя тържествуващо.

— Точно така! Нали ти казах? Виж какво стана! Лизи е разстроена, и то заради него, тоя проклет...

— Нито дума повече, Оливър! Ни думица повече!

И като му хвърли последен предупредителен поглед, Бес отлетя подир дъщеря си, оставяйки Оливър да седи със скръстени крака отгоре на масата, потънал в гневни размисли за господин Карлтън и греховете му.

Леко почукване на вратата откъсна Джон от унилата гледка на ситния дъжд, който скриваше от погледа конюшната и пристройките

на „Крал Джордж“ и забулваше с плътна пелена околните хълмове. Винената баня на Лизи бе угасила донякъде лошото му настроение, но не бе направила нищо съществено, за да утоли глада му. Коремът му сякаш бе залепнал за гръбнака. Но щом не му оставаше нищо друго, освен да чака кога ще стане петелът, трябваше да чака.

Почукването отекна отново, този път по-силно.

— Господин Гидиън? Господин Гидиън, извинете!

Джон се отлепи от прозореца.

— Да?

— Аз съм, господине, Хълдспет. Нося ви... нося ви панталоните, господине. И наметалото, и палтото, и шапката. Всичко е изсушено и изчеткано, както ме помоли мис Лизи.

Когато Джон отвори вратата, видя дребната прислужница, потънала под палтото и тежкото му наметало. Крепеше в ръка шапката му, изсушена и изчеткана, както бе обещано.

— Господарката Лизи, тя каза да ви кажа, че петелът скоро ще бъде готов, господине. И че ще донесе друга бутилка вино за вечерята ви, направо от избата.

Джон взе почистените дрехи, но преди да затвори вратата, Хълдспет се вмъкна вътре. След като хвърли бърз нервен поглед към стаята, тя отиде до камината, коленичи, пхна в огъня още една цепеница и започна да смила пепелта от каменния ръб на камината.

Щом свърши, тя погледна през рамо, сякаш да се увери, че той си е все там, в другия край на стаята, после се изправи и събра изцапаните с вино дрехи, които бе хвърлил на пода.

Вдигна панталоните, поклати глава и цъкна с език при вида на петната.

— Ама какви странни работи стават, щом мис Лизи е в една стая с някой хубавичък мъж — промърмори тя под нос.

— Странни ли? — раздразнено сви вежди Джон. Нямаше достатъчно забити в стената гвоздеи, на които да закачи тривърхата си шапка, палтото и наметалото си. Той хвърли шапката на масата. — Какво искаш да кажеш с това „странни“?

Хълдспет изписка и притисна панталоните до кокалестите си гърди.

— Нищо не искам да кажа, господине. Честна дума.

Интересно. Глупавото момиче наистина бе уплашено, сякаш мислеше, че той ще каже на господарката ѝ какви ги е приказвала. Джон сви рамене. Това не го засягаше.

— Кажи на госпожа Тинсдейл, че сега слизам.

— Да, господине.

Хълдспет забърза към вратата с явното намерение да излезне колкото може по-скоро, но и със съвсем очевидна неохота.

— Нещо друго има ли? — запита Джон по-меко.

Нямаше смисъл да я плаши, и без това е достатъчно объркана.

Девојката замръзна с една ръка на дръжката на вратата, сякаш за да може по-лесно да излезне от стаята.

— Говорят... — Тя облиза устни, преглътна и опита отново. — Казват, че вие... че сте от колониите. От Америка.

Джон кимна. Ако кажеше и една дума, най-вероятно щяха да си говорят цяла вечер.

— Вярно ли е това, което казват? Че вие... че човек може... може да започне там всичко отначало?

Значи това е искала да пита.

— За някой здрав, умен мъж, който иска да работи — каза той меко и съчувствено. — Америка е добро място, където има много възможности. Но не е място за млада неомъжена жена с дете. Освен ако няма пари или семейството ѝ не я подкрепя.

Раменете ѝ се снишиха и тя стисна още по-здраво петносаните му панталони.

— О!

Като писък на ранено врабче.

Джон се поколеба. Не му беше много по сърце да става довереник на изплашени прислужнички, но и не можеше да отмине мъката в очите на жената.

— Сигурно госпожа Тинсдейл ще ти помогне. Вчера... — Тя... — Той преглътна думите си. Нямаше смисъл да ѝ казва, че снощи лейтенант Ламбер се бе подигравал публично с репутацията ѝ.

— Нида ми каза — рече тя, като че ли, искайки да го успокои.

— Нида?

— Миячката. Тя все успява да разбере какво става. Сигурно подслушва по вратите. Както и да е, тя ми каза... каза ми за снощи. За лейтенанта. Какво е казал.

— А, така ли?

— Беше... Самюел! — избухна тя внезапно, сякаш не можеше нито миг повече да сдържа думите в себе си.

— Самюел?

— Самюел Мартин, дето работи в кръчмата. Ние с него... той искаше да се ожени за мене. И щеше да се ожени, ако не беше тая негова сестра.

Тя вдигна глава и яростна искра пробягна в бледосините ѝ очи.

За пръв път тя показваше пред него някакво присъствие на духа и Джон видя една друга жена, по-хубава и по-горда от оклюмалата дребна повлекана, притиснала до гърдите си изцапаните му с вино панталони, сякаш бяха щит, който да я пази от неодобрението на света.

Искрата угасна също тъй внезапно, както се бе появила. Раменете ѝ отново се смъкнаха надолу и тя като че ли се смали, сви се в себе си.

— Тя... сестрата на Самюел... не иска той да се ожени, нали разбирате, защото в къщата ще дойде друга жена, пък тя не може да понесе това. И взе да му трие сол на главата, та най-накрая Самюел просто... се предаде. — Девойката вдигна изпитателно очи към него. — Той ме *искаше*! Тя е пречката, не той!

Какво бе казал старият Томас? Нещо за жената, дето щяла да брои пенитата на Самюел на смъртното му легло? Такава вещица със сигурност няма доброволно да понесе друга жена да заеме мястото ѝ и да управлява брат ѝ вместо нея. А Самюел Мартин явно е мъж, който допуска да го управляват жени. Джон не можеше да си представи здравомислещ мъж, който ще изостави милата, скромна, малка Хълдспет заради свадливата си сестра.

— И тогава дойдоха войниците — каза Хълдспет, лицето ѝ побеля и се опъна. — Единият беше много мил и аз... ами аз... искам да кажа...

— Разбирам. — Думата излетя от устата на Джон малко по-прибързано, отколкото би искал, но тези разкрития все повече го смущаваха. — Повярвай ми, независимо колко ти е трудно тук, в Америка ще ти бъде десет пъти по-трудно. Дори да предположим, че идеш там, което със сигурност няма да можеш да направиш. Дори най-евтиното пътуване струва може би повече, отколкото печелиш тук за една година.

— Щом така казвате. — Думите излизаха несигурно от устата ѝ.

— Госпожа Тинсдейл няма да те изостави, нали?

— Не, няма, така си е, нали? — Хълдспет очевидно бе сигурна поне в това. — Не и с родителите, които *имаше*.

— Предполагам.

Нямаше ни най-малка представа какво може да означава това. Отдавна се бе загубил из лабиринта на този странен и съвсем неуместен разговор.

— Обаче нали Самюел е тука, и хората, всички, ще узнаят за... за мене...

Гласът ѝ изтъня и се прекъсна.

Никой от двамата не се опита да запълни празнотата, оставена от това недовършено изречение.

— Май ще е най-добре да взема да си гледам работата — изрече тя изведнъж. — Мис Лизи е добра, обаче няма да търпи хората да не си вършат работата.

Тя затвори тихо вратата след себе си. Джон започна да се отпуска, но пак се стресна, когато тя отново пъкна глава през вратата.

— О! Мис Лизи каза да ви кажа, че тази вечер ще ви донесат вечерята в салона за благородници. И да не я карате да чака, щото петелът ще вземе да изстине, пък дебелията Берта хич не обича вечерята, дето е сготвила, да ѝ се разваля.

Джон не остави Берта и мис Лизи да чакат. Петелът беше горещ и златистокафяв, съвършено изпечен, но Лизи никаква не се виждаше. Вместо нея му сервираше Моли.

Право да си каже, не бе очаквал точно това. Изобщо не го бе очаквал. Моли беше хубавичка и закръглена, точно такова пухкаво и благосклонно създание, за каквото си бе мечтал предната вечер, преди да спре поглед върху Лизи.

— Ето, заповядайте, господин Гидиън, моля — каза приветливо Моли, поставяйки блюдото пред него. — Най-тлъстата и най-вкусната птица, каквато някога сме имали. И виното. Мис Лизи каза аз да се погрижа за виното и аз се погрижих. Не че не бих предпочела да си пийна една хубава чаша от бирата на мис Лизи, обаче благородните господа са нещо друго, благородни са си и толкоз. Така мисля и никой

не може да ме накара да кажа нещо друго. Пък и те няма да могат, щото както си мисля аз...

Джон притвори очи и отпи голяма глътка вино. Напразно. Безсмисленото бърборене на Моли го заливаше като нескончаема вихрушка, притъпявайки сетивата му.

— Достатъчно, Моли. Можеш да си вървиш.

Резките му думи пресякоха словоохотливостта ѝ. Настъпи тишина, балсам за изтерзаната му душа. Джон отвори очи и видя един ангел пазител, застанал на вратата. Усмихна се заслепен, и ангелът изчезна, оставяйки вместо себе си безупречната фигура на ханджийката, чието изражение предизвестяваше какво му предстои. Той взе бутилката с вино и премести полупразната си чаша на по-сигурно място.

— Госпожо Тинсдейл.

— Господине.

Ледът дори не беше толкова студен.

Точно така, нали? Той остави виното настрана, далеч извън обсега ѝ, и взе ножа.

— Ще ме извините, че ще ям пред вас. Ужасно съм гладен, не бях сигурен дали ще мога да сляза по стълбите.

Петелът димеше, изпускайки вълшебен аромат. Устата му се напълни със слюнка. Нито обидата с овнешкото, нито часът, прекаран в чакане, бяха намалили апетита му. И като че ли, за да му го напомни, стомахът му изкъркори.

Лизи почервения.

— Така става, като ми предлагате овнешко.

Джон отрязва внимателно тлъстата кълка на петела и я сложи на чинията. Без да обръща внимание на добрите маниери, той си облиза пръстите. Месото беше горещо и много по-сочно, отколкото бе предполагал.

— Мм. Добро е.

— Радвам се, че го харесвате.

— Бих харесал всичко, с изключение на овнешко.

— Господин Гидиън!

— Мм! — Първата хапка бе разкошна. Нищо, че ангелът бе привидение.

Лизи обтегна рамене и склучи ръце пред себе си. Единственото меко нещо у нея в този момент бе извивката на гърдите ѝ. От мястото си на стола Джон можеше чудесно и изцяло да ги оцени дори под простата спретната рокля и ленения нагръдник. Само дето не можеше да ги погали наистина, но човек не може да има всичко наведнъж. Доброто топло ядене, хубавото вино и чудесната гледка решително му стигаха... засега.

— Искам да си идете. Още утре сутрин.

— Да си ида?

Джон отрязва още едно парче от петела. Поднасяйки го към устата си, той още веднъж вдигна поглед към тези прекрасни гърди. Винаги има и по нещо за десерт.

— Точно така. Да си идете. Да си тръгнете. Да си заминете. Аз...

— Какво, по... — Джон хвърли ножа и вилицата, грабна салфетката и изплю месото в нея. — Проклятие!

Лизи подскочи стресната.

— Какво има?

— Този петел е станал леденостуден!

— Невъзможно!

— Вижте сама.

Тя го изгледа с подозрение, сякаш си беше загубил ума, после колебливо се наведе напред и докосна кълката на петела с върха на пръста си.

— Не може да бъде! Само преди минута...

— Беше горещ и димеше. Сега е почти замръзнал, да го вземат дяволите!

— Но...

Тя поклати глава и огледа стоята с разширени очи и отворена уста, сякаш очакваше да намери виновника, скрит в някой ъгъл.

Джон проследи обезумелия ѝ поглед. Не видя нищо. Огънят в огнището весело пращеше, но беше на другия край на залата, а вечерта бе влажна и студена. Навярно е пил повече вино, та не е забелязал студа в стоята.

Той сви вежди над блюдото си. Не беше пил толкова много вино, а дори да бе оставил блюдото си на произвола на някоя вледеняваща буря, петелът нямаше да изстине толкова бързо. Нямаше ли?

— Според мене ще е най-добре да седнете — каза той, вдигайки очи към нея.

— Не... не мога. Трябва да обслужвам кръчмата и...

Когато тя се обърна, за да си тръгне, Джон я хвана за китката, придърпа с крак един стол и я натисна да седне.

— Седнете!

Лизи седна неохотно. Стисна челюсти и присви очи. Отправи смръщен поглед към Джон, след това към чиниите пред него. Джон отмести ножа на другата страна на масата, близо до виното.

— Има ли някаква причина да искате така настоятелно да ме изгоните? — запита той. — Знам, че бях груб, капризен и мъчно можеше да ми се угоди, но едва ли съм първият непоносим гост, който е отсядал в „Крал Джордж“. Не може да бъде заради дрехите ми, днес си сменях бельото повече пъти, отколкото някои хора за цяла седмица.

Устните ѝ помръднаха. Поне имаше чувство за хумор. Той обаче бързо губеше своето. Стомахът му пак изкъркори, но и двамата не обърнаха внимание на звука.

— Е? — запита той, понеже тя не пророни и дума.

Лизи хапеше долната си устна и го гледаше внимателно, като че ли, спорейки със себе си дали да каже нещо, или да замълчи. Джон отгатна в кой миг тя реши, че най-лесно ще ѝ бъде да се изповяда, отколкото да спори с него, по начина, по който гърбът ѝ се изправи на стола.

— Заради призраците — изрече тя. — Те не ви харесват.

Брадичката ѝ леко подскочи.

— Затова и аз не ви харесвам.

5

— Призраци! — изфуча той. — Защо ли не се сетих?

— По-добре не оставяйте сарказма си да потъне в чашата с вино — озъби се Лизи. — Със сигурност ще го превърне на оцет.

— Преместил съм виното и чашата на сигурно място, далеч от обсега ви.

— Забелязах!

— Олекна ми, като го чух. Вече нямам никакви сухи дрехи.

Пресиленият гняв все пак не може да скрие веселостта му. Преминаваше от едното към другото състояние по-лесно, отколкото си бе мислила Лизи. Би могла да понесе едното или другото. Но не и двете наведнъж...

Лизи зарови юмруци в полите на роклята си. Тоя негодник се забавляваше. Още повече се разяри при мисълта, че го прави за нейна, сметка.

— Вие не ми вярвате. — Не беше сигурна дали *сама* си вярва, но просто нямаше разумно обяснение.

Той се направи на несправедливо обиден.

— Казал ли съм такова нещо? Май си спомням, че точно вие се заклехте, че няма призраци. Да, снощи беше...

— Какво трябваше да направя? Не ми повярвахте, когато ви казах, че няма призраци, а сега не ми вярвате, като ви казвам, че има и...

— Разбира се, че не ви вярвам! За глупак ли ме вземате?

— Щом казвате така...

Не ѝ бе съдено да довърши изречението си.

В преддверието изведнъж се разнесе тропот на ботуши и дрънчене на оръжия, вратата се отметна, рязко блъсната към стената, и в салона нахлу поне един взвод червени куртки. Те се пръснаха мигновено из цялата зала и като един насочиха мускетите си към Джон Карлтън.

Лизи извика, ядосана — и на себе си, и на тях, — и понечи да стане. Преди да се бе надигнала и на инч от стола си, Карлтън сложи ръка върху нейната. Тя се опита да се освободи, но той я стисна още по-здраво и почти незабележимо поклати глава. В очите му блесна опасно пламъче, което я накара да се притаи на мястото си. Нека *той* се оправя с войниците. В крайна сметка не е нейна грижа. Мускетите им не са насочени към нея.

Сержантът от предната вечер бе дошъл заедно с хората си, но не носеше мускет. Вместо да се присъедини към другите, които бяха взели Карлтън на мушка, той зае позиция до вратата, за да вижда всичко, което ставаше в салона и извън него.

Редникът, който толкова обичаше да се хили, бе застанал точно зад стола на Карлтън. По лицето му се виждаше, че се надява да се получи хубава схватка, за да си отмъсти за снощното унижение на своя лейтенант и да смачка фасона поне на един от тия благородници просто ей така, за развлечение.

В залата отекнаха още стъпки и лейтенант Ламбер влезе така, сякаш бе дошъл да проведе учение с подчинените си в Хайд парк, а не е нахлул на място, където нито той, нито войниците му имаха работа. Спря се на прага, за да обгърне с поглед събралите се, спокойно отърси водата от шапката си и отмери елегантен поклон.

— Госпожо Тинсдейл! Какво неочаквано удоволствие!

— Неочаквано, да — отвърна студено Лизи. — Удоволствие, едва ли. — Тя нарочно не обърна внимание на войниците и мускетите им. — Вие и хората ви нанесохте кал по прясно намазаните ми подове.

Ламбер погледна към пода. Вдигна нагоре тъмната си вежда.

— Божичко. Колко... съжалявам.

— Бих изразила нещо повече от обикновено съжаление.

Лейтенантът небрежно махна с ръка, отхвърляйки възражението.

— Служба, няма как. Като се вземе това предвид, налага се да не се съобразя с вашите подове. Искрено съжалявам.

— Сигурна съм, че бихте — промърмори под носа си Лизи, но Ламбер не й обърна никакво внимание. Той се обърна към Карлтън.

— Признавам, господине, че до известна степен съм затруднен как да се обърна към вас — каза той учтиво.

Карлтън се усмихна така, сякаш към него не бяха насочени поне половин дузина мускети.

— Достатъчно е едно „приятелю“. Може да ви свърши работа и просто „господине“, ако държите на формалностите. Лично аз много не ги обичам.

— Разследванията показаха, че пътувате под името Гидиън — продължи лейтенантът, без да обръща внимание на прекъсването. Беше учтив както винаги, но острият му поглед хвърляше опасни отблясъци под светлината на свещите. — Както и да е, уведомен съм от надеждни източници, че сте решили да се представяте в някои уважавани домове в околността с името Карлтън вместо Гидиън. Намирам това за... интересно. И може би малко, само малко, нали не възразявате, объркващо.

Карлтън се усмихна още по-широко.

— Можем да си спестим тези смущаващи разговори, ако приемете да изпиете една чаша вино с мене. — Той махна небрежно към отворената бутилка и полупразната чаша в другия край на масата. — Най-хубавото вино от избата на госпожа Тинсдейл... или поне тя така казва. Сигурен съм, че ако съм бил подведен, вие ще ми кажете.

Ламбер го изгледа, като че преценяваше дали да приеме поканата, после изведнъж се озова зад Карлтън. Лизи тревожно се размърда на стола си — лейтенантът решително не беше от хората, които тя би допуснала да застават зад гърба ѝ, — но Карлтън не мръдна дори на инч.

— Всъщност, лейтенанте — каза той така, сякаш разговаряше със стар приятел, — защо не вечеряте с мене? Петелът доста изстина, страхувам се, но съм осведомен от надежден източник, че вареното овнешко е превъзходно.

Лизи му хвърли предупредителен поглед. Напразно. Въпреки небрежното държание и непринудените думи, тя усещаше скритото му напрежение, примесено със странно задоволство. Колкото и побъркано да се държеше, той явно се наслаждаваше на опасната игра на котка и мишка. Като че ли не забелязваше, че котките имат сериозно числено превъзходство, и при това са добре въоръжени с много остри нокти.

Какво, за Бога, бе направил Карлтън, че да предизвика това? Независимо колко бе вбесил Ламбер предната вечер, той сигурно не би стигнал чак дотам заради едно разлято канче бира. Наистина ли?

Лейтенантът не даваше да се разбере с каква цел е дошъл. Той им отпрати блага усмивка, после взе чашата на Карлтън и небрежно я

размаха под носа му.

— Хубав аромат.

Отпи, но задържа виното в устата си и погледът му се срещна с този на Карлтън. Уверен, че всички го гледат внимателно, той извърна глава и изплю виното на пода.

Лизи хлъцна обидена. Карлтън не помръдна и на косъм от мястото си.

Ламбер отново се обърна към тях. Постави чашата обратно на масата с оскърбителен жест.

— Съжалявам. Страхувам се, че е било... заразено.

Усмивката на Карлтън постепенно охладня.

— Учудващо, нали, колко бързо се развалят нещата... подложени на вредно влияние?

Очите на лейтенанта опасно се присвиха, Лизи затаи дъх. Ламбер се наведе към жертвата си.

— Грешка беше да заплашвате лорд Малоран. Сериозна грешка.

Той срещна едни широко разтворени от учудване очи.

— Аз ли? Аз да съм заплашвал негова светлост? Сигурно имате грешка. Никога никого не заплашвам.

— Заплахи. Лъжи. Насилствено влизане в къщата. Представяне за такъв, какъвто не сте. Какъвто никога не е имало. Представяне на подправени или откраднати документи в подкрепа на нелепите ви твърдения. Сигурен съм, че когато негова светлост започне да ви съди, списъкът с обвиненията ще бъде доста дълъг. — Усмивката на Ламбер казваше от ясно по-ясно, че много би се радвал да наблюдава как съдят Карлтън. — Грешка е да се опитвате да подвеждате пер на кралството. Особено когато той е и местният съдия.

— Съдия! Моля, приемете поздравленията ми — Карлтън нехайно напълни чашата си и отпи замислено. — Кажете, негова светлост винаги ли използва чужди кучета да гонят дивеча вместо него?

Лейтенантът сви вежди.

— Какво искате да кажете?

Карлтън замислено разклащаше виното в чашата си, гледайки как гъстата червена течност непрекъснато описва дъги, заплашвайки всеки момент да прелее от ръба.

— Странно — каза той замислен. — Намирам това вино за съвсем прилично. Всъщност превъзходно. Чудя се дали пък вкусът ви не е наред, лейтенанте. Или преценката ви. — Той вдигна очи. — Или може би и двете.

Карлтън отпи още една глътка и прикова поглед в очите на Ламбер.

— Какво искате да кажете? — настоя Ламбер, този път по-остро.

— Ами чудя се какво би казал крал Джордж, ако разбере, че един негов офицер изпълнява поръчки на местен съдия. — Карлтън остави чашата на масата, без да откъсва очи от Ламбер. — Или пък може би се надявате да спечелите нещо като лакействате на лорд Малоран?

Лизи замръзна на стола си, когато зърна убийствения поглед на Ламбер. Карлтън като че ли не забелязваше нищо. Или не го беше грижа.

— Понеже не харесвате виното ми, лейтенанте, и както изглежда, не се интересувате от овнешкото, предполагам, че можем да продължим. — Дясната вежда на Карлтън се повдигна въпросително. — Аз поне мисля, че имате намерение да ме направите гост на негово величество. Или може би на лорд Малоран?

Той деликатно попи устата си със салфетката, остави я до блюдото, бутна назад стола си и стана, без да бърза. Войниците се стегнаха и стиснаха по-здраво мускетите си.

Карлтън огледа залата, сякаш едва сега забелязваше войниците.

— Божичко! Толкова много войници. — Той бавно се извъртя и започна да брои. — Един, двама, трима...

Лицето на Ламбер потъмня от гняв.

— ... четири, пет, шест...

— Гидиън!

— ... седем, осем. Осем войници с мускети и байонети. Няма що, лейтенанте, поласкан съм! Лично аз не бих помислил, че ще успея да се преборя с повече от четирима или петима. Петима може би, ако броите и този жив скелет — и той посочи към ухиления редник.

Редникът пристъпи към него с изкривено от ярост лице. Другарите му се хвърлиха от две страни към него, сграбчиха го и го дръпнаха назад.

— Добре, четирима, заедно с него.

Ламбер не обърна внимание на подигравката. Кимна на разярения редник. Мъжът в миг се отърси от тези, които го държаха, скочи и сграбчи Карлтън за ръката.

— Да вървим — изрева той, размахвайки мускета си.

— Наистина. Само че най-напред... — и той взе полуизядената кълка на петела от чинията си миг, преди драгуните да го извлекат от залата.

— Така значи, ще бъда прокълнат — заяви Оливър Хардуик.

— Без съмнение! — рече любимата му. — Какво ще правим, Оливър?

— Да правим ли? Защо трябва да правим нещо? Той е само един проклет колонист, Бес, и се държеше доста нахално с нашата Лизи. Видях го как я гледа, даже ако ти не си видяла!

— Точно така ме гледаше и ти, но сега не говорим за това.

— Заслужаваше си да му изстудя вечерята, обаче този лейтенант ме надмина. Не съм си и помислял, че някой ден ще бъда благодарен на тия проклет червени куртки, обаче точно така се получи, нали? Човек никога не знае.

— Само че аз знам, и ще направя нещо!

— Не ставай смешна, Бес! Сега няма какво да се занимаваме с този мъж. Освен това не можеш да тръгнеш подир войниците, както са така разгорещени. Знаеш, че не можеш да мърдаш оттука!

— Да, но все пак мога да летя из двора и в конюшната. С годините понаучих няколко трика от тебе и смятам да ги оползотворя възможно най-добре!

Тя замълча за миг и отлетя към конюшната.

— Впрочем, Оливър, виж какво направиха на прясно намазания под на Лизи!

— Знаете ли — каза доверително Джон, докато драгунът, когото бе обидил, го избута грубо през вратата и излезе след него в настлания с камъни двор на хана, — никак не е приятно човек да се разкарва насам-натам в такава влажна вечер. Защо не дойдете например другата седмица? Дотогава дъждовните облаци ще са се разсеяли, не мислите ли?

— Тихо там! — изсъска войникът, и отново го блъсна. — По заповед на лейтенанта. И на негова светлост.

Джон успя да се въздържи да не цапардоса дребосъка по грозната мутра, което му струва много усилия.

Почувства, се като глупак, макар че за нищо на света не би се издал. Не заради сегашното обвинение срещу него, а защото трябваше да бъде подготвен. В разговорите, които бе дочул в крчмата предната вечер, имаше достатъчно много намеци, че Ламбер, надявайки се да се облагодетелства и да се издигне по-бързо, е започнал да служи повече на Малоран, отколкото на краля.

Твърде късно Джон бе осъзнал, че е трябвало да гледа не колко пълна е пазвата на мис Лизи, а да внимава за собствените си работи. Очевидно този противен дъжд бе влязъл дълбоко в мозъка му и го бе разкашнал. Трябваше да бъде подготвен, трябваше. Бе очаквал чичо му да предприеме подобни стъпки, но не и толкова скоро, не и така нагло.

Дъждът отдавна бе спрял. Малките кални локви по настлания с камъни двор отразяваха светлините на фенерите по такъв начин, че войниците край него изглеждаха като някакви чудовищно разкривени великани. Нощният въздух бе хладен и все още наситен с влага, която накара Джон да потръпне. Не му бяха позволили да си облече палто или да вземе шапка. Ухиленият редник сигурно искаше да го поизмъчи.

Двама войници отидоха към конюшните, за да доведат конете на лейтенанта и сержанта, а останалите обградиха Джон, сякаш се страхуваха, че той ще им избяга, вместо кротко да тръгне от хана заедно с тях. Някой сигурно ги бе предупредил, че не бива да допускат арестантът да им се изплъзне. Ламбер? Малоран? Или и двамата?

Беше тук едва трети ден и вече си бе спечелил двама врагове. Своеобразен рекорд, дори за него.

Той въздъхна и отхапа от кълката на петела, която бе взел от чинията. Стомахът му куркаше, протестирайки срещу празнотата там вътре. В този миг дори овнешкото, което така презрително бе отхвърлил, му се струваше изкусително предложение.

Преди да успее да хапне втора хапка, от хана излезе Ламбер и се насочи право към него. Вече не се преструваше на безразличен, прескачайки внимателно локвите, които можеха да изкалят блестящите му лъснати ботуши.

Войниците около Джон отстъпиха настрани, наблюдавайки внимателно и командира, и арестанта си. Ламбер застана пред него. Тъй като фенерите бяха зад гърба му, Джон не можеше да види изражението на лейтенанта, но не му и трябваше никаква светлина, за да разбере, че онзи е ужасно доволен от себе си и има недвусмисленото намерение да се позабавлява със затрудненото положение на своя арестант.

— Съжалявам, господин... ъ-ъ... Гидиън, че ще трябва да вървите почти една миля до къщата, където са разквартирувани войниците ми. Моята квартира е малко по-далече, но се страхувам, че не мога да ви предложа същото... гостоприемство, което те биха ви предложили.

Джон усещаше как лейтенантът се усмихва подигравателно, дори без да може да види лицето му.

— Те ще ви държат там, докато на лорд Малоран му бъде угодно да се заеме с вашия случай — продължаваше Ламбер. — Въпреки че пътят е доста неравен и много кален, сигурен съм, че ще се насладите на малката си вечерна разходка.

— О, така ли! — подметна Джон и отхапа оскърбително голямо парче от кълката.

Ламбер я изби от ръката му. Тя цопна в една от най-дълбоките локви, опръсквайки краката на войниците наоколо.

Джон погледна мътната вода, където потъна остатъкът от вечерята му, после бавно се обърна с лице към Ламбер.

— Това, лейтенанте, беше открито предизвикателна постъпка — каза той извънредно бавно. — Мога дори да изляза от кожата си.

Войниците се размърдаха неспокойно от двете му страни, не знаейки какво да предприемат при нескритата заплаха в гласа му. Ухиленият редник подскочи към него, явно надявайки се Джон да избухне.

— Заради студеното пиле ли? Драги ми господине! Не бих си позволил да ви оставя да се унижавате, вечеряйки в такива плачевни обстоятелства. Сигурен съм, че госпожа Тинсдейл ще бъде достатъчно благосклонна да нареди да ви приготвят друго... стига, разбира се, да се върнете в нейното заведение.

Сякаш повикана от думите на лейтенанта, Лизи изведнъж изникна на вратата. Тя се поколеба за миг, докато очите ѝ свикнат с

тъмнината, после прекоси двора и стигна до тях, като стъпваше внимателно по изкаляните камъни. Войниците зашушукаха неуверено, не знаеха дали да я пуснат до арестанта. Тя обаче реши въпроса, преди Ламбер да се намеси.

— Я се дръпни, дръвник такъв — и избута първия, който ѝ попадна на пътя. — Пречиш ми да мина.

Войниците веднага отстъпиха настрани, но въпреки това не бяха толкова бързи. Тя изблъска с рамо най-едрия, от което той цопна право в локвата отзад. Лизи не се и опита да бутне Ламбер — тя просто не му обърна никакво внимание. Войниците наоколо изобщо не я притесняваха, все едно бе сама с Джон.

Ако тази девойка продължеше да се държи така, той сигурно щеше да се влюби в нея, независимо колко е своенравна и заядлива.

— Донесох ви това — и тя протегна към него някакъв чудноват вързоп. — Шапката и наметалото ви. Хълдспет нямаше време да сложи бельо. Мога да ви го пратя, ако стане нужда. Вярвам, че няма да се наложи.

— Сигурен съм, че няма — каза Джон, поемайки с благодарност вързопата от ръцете ѝ. — Щом лейтенантът разбере какъв труден гост съм, ще направи това, с което вие го заплашихте, и ще ме изхвърли на пътя. Или в калта, което е напълно възможно.

Ламбер издаде дълбок боботещ звук някъде от дълбините на гърлото си.

— На ваше място не бих разчитал на това — отбеляза той и се отдалечи, като извика на хората си да му доведат коня.

Джон нахлупи шапката и понечи да разгърне наметалото. Забеляза напрежението на Лизи само миг, преди да усети, че наметалото му е странно натежало. Да не би да е успяла да намери пистолетите му и да ги пхне във вътрешния джоб? Надяваше се да не е така, по-скоро заради нея, а не заради себе си.

— Ще ми бъде много приятно, ако накарате Хълдспет да ми затопли чаршафите, докато ме няма — рече Джон, намятайки небрежно дрехата на раменете си. — Ще се радвам да си почина в удобно легло, след като съм се възползвал от гостоприемството на лейтенанта.

— Ще ви запазя стаята, но ви предупреждавам, цената е една и съща, независимо дали спите в леглото, или не.

— Говорите като образцова ханджийка!

— Варда!

Предупредителният, вик зад гърба им дойде само секунда, преди да ги оглуши едно яростно изцвилване. Бясно препускащият кон на лейтенанта отчаяно се опитваше да хвърли ездача от гърба си. Войниците се разбягаха на всички страни, без да се погрижат за арестанта си. Джон сграбчи Лизи и я издърпа, но тя се освободи от ръцете му, за да види какво се е случило.

Само преди минута животното бе излязло от конюшната спокойно, като че ли полузаспало. Сега то подскачаше като обезумяло, въртеше се, приклякваше и пръхтеше, подхлъзвайки се по измокрените от дъжда камъни, залиташе, извърташе се настрана и продължаваше бесния си танц.

Ламбер бе превъзходен ездач, но само здраво лепило би го задържало на седлото. Той се раздели с него в най-високата точка на един особено зрелищен скок и прелетя през половината двор, цопвайки с едно продължително „О-о-о-х!“ право в средата на най-голямата локва, която изобщо можеше да се намери в двора.

В мига, когато се освободи от ездача си, конят вдигна глава и спря на едно място, като пръхтеше и пускаше пяна, но вече с доста спокоен вид.

Ламбер се опита да надигне глава. Усилието явно бе твърде изтощително, защото той изстена, отпусна се на калните камъни и взе да ругае. Нервното суетене на хората му около него им докара само още ругатни, този път на по-висок глас. Той заповяда да му помогнат да стане и да престанат да се мотаят наоколо като стадо безмозъчни гъски. Щом се изправи, той изрази благодарността си, като отърси ръцете им от себе си и хвърли смачканата си шапка обратно на войника, който я бе вдигнал от една локва по средата между точката, от която бе тръгнал, и точката на приземяването.

— Проклети глупаци! — крещеше той. — Какво само стоите и зяпате? Докарайте ми коня!

Когато лейтенантът пое юздите, конят стоеше мирно, но в мига, в който Ламбер преметна крак над седлото, той отново обезумя. След по-малко от минута Ламбер отново се стовари като безформена купчина на земята, а конят, застанал над него, изглеждаше изключително развеселен от цялата тази работа.

След цяла вечност, през която не успяваше да си поеме дъх, Ламбер бавно се надигна на колене. Остана така за миг, после потърси опора в стремето и бавно се изправи. Войникът, който се бе спуснал към него, предвидливо задържа юздите на коня, вместо да му предлага нетърсена помощ.

Ламбер отстъпи, олюлявайки се, на няколко крачки от коня с изкривено от ярост лице.

— Сержант! Доведете ми вашия кон.

— Да, господине.

— И застреляйте тоя звяр!

— Господине?

— Чухте ме!

— Но, лейтенанте... — Сержантът се поколеба, ясно личеше, че не му се иска да противоречи на командира си, но също толкова не му се иска и да изпълни подобна противна заповед. — Това е добро добиче, господине. Никога не е правило така. Може да има нещо бодливо на одеялото на седлото или нещо на крака, или...

— Добре, добре! — Ламбер колебливо се съгласи с възраженията. — Прегледай го. Но ако пак го направи...

— Да, господине!

Ламбер издърпа юздите от ръцете на сержанта.

— Вземи друг кон от хана. — Той замря, като че осенен от внезапно хрумване, после се обърна към Джон. Ожуленото му и изкаляно лице просветна в крива усмивка. — Впрочем вземи коня на господин Гидиън. Засега няма да му трябва.

Джон свали шапка в галантен поклон.

— Радвам се, че мога да ви служа.

— Мислите ли, че сега трябва да яздите, лейтенанте? — Лизи безстрастно наблюдаваше окаляното му лице. — Не ми се вярва да можете след това ужасно падане. Сигурен ли сте, че не искате да влезете и да се изсушите на огъня? Или поне да пийнете чаша вино?

Джон би се заклел, че лицето на Ламбер яростно потъмнява от нахлупата в него кръв. Елегантно облеченият офицер, който само преди минути така внимателно бе прекосил двора, сега бе целият прогизнал и оплескан в кал, по-скоро плашило, достойно за съжаление, отколкото енергична фигура, вдъхваща страх в сърцата на своите хора или възхищение в душите на красивите жени.

— Не, благодаря. — В острия сърдит отказ на Ламбер нямаше и капка благодарност.

Едва сдържайки едно изстенване, той полека възседна коня на сержанта. За облекчение на всички присъстващи животното само помръдна ухо, когато усети тежестта му на гърба си.

Ламбер се намести по-удобно на седлото, навярно успокоен от мирния нрав на животното.

— Сержант! Докарайте арестанта веднага щом се качите на коня си. И си отваряйте очите! Да не ми кажете, че се е измъкнал в тъмното!

— Слушам, господине!

— Няма да съжалявате, лейтенанте. Знаете, че ще се върна право при мис Лизи. Нищо не мога да направя, нали така, любов моя?

Той не й даде възможност да опровергае твърдението му, привлече я мигновено към себе си и я целуна.

Ламбер изръмжа задавено, после сърдито пришпори коня си и напусна двора на хана.

Ако бе почакал само още миг, лейтенантът щеше да види с огромно удовлетворение как Джон се превива, след като Лизи го удари с юмрук право в стомаха.

— Предлагам ви да си държите ръцете прибрани в бъдеще, господин... Гидиън. Не ми се иска да ви изхвърля нещата във в калта тая вечер.

— Ще го... имам... предвид — изрече Джон, опитвайки се да си поеме дъх.

— Надявам се! Ей, вие! — обърна се тя остро към кикотещите се войници. — Махайте се оттук и отведете този човек! Не искам безделници да се мотаят в двора на хана ми, какъвто и цвят да са палтата им.

С тези думи тя се отдалечи, оставяйки сержанта да кряска сърдити заповеди, които бързо накараха хората му да възстановят реда, и малката процесия, в чийто център беше Джон, се изниза от двора.

Едва когато светлините на хана се скриха от погледа им, Джон си спомни за странната тежест в наметалото, която бе усетил още в двора. Като се направи, че се увива по-плътно, той пхна ръце в двата си джоба. Вместо твърдите очертания на пистолетите, които очакваше да намери, търсещите му пръсти откриха два странни предмета, увити в кърпа.

Джон се усмихна в тъмното. Мис Лизи не бе успяла да му даде пистолетите, но бе направила нещо друго, дори по-добро — бе разчупила остатъка от печения петел, бе го увила в салфетки и го бе напъхала във вътрешните джобове на наметалото му. Лизи Тинсдейл беше жена, която знае как да се погрижи за един мъж.

Ако не внимава, накрая наистина ще вземе да се влюби въпреки волята си... и въпреки тоя неин як юмрук в корема му.

— Не се получи, Оливър. — Бес тъжно наблюдаваше как Джон Карлтън бавно се отдалечава, газейки през калта. — Така се надяхвах оная тъпа червена куртка да си строши врата.

— Те никога не си чупят вратовете. Във всеки случай, не и когато трябва — утеши я Оливър. — Все пак опитахме всичко. Не знам откога не съм виждал кон да хвърля по-хубави къчове или ездач да слиза от седлото толкова скоро. Дано поне тия камъни хубавичко да са го натъртили добре, да са му счупили някое и друго ребро.

При тези думи Бес живна.

— Винаги има надежда.

— Това, което ме притеснява, е нашата Лизи. Не ѝ е в характера да се безпокои за някакъв безполезен невъзпитан простак като оня. И да го целува! Един Карлтън! Господи, Бес, ако вече не бях умрял, щях да получа удар.

— Е, ти вече си умрял, а пък на мене, кълна се, ми става по-леко, като виждам, че на дъщеря ни най-накрая ѝ идва умът в главата. Харесва ми това колониално момче, Оливър, без значение дали е Карлтън, или не.

Тя изгледа одобрително любимия си.

— Напомня ми за тебе, такъв един енергичен! Не съм ли ти го казвала? — Това не бе никакво ласкателство, за да отвлече вниманието на Оливър. Просто трик, който много пъти вече бе действал безпогрешно години наред.

Оливър изпъна мъжествената си фигура, очевидно поласкан.

— Аз *наистина* бях доста енергичен, нали, Бес?

— Така е, любов моя — отвърна Бес, плъзвайки се в прегръдките му. — Как ми се иска да съм била там, когато си спрял каляската с трима въоръжени ездачи отстрани и двама въоръжени офицери вътре! Седмици наред никой не говореше за нищо друго, само за това!

Оливър въздъхна и я привлече по-плътено към себе си.

— Трябваше да се предам, когато ти ме помоли, Бес, знам, че трябваше. Но има една... тръпка, нали знаеш. Играта. Човек не може така лесно да се откаже от нея, независимо колко е наложително.

— Знам, моя любов. Знам — изрече Бес. — Ти беше такъв. *Ти си* такъв. И въпреки всичко те обичам заради това. — Тя облегна глава на гърдите на любимия си. — Само се надявам нашата Лизи да намери мъж, когото да обича толкова много, колкото аз те обичам.

— Щастлив ще бъде този мъж. Бес — каза Оливър и я прегърна още по-силно, — но не и наполовина толкова щастлив, колкото бях аз. Колкото съм аз.

— Вярно е — въздишката на Бес потъна в кадифената му жилетка. — А сега само ако можехме да възпрем Лизи да не удря горкия човек...

Въпреки че това ѝ струва една безсънна нощ и безкрайни спорове със здравия ѝ разум, рано на другата сутрин Лизи се представи в спретнатата тухлена къща, в която живееше господин Джордж Дрейтън, адвокат, и лейтенант Ламбер, който щеше да остане там, докато е на служба в тази част на Йоркшир. Прислужницата на господин Дрейтън я въведе в дневната, донесе ѝ чай въпреки уверенията на Лизи, че няма нужда от него и отиде да съобщи на лейтенанта, че има гостенка.

След един час Лизи вече бе изпила всичкия чай, бе изяла всичките печени филийки, донесени от прислужницата, и вече щеше да протрие килима от разхождане из стаята. Докато се разхождаше, тя разиграваше мислено стотици различни постановки, опитвайки се да се подготви за предстоящата среща. Но колкото и да си представяше как ще протече разговорът, тя нито веднъж не се помъчи да си представи как ще изглежда Ламбер, когато влезе в стаята.

Това беше грешка. Ако си го бе представила, нямаше да остане така смаяна и стресната, със затаен дъх и отворена уста, когато той най-накрая влезе.

Или по-скоро докуцука в приемната. Напереният вчерашен офицер бе изчезнал и на негово място се бе появила една елегантно облечена развалина. Лицето на Ламбер от дясната страна бе цялото подуто и в грозни синини, а отляво бе ужасно срязано между скулата и челюстта. Той вървеше бавно, вдървен и неестествено изправен. Колкото и помади да си бе сложил, несъмнено известно време щеше да понася последиците от сблъсъка си с калдъръма в двора на „Крал Джордж“.

— Е? — запита той. — Какво искате?

Обърканата Лизи затвори уста и се изчерви.

— Аз... аз много съжалявам, че ви безпокоя, лейтенанте, но исках да ви видя... — Думите излетяха от устата ѝ, преди да разбере какво казва. — Нямах предвид... Тоест... Мм...

И тя уплашена замлъкна.

— Вярвам, че представлявам поучителна гледка.

— Искам да кажа, че съжалявам за... вчерашната злополука.

И това не беше особено успешен ход. Никой мъж, чиято личност и достойнство са били така жестоко наранени, не би искал да му го припомнят.

— Конете са необясними създания, нали? — завърши тя с плачевен тон, свивайки се на стола си.

Той изтръпна, но този път не от болка в мускулите.

— Лично аз бих казал, че жените са необясними създания. Конете са просто едни глупави животни. Жените също толкова лесно биха отхвърлили някой мъж, но за разлика от животните те винаги го правят много хитро.

Съчувствието на Лизи към болките му се стопи. Тя никога не бе харесвала Ламбер, но и никога истински не бе го мразила. Той беше мъж, а мъжете са еднакви — груби, нахални и самомнителни. Лизи така и не бе успяла да разбере защо жените си губят времето с тях.

Тогава в паметта ѝ изникна неканен споменът за един нахален мъж с морскозелени очи и опасна изкусителна усмивка... и още по-опасни, още по-изкусителни целувки. Той беше груб, нахален и самомнителен като останалите, но някак си...

Тя веднага прогони мисълта.

— Жените могат да кажат същото за вас, мъжете, лейтенанте, и имат доста повече основания. Не че това е от значение. Не съм дошла да споря с вас. Тук съм, защото искам да знам колко време ще задържите господин Гидиън.

— Наистина ли?

Каквито и страдания да бе претърпял Ламбер, това не бе притъпило острието на сарказма му.

Ръцете на Лизи се свиха в юмруци, скрити в полите на роклята ѝ.

— Никак не ми харесва най-добрата ми стая да стои дълго време празна особено когато никой не плаща за нея.

Това бяха поне според нея нейните аргументи да дойде тук. А не онези, които тя не искаше да признае дори пред себе си.

Не я беше грижа за Джон Карлтън. Това щеше само да ѝ губи времето и енергията, а тя нямаше големи запаси нито от едното, нито от другото. Впрочем той ѝ бе коствал вече много време и енергия.

Карлтън ѝ бе отнел съня. Нямаше да има спокойствие за нея, докато той не напусне Йоркшир и Англия — и тази мисъл я караше да се измъчва, защото изобщо не бе свикнала да мисли за лице от неговия пол.

— Също така бих искала да зная — продължи тя мрачно — дали да пратя някой коняр да му донесе нещо. Например бельо. Нещата за бръснене. Такива работи.

Ламбер я изгледа за миг с непроницаемо изражение, после нехайно се обърна и взе една малка китайска ваза от масичката край стената. Обръщаше я в ръцете си, правейки се, че я разглежда.

— Вие като че ли сте доста осведомена за вещите на вашия гост.

Лизи отново се изчерви.

— Предполагам, че добре облечен пътник като господин Гидиън ще има такива обикновени принадлежности.

— Предполагате?

Ламбер остави вазата и втренчи поглед право в очите ѝ.

— Аз не тършувам и не ровя из вещите на гостите си, ако това имате предвид!

Ламбер се наведе към нея със заплашително и неразгадаемо изражение в тъмните си очи.

— Не го ли правите?

— Не, не го правя.

Отпусна единия си юмрук, колкото да кръстоса два пръста в предпазния знак против лъжлива клетва. Във всеки случай никога не бе ровила из вещите на гостите си, преди да дойде Джон Карлтън.

Ламбер наведе глава настрани и взе да я разглежда така, както разглеждаше вазата.

— Тогава не знаете дали не е носел и нещо друго. Документи, да речем. Или писма?

— Не.

Тя изрече остро отрицанието, а срамът лютеше на езика ѝ като оцет.

— Не, не знаете, или не, не носи нищо друго?

— Не, не знам. — Тя почти изстреля думите. — Да управлявам такъв голям хан като „Крал Джордж“, дори по това време на годината, ми създава достатъчно много работа, лейтенанте, така че не ми е нужно да се навирам там, където не ми е мястото.

Докато изричаше тези думи, в ума ѝ се плъзна друга, много по-стряскаща мисъл. Дали сред книгата има нещо, чудеше се тя, нещо, което Ламбер да търси? Нещо, което иска да узнае? Или което лорд Малоран иска да докопа?

Като в проблясък на светкавица изведнъж всички стари скандали, слухове и клюки, които от толкова повтаряне се бяха изтъркали, изведнъж се подредиха в стройна картина, от която дъхът ѝ спря: Джон Карлтън трябва да е синът на по-младия брат на лорд Малоран, изпаднал в немилост и избягал от Йоркшир преди много години.

Ако е така, значи той е и наследник на Фредерик Джеймс Карлтън, лорд Малоран, както и на всички имоти на Малоран. Единственото дете на негова светлост бе починало отдавна, а предполагаемият наследник беше един далечен братовчед, когото никой не бе виждал. Всички в околността бяха чували за кръвната вражда между двамата братя и за скандала, който бе накарал по-младия да напусне Англия. Досега всички предполагаха, че този брат отдавна е умрял. Никой дори не си беше помислял, че може да е създал син, преди да напусне този свят.

Тогава няма нищо чудно синът да се върне и да предяви законните си претенции върху наследството!

Това обясняваше всичко останало — че лорд Малоран проявява толкова силен, личен и може би злонамерен интерес към един странник, че Карлтън пътува под измислено име, че предната сутрин я бе питал как се стига до Малоран Хол.

Това обясняваше и поведението му първата вечер в кръчмата, когато се заслушваше в разговорите наоколо си с много повече интерес, отколкото човек би предположил у обикновен пътник. В онзи момент тя бе отхвърлила тази мисъл, беше се упрекнула, че си въобразява твърде много, но Гарик Ъгли и Бенджамин Хойл и жените им почти цялата вечер обсъждаха подробностите на този стар скандал. Ако Джон Карлтън действително беше наследник, на лорд Малоран, вниманието му към техния разговор получаваше напълно смислено обяснение.

А ако той беше законният наследник, тогава тя имаше още по-малко основания да му помага; но понеже бе арестуван по заповед на

самия лорд Малоран, това представляваше очебиен опит за извращаване на правосъдието.

Тя срещна студения питащ поглед на Ламбер и в нея нахлуха съмнения.

Ако Джон Карлтън не е онзи, за когото се представя, ако се съди по писмата у него, значи има лоши намерения и ще е най-добре тя да се държи възможно най-далече от него и работите му.

Като че ли, за да подсили неизказаните й съмнения, Ламбер посегна към стола от отсрещната страна на масата, избутвайки със сдържано нетърпение подноса от чая. Ожуленото му лице странно контрастираше с елегантния сребърен сервиз.

— Кажете — поде той, — откога познавате този Гидиън?

Лизи потръпна от обвинителната нотка в гласа му, внезапно се почувства застрашена и неуверена.

— Отседна в хана онзи ден вечерта. Когато вие и хората ви дойдохте в кръчмата.

— Никога преди ли не сте го виждала?

— Не, защо питате?

Да не би да бе доловила оттенък на ревност в гласа му?

— Защо питам ли? — Той се облакът на масата и се наведе към нея като селски ерген, който закача любимата си... или като ловец, който тормози жертвата си. — Защото това е мое задължение. Защото според мене е... интересно... че мъж, който е тук съвсем отскоро, така лесно е спечелил благоразположението ви.

— Моето благоразположение!

Усмивката му стана хладна и жестока.

— Вашите целувки. Може би и нещо повече, макар да не съм бил очевиден.

— Никога не съм целувала този мъж. *Той* ме целуна, което е нещо съвсем различно.

— Наистина?

Лизи го изглежда с погнуса.

— Ако още не го знаете, лейтенанте, бих казала, че във възпитанието ви липсват не само основните уроци по прилично държание.

Той се наведе още повече.

— Да не би да ми предлагате да запълните тази празнота?

— Разбира се, че не! — Лизи се изправи рязко. Разговорът отдавна бе навлязъл в опасна територия. Достойното оттегляне беше единственият ѝ шанс. — Тъй като виждам, че не можете да отговорите на въпросите ми, ще ви пожелаая приятен ден.

Едва след като излезе в коридора, тя се осмели да се обърне и да го погледне. И веднага съжали, че го е направила. Той не бе помръднал от стола, но я наблюдаваше с такова изражение на обезобразеното си лице, което не предвещаваше нищо добро нито за нея, нито за Джон Карлтън.

Два дни. Цели два дни вече го държаха в тази тясна, студена каменна къща — всъщност вече трети ден — и вече му беше дошло до гуша.

Джон се изпъна по гръб на тясното легло, склучи ръце под главата си, кръстоса глезени и се взря в мрачния, изпъстрен с петна таван над него. Гледката не беше очарователна, но поне бе нещо по-различно от унилата петносана стена насреща.

Единственото, с което се утешаваше, бе, че и войниците, които го държаха арестуван, не бяха в по-добро положение — те или стояха в стаята при него, или спяха в също такива студени съседни стаи. Ядяха каквото и той ядеше, а това бе още по-потискащо от обстановката. Дъртата вещица, която държеше тази бърлога, имаше несравнимата способност да прегаря всяко ядене, включително вареното овнешко.

Снощи, с куркац от глад корем, бе сънувал овнешкото на Лизи.

Бе сънувал и Лизи естествено — мъчителни сънища, които така бяха сгорещили кръвта му, че дори тази ледена стая му се бе сторила гореща и в съня си бе изритал всички мърляви завивки. Сънят още го безпокоеше, но това бе физическо притеснение, съвсем естествено, като се вземе предвид колко изкусителна бе самата жена.

Ами сънуваното овнешко? Сега *това* го притесняваше.

Джон се размърда неспокойно на коравия сламеник, сбръчквайки погнушено нос от вонята на стара слама и непрани чаршафи. Няма друг начин, ще трябва да избяга.

Бягството нямаше да бъде толкова сложно. Щеше да зашемети придружителите си, докато го водят към клозета — никак не му бе трудно да убеди пазачите си, че този преход е за предпочитане, вместо

всеки ден самите те да изхвърлят кофата му за естествени нужди, — после щеше да отмъкне кон от конюшната и да изчезне в нощта.

По това време всички войници, с изключение на нещастника, поставен да го пази, щяха да си топят коремите и гърбовете в близката кръчма. Мизерно място в сравнение с „Крал Джордж“ на Лизи, ако се съди от коментарите им, но по-добро, отколкото самият крал бе им отредил. Часове щяха да минат, преди да се върнат и да открият другаря си вързан и килията на затворника празна.

А после?

Във Вирджиния просто би се укрил в гората и стоял там, докато бъде безопасно да се покаже. Йоркшир не предлагаше подходящи гори и докато вирджинците щяха с радост да помогнат на човек, който е предизвикал гнева на войниците на крал Джордж, местните хора като че ли не бяха толкова приятелски настроени. Във всеки случай не дотолкова, че да го скрият за четири-пет дни, докато Уилям Рандал се върне в дома на предците си. И то при положение, че Рандал се върне тогава, когато е казал да го очакват.

Джон се загледа мрачно в едно особено грозно петно от влага. Проклетник такъв! Защо не си стои тихо и мирно у дома, където му е мястото, ами препуска насам-натам през половин Англия да върши добри дела, за които дори един от всеки десет облагодетелствани едва ли ще се сети да му благодари?

Това беше положението. Колкото и да не му се искаше да остави недовършена работата, възложена от баща му, Джон трябваше да сведе срещата си с Рандал до едно любезно писмо, което да му прати половин час, преди да се качи на кораба за Америка. Няма да свърши никаква сваятна работа, ако просто остане тук и пукне от студ, защото особено продължително се е възползвал от чичовото си гостоприемство.

Почти съжаляваше. Макар да не бе харесал особено нито Йоркшир, нито Англия, би предпочел да дочака връщането на Рандал, удобно настанен в най-доброто легло на „Крал Джордж“, с добрата храна на „Крал Джордж“ в корема и ако има достатъчно късмет, с Лизи, която да му стопли чаршафите.

Джон изведнъж отново кръстоса крака. Самата мисъл за Лизи предизвика смущаващи промени в известни части от анатомията му.

Което означаваше, че му предстои цял низ от неспокойни часове, защото мисълта за Лизи изведнъж се превърна в основното му развлечение, смуцаващо или не.

Жалко, че не бе имал възможност да направи нещо повече, а не само да я сънува. При условие че има на разположение достатъчно време, и най-нерешителната жена ще може да оцени правилно чара му... а според него Лизи далеч не бе толкова нерешителна, колкото обичаше да се показва.

Два дни, вече почти три, откакто Ламбер и хората му бяха отвлекли Джон Карлтън от хана. Време повече от достатъчно, за да изтрие този мъж от мислите ѝ, независимо че вещите му все още стояха в най-добрата ѝ стая. Но колкото и да се опитваше, Лизи осъзнаваше, че не може да го прогони от ума си.

Мисълта за него беше там, когато тя си вършеше всекидневната работа, явяваше се в странни моменти, избледняваше понякога, за да изникне отново, когато тя най-малко я очакваше. Виждаше го седнал до огнището в кръчмата, чуваше смеха му, усещаше как наблюдава всичките ѝ действия. Съзираше го да я чака на стълбите посред бял ден, лицето му изплуваше под светлината на свещите, глъчката в хана по чудо затихваше и тя с необяснима сигурност усещаше дъха му в тишината.

Бе с нея, когато си лягаше вечер и когато се събуждаше сутрин, нахлуваше в сънищата ѝ през цялото време, измъчваше я със смеха си и с целувките си, и с обещанието за нещо, което тя все още не можеше да долови в цялата му пълнота. Нещо прекрасно.

Всичко това я плашеше и пораждаше у нея усещането, че се носи в бягство из целия хан, спасявайки се от невидимото му присъствие, което бе много по-реално от това, на дебелата Берта, на подсмърчащата Нида или на напласената малка Хълдспет, която постоянно ѝ напомняше каква е цената на подобни неразумни мечтания.

Най-много я плашеше това, че навярно така се е чувствала и майка ѝ, когато се е влюбила в баща ѝ, разбойника, когото хората на краля преследвали безмилостно из тресавищата, вбесени от неговата смелост и пренебрежение.

Лизи веднага отхвърли зародилата се мисъл. Тя не е като майка си. Не е!

Тя е Елизабет Аштън Тинсдейл. Практичната, разумна Лизи, която не се трогва от мъжките усмивки или прищевки. Нетрепващата твърдоглава Лизи, която по-скоро ще седне да се занимава със сметките си, отколкото да си пилее времето да тича след младите мъже, започнали да посещават често хана, откакто бе започнала да се превръща в жена.

Ако бе допуснала из главата ѝ да се мотаят подобни глупави мисли, отдавна да се е влюбила поне в един от върволицата младежи, които я бяха ухажвали. Бяха я преследвали, както кучета преследват заек, ако трябва да бъдем точни. Така се бе чувствала тя. Като че ли е някаква плячка и те са решили да я притиснат и да я довършат.

На нея тия номера не ѝ минаваха и така им беше заявила.

Номерата на Джон Карлтън също не ѝ минаваха! Да гние там в килията си кучето проклето! И щом пазачите му не позволяваха да му бъдат предадени тоалетните принадлежности и бельото, което бе пратила, ще събере всичките му неща и ще ги остави някъде на сигурно място, докато дойде сам да си ги вземе. После ще накара някоя от жените да изчисти цялата стая, така че нито следа да не остане от неговото присъствие.

Ако и това не го накара да изчезне от мислите и, поне ще изтрие всякакъв знак, че някога е бил тук.

Не ѝ отне много време да напъха малкото му вещи обратно в дисагите. Лизи стегна здраво кожените върви и закопча катарамите. Свърши тази работа с охота, сякаш бе възможно собствените ѝ непристойни мисли да бъдат точно така прецизно опаковани и изхвърлени от ума ѝ.

Тя взе дисагите и тръгна да излиза, но спря, виждайки Нида, застанала на вратата, да обгръща стаята с жаден поглед.

— Я виж ти. — Миячката подсмръкна и потърка носа си с опакото на ръката, като дори не си направи труда да приглади назад рошавата коса, която висеше на объркани кичури покрай лицето ѝ. — Значи господинът няма да си идва, а?

— Не знам.

Любопитството на девойката породи у Лизи смътно безпокойство.

Тя знаеше, че повечето от слугите ѝ си изпросват безплатна пиячка в „Бика и глигана“ в замяна на интересни клюки за гостите, отседнали в „Крал Джордж“. Затова нямаше и нищо необичайно в интереса на Нида сега, когато Карлтън беше арестуван, но Лизи осъзна, че се отнася с девойката по-рязко, отколкото би трябвало.

— Нида, моля ти се, намери Хълдспет и ѝ кажи да дойде при мене — каза тя. — Или Моли. Която намериш първа. Обещах на господин... Гидиън да му запазя стаята и искам някоя от тях да я проветри. Днес — добави тя по-рязко, когато видя, че Нида се колеба.

— Хълдспет е в градината, помага на Берта да бере подправки, колкото са останали, а Моли лъска съдовете в кръчмата. — Острият ѝ поглед заигра. — Искате ли аз да я изчистя, мис Лизи? Мога. На драго сърце. Наистина.

— Не. — Лизи изрече неуверено думата, смутена от неразумните си предположения относно девойката. — Няма нищо, Нида. Ще кажа на Моли да дойде, щом се освободи. Върви си в кухнята. Знаеш как се кара Берта, когато те няма, и тя има нужда от тебе.

Дори да знаеше нещо, Нида не се издаде. Погледът ѝ се закова върху дисагите, които държеше Лизи.

— Изнасяте ли ги? Мога да ги изнеса вместо вас, а?

Лизи стисна по-здраво дисагите.

— Няма нужда. Ще стоят тук, докато господин Гидиън се върне. Сега върви. Слез в кухнята, Нида. Аз ще се оправям с останалото.

Този път дори Нида нямаше как да пренебрегне заповедта. Тя сгърчи лице, подсмръкна здравата и нерешително изпълни нареждането.

Бе глупаво, но въпреки това Лизи изчака стъпките на слугинята да заглъхнат и едва тогава затвори стаята и отиде да остави дисагите на сигурно място, далеч от обсега на когото и да било.

Нищо! Нищичко не е останало! Дрехите, дисагите, нещата за бръснене. Всичките му писма. Всичките!

Застанал сред стаята си в „Крал Джордж“, Джон не преставаше да ругае.

Проклетница такава! Беше ѝ казал да му запази стаята! Да не би да си е помислила, че няма да се върне? Само три дни са минали, а тя вече е опразнила стаята. Ако имаше пътници по това време на годината, сигурно щеше и да настави някого в леглото му.

Джон изръмжа при вида на оправеното легло. То блестеше сребристобяло под бледата лунна светлина, която се промъкваше през отворения прозорец, издуто от обещания за почти греховни удобства. Жалко, че няма време. С удоволствие би спал поне още една нощ в чисти чаршафи.

Трябваше възможно най-скоро да намери дисагите си и цялото им съдържание, само че откъде да започне търсенето сред всичките тия купчини от вехтории?

Отговорът беше очевиден. От самата Лизи, естествено.

Нейните стаи бяха в срещуположния край на коридора. Знаеше, защото бе стоял там, в тъмното, още първата вечер, когато я видя да идва от кухнята и да се отдалечава с бавни стъпки към стаята си. Бе сметнал, че е неуместно да любопитства, защото споменът за стройната ѝ фигура, едва очертаваща се на светлината на единствената свещ в ръката ѝ, бе господствала досега в сънищата му. Но вече имаше възможност да се реваншира.

Той прекоси предпазливо коридора, като внимаваше да стъпва тихо, но независимо от усилията му старите дъски на пода пукаха и скърцаха. За щастие вратата на стаята ѝ не беше залостена. Тъй като нямаше отседнали гости, които да я смуцават, нямаше защо да се заключава.

Джон вдигна с усмивка мандалото и бутна с лекота масивната врата. Предпочиташе да не се бави, защото тя със сигурност щеше да превърне живота му в ад заради този малък номер.

Стаята бе по-малка, отколкото бе очаквал. Прозорецът, който нямаше капаци, пропускаше вътре достатъчно лунна светлина, за да изпъкнат очертанията на едно високо, тясно легло, опряно до отсрещната стена, кресло с висока облегалка пред камината до леглото и една маса със стол по средата на стаята, точно срещу вратата. Лесно можеше да се движи вътре, дори на тази слаба светлина.

Джон притвори вратата точно толкова внимателно, както я бе отворил. Спря за миг, напрягайки се да долови шума, ако тя евентуално се размърда. После полека започна да се доближава до леглото.

Точно в този момент адът избухна пред него.

Смразяващ писък, последван от силни стонове, раздра въздуха. Стреснат, Джон се спъна, после направи още една крачка напред. Оглушителната врява, изглежда, го бе объркала повече, отколкото смяташе, защото още на мига се спъна в стола, който — можеше да се закълне — само преди миг не беше там.

Джон се просна на пода, и ревът му бе не по-малко оглушителен от одевешния писък. Той се затъркаля, мъчейки се да стане, но краката и наметалото му незнайно как се бяха замотали в стола. Изруга отново, опря лакът на пода и тромаво се надигна. След миг от тъмнината пред него изникна неясна фигура. Тя замахна. Нещо тежко го удари по тила и всичко наоколо му почерня.

Джон се свести от обгърналия го мрак само за да открие, че над него се е навел един от ония ангели отмъстители със златист ореол около главата и с огромни черни очни дупки, от които лъхаше мрачна закана за това, което му предстои.

Той изстена — най-малкото, стори му се, че този ужасен звук излиза от неговото гърло — и се помъчи да седне. Ангелът обаче грубо го бутна обратно на пода.

— Не мърдайте, глупак такъв! Да не искате кръвта ви съвсем да изтече?

— Лизи?

Джон издаде слаб звук, обезпокоително подобен на скимтене.

— Лизи, значи? За вас съм мис Тинсдейл, любезни! Да се благодарите, че не ви убих!

Главата отстрани го болеше ужасно. Пръстите му напипаха една дълбока рязка на слепоочието и топла лепкава кръв, която мокреше косата му и се стичаше по лицето му.

— Казахте, че не сте ме убили?

— Не че не се опитам, уверявам ви! Всъщност имахте късмет, че бяхте с шапка. Ако бях по-опитна в тези неща, сигурна съм, че щях добре да се справя!

Той изстена.

— Почти успяхте. С какво го направихте? С някоя цепеница ли?

— Не бъдете по-глупав, отколкото трябва — срязва го тя. — Използвах ръжена.

Джон трепна. Дори това дребно движение пробуди отново туптящата болка в главата му.

— Повярвайте ми, никой не би казал, че нямате дългогодишен опит.

— Доникъде няма да стигнете с ласкателства.

Тя го изгледа сериозно и се обърна. Джон затвори очи. Светлината на единствената свещ на масата зад нея му причиняваше

достатъчно много болка. Всяко движение караше двадесет дяволи да танцуват в черепа му.

Той я чу как налива вода в легена и топи някакъв парцал и се учуди, че толкова прости действия могат да вдигат такъв непоносим шум.

— Ако сте се опитвали да ме похитите — продължи тя, безучастна към страданията му, — защо, по дяволите, първо така пронизително изпищяхте?

— Не съм пищял и не съм се опитвал да ви похитя. Аз...

Джон затаи дъх под леденостудения мокър парцал, който се притисна към слепоочието му.

— Вие какво?

— Аз се опитвах да ви ограбя — прошепна той.

— Наистина ли?

Гласът ѝ бе по-леденостуден и от парцала, ако това изобщо беше възможно.

Джон реши да отвори едното си око. Тя му се скара и той веднага го затвори.

— Е, не наистина да ви ограбя. Да си взема нещата.

— Преместих ги, за да ги държа на сигурно място.

— Забелязах, макар да не се чувствам нито на косъм по-сигурно, но все пак благодаря.

Тя смени парцала с друг, също толкова леденостуден и мокър.

— Ако бяхте влезли през вратата, посред бял ден и учтиво си бяхте поискали нещата, с радост щях да ви ги върна. Без това, което ми дължите, разбира се.

Той отвори очи и се взря в нея.

— Това е друга работа. Помолих ви да ми запазите стаята, но още преди да минат и три дни, вие ме изхвърляте оттам заедно с нещата ми.

— Не съм ви изхвърлила, бяхте отвлечен...

— *Излязох* оттам!

— ... и аз ви запазих нещата на сигурно място. Всичките. А сега излиза, че не сте имали намерение да си платите за стаята! — добави тя кисело.

— Вие изобщо не ми изпратихте бельо, както обещахте!

— Войниците отказаха да го занесат.

— Компанията беше тъпа, леглото отвратително, а храната десет пъти по-лоша — продължи той ядосан. — Дори сънувах проклетото ви овнешко варено!

Тя сви вежди. После примигна. Отметна назад глава и се разсмя.

Никога преди не я бе чувал да се смее. Звукът се разля над него, плътен и топъл като сироп, успокоително сладък.

Той примижа и усети, че омайващият образ на ангел, за каквото я бе взел отначало, съвсем не е далеч от истината. Съвършеният овал на лицето, огромните очи, фините черти и деликатният тен, дори огромната бяла нощница с надиплена дантела на яката и бухнали ръкави — така изглеждаха и така бяха облечени благочестивите предвзети ангели, които украсяваха половината църкви в християнския свят.

Ангел или не, у Лизи Тинсдейл нямаше нищо благочестиво или предвзето. Тя бе преместила свещта, за да вижда по-ясно. Сега, вместо да прави ореол около главата ѝ, тя позлатяваше кожата ѝ и запалваше малки пламъчета в очите ѝ. Лизи нямаше нощна шапчица и дългата ѝ черна коса, сплетена на хлабава плитка, се спускаше от рамото ѝ и падаше на гърдите като въже от ослепителна черна коприна, което подканваше да бъде разплетено.

Гърдите ѝ надигаха нощницата като меки, плътни могили. Те се местеха леко, следвайки нейните движения, а гънките на дрехата само отчасти скриваха великолепните им овали. Щом се наведеше по-близо до него, той забелязваше извивката на бедрото ѝ там, където то опъваше плата на дрехата, затисната от коляното ѝ. От равната права линия на коленете ѝ тръгваше една изкушаваща, закрыта от белия плат, долина, която изчезваше в гънките на нощницата, набрана на скута ѝ. Гънките се разместваха, събираха и разделяха заедно с движенията ѝ, загатваха, но не разкриваха докрай женските тайни, скрити зад белите дипли.

Джон изстена, затвори очи и отпусна глава на пода.

Цяло щастие бе според него това, че главата му тежи и мислите му са размътени, иначе навярно още в същия миг щеше да се влюби в нея.

Ако Самюел беше тук, тя щеше да го повика да ѝ помогне. Наистина щеше да го повика.

Но Самюел го нямаше, дебелината Берта не можеше да бъде събудена по никакъв начин, а Моли, Хълдспет и Нида само щяха да създадат още по-голяма бъркотия. За слугите от конюшната изобщо не помисли. Дори само да дочуят нещичко, още до утре вечерта мълвата ще е стигнала на половината път до Йорк. Ако ги помоли за помощ, седмици наред после няма за нищо друго да приказват и само ще се тупат по гърдите.

О, само ако той надежден, сигурен Самюел беше тук, тя никога нямаше да остане сама в спалнята си с мъж, ранен или не. Особено с такъв, който е избягал от стражите на негово величество. Да не говорим, че беше само по нощница, и то посред нощ. Това не ѝ беше минало през ума. Наистина.

Логиката бе необорима. Щом Самюел го няма и няма друг човек в хана, когото да помоли за помощ, трябва сама да се оправя с Джон Карлтън.

В сегашното си състояние той не представляваше особена заплаха.

Лизи сви вежди, наблюдавайки смазания окървавен мъж, който лежеше на пода пред нея. Не е ли по-блед отпреди малко? Или просто светлината го прави да изглежда така?

Без съмнение беше го подредила доста зле. Събуждайки се в паника от зловещия писък, виждайки как някакво рогато чудовище нахлува в стаята ѝ, тя се бе защитила с първото попаднало в ръката ѝ оръжие. Удивително наистина колко страшен може да бъде един ръжен, когато човек замахне силно с него!

Джон помръдна и изстена.

— По дяволите!

Отвори очи и изпусна болезнен стон, заслепен от светлината, после опипа главата си, и отново изстена.

— По дяволите! По дяволите! *По дяволите!*

Ръженът, очевидно не го бе наранил чак толкова силно.

Лизи пусна в легена окървавения парцал, който държеше.

— Можете ли да седнете?

Той я изглежда недоверчиво.

— Защо? Да не смятате пак да ме цапнете?

— Не точно сега, но за в бъдеще не обещавам.

— Не е много успокояващо.

— Повече е, отколкото заслужавате. Хайде. Сядайте!

Тя се наведе да му помогне, но той я отблъсна раздразнено и бавно се надигна, отначало на лакът, а после полека успя да седне. След миг обаче клюмна напред, подпря лакти на коленете си и стисна главата си с ръце.

— По дяволите!

— Май вече го казахте.

Без да иска, бе започнала да изпитва известно чувство за вина, задето го е наранила. Което само показваше колко мекосърдечна може да бъде една жена към подобен мъж.

Лизи се залюля напред-назад на пети и се замисли.

— Не можете да си тръгнете — каза тя. — Не и тази нощ.

— Трябва — промърмори той.

Не изглеждаше особено щастлив при тази перспектива.

Лизи не му обърна внимание.

— Не мога да ви настаня в предишната ви стая. А не мога да ви оставя и тук.

Той обърна глава, както бе подпряна в ръцете му, точно колкото да я погледне с крайчеца на окото си.

— Какво великодушие. Учуден съм, че не ми предлагате най-тъмната и най-влажната си изба.

— Бих могла... особено щом вече така си и миришете.

Той трепна.

— Проклетото мухлясало сено.

Лизи се направи, че не чува мърморенето му.

— Лошото е, че първо ще ви търсят в избата. И веднага след това ще проверят конюшната. Може да сметнат, че си търсите по-чисто местенце от последното, където са ви настанили.

Той изръмжа. Лизи сметна, че това е знак на съгласие.

Тя сви вежди, размишлявайки върху възможностите.

— В стаите на другите гости е доста рисковано. Ламбер ще ги провери до една, а пък никой нищо не казва, когато на Моли или Хълдспет им хрумне да влязат в някоя от тях.

— Предани работнички, нали? — подхвърли той язвително.

Тя се засмя. Не можа да се сдържи.

— Не, но когато си мислят, че не ги виждам, влизат в някоя стая и изкарват по една следобедна дрямка.

— Аха — каза той, и отново отпусна глава в ръцете си.

Лизи поклати глава. Мъжете по някой път са такива жалки същества. И все пак...

За пръв път, откакто бе разбрала кого е ударила, Лизи го погледна — наистина го погледна. Не представляваше особено внушителна гледка.

Тридневната брада замазваше ясната линия на челюстта му. Косата му изглеждаше така, сякаш никога не е виждала гребен, а от едната страна се беше слепнала от кръв. Раната щеше да се затвори до сутринта, но отстрани на главата му имаше подутина, голяма колкото гъше яйце. Лизи бе свалила наметалото, но палтото му беше изпомачкано и изцапано, панталоните мръсни, а чорапите и обувките целите в кал.

И миришеше ужасно.

В този момент Джон Карлтън беше опърпан, мръсен, окървавен и в никакъв случай нямаше героичен вид. Защо тогава въздействаше така силно на чувствата ѝ и пораждаше у нея такъв трепет, такива странни усещания, без дори да си го е поставял за цел?

Лизи се застави да върне мислите си обратно към настоящия проблем.

— Къде си оставихте коня?

С доста усилия Джон успя да се съсредоточи върху въпроса ѝ.

— Пуснах го при реката — каза той най-накрая със слаб глас, като едва изричаше думите. — Все едно се е спънал в камъните и ме е хвърлил.

— Хъм. Това може малко да ги забави.

— Трябват ми само няколко часа, за да стигна достатъчно далече и да не могат да ме хванат. — Той вдигна бавно глава от ръцете си и простена. — И друг кон. И нещата ми.

— И глава, която да ви върши работа! В това състояние никъде няма да ходите!

— А кой е виновен за това, ако позволите да ви попитам?

— Самият вие, и не ми казвайте, че не е така!

Само като си помисли, че преди миг и се бе сторил привлекателен! Този мъж е един самонадеян грубиян с непоносимо лош характер.

А тя е глупачка.

Лизи въздъхна. Ако имаше поне малко здрав разум, щеше да го изхвърли и да оставя Ламбер да се оправя с него. Но когато ставаше дума за Джон Карлтън, всякакъв здрав разум незабавно излиташе през вратата, от която влезеше той.

Тя го хвана за ръка.

— Хайде, елате. Има едно наистина сигурно място, където ще ви скрия, колкото и да не ми се иска да го правя. Само че никога няма да стигнем там, ако не се изправите и не престанете с това бебешко скимтене.

Откакто бе влязъл тук, виждаше всичко двойно. Ето, двойната Лизи не беше никак лошо нещо. Но решително не му харесваше да вижда пред себе си две студени, мрачни стаи. Особено щом вътре в черепа му биеха безмилостно поне една дузина чукове.

Джон се намръщи, сгърчи лице и присви очи, докато почти се превърнаха на цепки, опитвайки се да види стаята като единна, цялостна картина. Успя, но от това самото място не стана по-привлекателно.

— Тук ли ще ме напъхате?

— Никога няма да им хрумне да ви търсят тук. Тази стая е стояла затворена почти двайсет и пет години.

— Сигурно — измърмори той. — Такива паяжини не се събират за една седмица.

Той се обърна и заразглежда стаята. Движението вдигна облак прах от гъстите сиви талази по пода и той кихна.

— И толкова прах — прибави Джон кисело.

Дори невинното кихане накара чуковете в главата му да заблъска два пъти по-силно.

Лизи не му обръщаше внимание. Тя се движеше из стаята като замаяна, придържайки с една ръка тежкия шал, който бе метнала на раменете си като щит срещу нещо, което само тя бе в състояние да види. Очите ѝ се разшириха, когато вдигна свещта по-високо, за да разгледа оплетените с паяжина ъгли.

— Двайсет и пет години — каза тя малко по-високо, за да го чуе и Джон.

В гласа ѝ се долавяше странна нотка на смайване и възхита, сякаш стаята и всички спомени в нея я омайваха толкова силно,

колкото я плашеше видът ѝ.

Ако не беше толкова слаб, Джон щеше да вземе някой кон и да се махне оттук много преди Ламбер и хората му да вземат да ровят с мръсните си зурли из двора на „Крал Джордж“.

За съжаление Лизи беше права — той не можеше никъде да мръдне. Дори идването от нейната стая дотук му струваше огромни усилия; точно сега беше толкова замаян, че не можеше и да стои изправен. В такова състояние не можеше да излезе и в двора на хана... ако изобщо успееше да стигне дотам.

Стаята поне беше суха. Трябваше да се примири единствено с паяжините и праха, които тук заместваха плесента и влагата заедно с всичките им отвратителни спътници. Като се има предвид къде бе спал последните три нощи, няколко паяка със сигурност нямаше да обезпокоят съня му.

Лизи беше права и за друго — докато пази тишина, никой няма да заподозре, че е тук. Никой не бе влизал в стаята от четвърт век насам. През цялото това време хората винаги я бяха мислили за заключена, дори навярно изобщо бяха забравили за нея. Ключът, който Лизи бе изровила от дъното на един сандък в стаята си, едва не се счупи под натиска и в ръждясалата ключалка.

Джон погледна към Лизи. Тя стоеше там, осветена от свещта, оглеждайки мълчаливо стаята. Беше с гръб към него, но дори под грубия, шал той долавяше напрежението в раменете ѝ.

Въздъхна, почувствал внезапен прилив на срам. Видя се отстрани — един невъзпитан неблагодарник с отвратителен характер. Тя поемаше голям риск, като го укриваше. Може би още по-голям от този, който той поемаше, укривайки се тук. Не можеше да направи кой знае колко за нея, но поне можеше да ѝ отвърне с малко любезност.

— Сигурно едно време е била приятна стая — каза той, хващайки се за първото, което му дойде наум, като се опитваше да смекчи одеवेशната си грубост. — Защо дядо ви я е затворил така?

В първия момент изобщо не беше сигурен, че го е чула. После тя бавно се обърна с лице към него, а очите ѝ бяха така разширени, че сякаш бяха погълнали побледнялото ѝ лице.

— Майка ми е умряла тук.

Гласът ѝ бе равен, без никаква следа от вълнение.

Джон трепна и мълком се прокле заради глупостта си. Трябваше да се досети. Ако главата му беше в ред, сигурно щеше да се сети.

— ... Съжалявам. Как е умряла? При раждане ли?

— Не.

Тази единствена дума преряза с напрежението си студения неподвижен въздух и увисна в него.

Точно когато Джон мислеше, че тя няма да каже нищо повече, Лизи добави:

— Самоубила се е. Застреляла се в сърцето с мускета на една червена куртка, а аз съм лежала в люлката си в кухнята. — Пое дъх дълбоко и с мъка. — Тогава съм била на четири месеца.

Преди Джон да измисли какво да отговори, тя тръгна към вратата и рязко я отвори. Застанала с ръка на резето, тя се поколеба за миг, после изведнъж се обърна и го погледна.

— Спокойни сънища, Джон Карлтън. Оздравявайте бързо. Искам да се махнете оттук веднага щом бъде безопасно и можете да яздите.

Погледите им се срещнаха.

— Ако не и преди това — прибави тя твърдо.

В следния миг Лизи затвори вратата след себе си, оставяйки го в тъмното.

— Това не ми харесва, Бес — изръмжа Оливър. — Тая работа хич не ми харесва.

Бес погледна със смутено изражение първо него, после вратата, през която бе излязла дъщеря им. След това изгледа опърпания мръсен колонист, който стоеше наред саята като ударен с дърво по главата.

— И на мене не ми харесва, любов моя, но ако наредим нещата както трябва, може да се получи нещо добро. Имам някакво предчувствие за него и Лизи, нали се сещаш. Хубаво предчувствие.

— Брр — изръмжа отново Оливър с отвращение. Той изгледа враждебно и раздразнено неканения колонист, преди да се обърне отново към възлюбената си. — Ела, Бес. Не ми дава сърце точно сега да се разправам с него. Ей Богу! Колонист! Хайде! И само като си помисля, че нашата Лизи го доведе! Това вече на нищо не прилича!

С тези думи той профуча през вратата и излетя от стаята, без да погледне дали Бес идва подире му.

Джон чу изскърцването на ключа в ключалката, а след това звука от чехлите ѝ, които се отдалечаваха по коридора.

После не чуваше нищо друго, освен тишината в стаята, която бе стояла празна четвърт век, обитавана само от призраци, горчиви спомени и нищо друго.

Какво има в тази Англия, че хората тук така отчаяно се вкопчват в миналото? Баща му беше построил къща и бъдеще за себе си в Новия свят, но въпреки това миналото властваше в мислите му. Дори на смъртното си легло се бе борил да поправи грешки от преди половин век, бе изпратил сина си да направи онова, което той не бе могъл. А сега и Лизи, оплетена в спомени за събития от времето, когато е била кърмаче.

Джон не разбираше нищо. Никога не бе успял да го разбере. Може би самият той е прекалено много плод на Новия свят, където от значение бе само бъдещето, не и миналото.

Той пое дълбоко дъх, после още веднъж. Не смяташе да се занимава с този въпрос през нощта. Главата го болеше ужасно там, където Лизи го бе цапнала, а студът в стаята вече проникваше в костите му. Трябваше да си почине, колкото може, в кратките часове, които му предстояха. Утре вечер на всяка цена трябва да бъде далече оттук, колкото може по-далече, повече заради Лизи, отколкото заради себе си.

Върна мислите си към стаята, опитвайки да се ориентира отново в тъмното.

На единствения прозорец нямаше капаци, но двайсет и пет години прах и мръсотия така добре бяха замазали стъклата, че вътре проникваше само един слаб лъч лунна светлина. Повечето подробности се губеха в тъмнината, но поне леглото като огромна сива камара се мерзелееше в мрака.

Той закопня за удобното топло и чисто пухено легло на долния етаж. За своето пухено легло, независимо че Лизи бе преместила нещата му.

Е, добре.

Отправи се примирено към леглото. Удари челото си в страничния му стълб миг, преди брадичката му да се сблъска с таблата. Болка прониза главата му и пропълзя по крака. Той сграбчи стълбчето,

изруга тихо и внимателно опря глава в дървото. Главата му се завъртя и усети, че му се повдига.

Толкова силно ли трябва да го цапардоса Лизи?

Когато замайването премина, той се пусна от безценната си опора и полека пропъзля по покривката до горния край на леглото. Неуверените му движения вдигнаха невидим прах, който му влезе в носа и изкара сълзи от очите му.

Стисна горния край на покривката и я дръпна рязко, за да махне праха, наслоен там от двацет и пет години. В следния миг едва не се задуши от неудържима нужда да кихне. Кихавицата му скоро премина, но това накара още една дузина чукове да заблъска така яростно в черепа му, че сякаш щяха да го строшат.

Помисли да се загърне в наметалото и да се свие на някой стол, но столовете и подът щяха да му убиват и бяха също толкова прашни, колкото и покривката на леглото, а наметалото не можеше да го опази от студа. Нямаше друг начин — без да сваля ботушите, той нерешително се покатери на леглото и отдръпна завивките.

Джон кихна, изруга слабо, после затвори очи и уморено положи глава на възглавницата.

— Ти си го какво? Него? Тука? — Дебелата Берта престана да меси хляба за сутринта и се втренчи смаяна в нея. — Да не си се побъркала?

Лизи трепна, смаяна от явното недоверие на готвачката. Беше разчитала Берта да я подкрепи, а не да я осъжда. Докато Самюел отсъстваше, тук нямаше друг, на когото да разчита.

— Нямах никакъв избор, Берта. Какво очакваш да направя? Да го задържа и да го предам на Ламбер? Аз?

Берта отвори уста, после я затвори, след това остави скъпоценния си хляб и бавно се отпусна на стола. Поклати глава учудена и въздъхна.

— Като се вземе всичко предвид, не бих допуснала, че ще го направиш. Но това не означава, че си направила нещо разумно. Внимавай, предупреждавам те!

— Уверявам те, няма защо да ме предупреждаваш! Никой по-добре от мене не знае на какво са способни тия червени куртки.

— И никой повече от тебе не изглежда склонен да си го припомни!

Лизи не сметна за нужно да ѝ отговори.

— Берта, аз само те моля тайно да отделяш малко храна за него. Не мога, разбира се, да му занеса нищо през деня, и няма да ставам толкова рано, както тази сутрин. Но през нощта мога да се промъкна и да му занеса толкова, колкото да изкара до другата вечер. Няколко дни, може би седмица, и ще се оправи от удара ми.

— И тогава ще си тръгне. — Това не беше въпрос.

— Наистина.

Берта изсумтя.

— Никакво „наистина“. Снощи може да е мислил само как да избяга, но ти гарантирам, че щом главата му се оправи, ще започне да мисли за онова, заради което е дошъл тук. — Тя млъкна, после се наведе над масата, сякаш да се увери, че Лизи ще чуе всяка нейна дума. — И щом започне да мисли за това, само ще си имаме повече неприятности.

Лизи отвори уста да протестира, но веднага я затвори.

— Познавам те още от бебе. Познавах майка ти преди това, а ти приличаш на нея повече, отколкото човек можеше да се надява.

— Не е така!

— Точно така е! Каквото и да казваш, приличаш на нея толкова много, че дори не можеш да си представиш. Изглеждаш като нея. И имаш същия характер.

— Няма значение как изглеждам, това няма нищо общо. А тоя Ламбер с *неговите* хора и тоя досаден колонист с *неговите* проблеми могат да вбесят и светец.

Берта я гледаше внимателно от другата страна на масата.

— Може и така да е... макар че, ако някой вземе да те сравнява със светица, само ще си хаби напразно устата. Дори да имаше душа на светица, а ти я нямаш, това твое лице и фигура щяха само да те въвлечат в неприятности, колкото и да не искаш. Няма мъж, когото да не въведеш в изкушение, точно както майка ти ги изкушаваше.

— Никога не съм...

— Не, никога не си, но това е, защото главата ти досега е работила както трябва... и е много повече от онова, което Бес някога е направила за себе си. Но аз видях този колонист и кълна се, че

дяволският му чар е не по-малък от този на баща ти. Когато оставиш сърцето си да вземе връх...

Берта подсмръкна и стисна устни, без да каже друго, сякаш всяка по-нататъшна дума щеше да бъде проява на лошо възпитание.

Друг път Лизи щеше да почне спор с нея. Но сега мислеше само за това, което бе казал той, за топлината му, която усещаше под ръката си.

И колкото и да не ѝ се искаше да си го признае, Лизи имаше неприятното чувство, че Берта май ще излезе права.

Лейтенантът и хората му дойдоха точно когато Лизи бе седнала да обядва.

Тя чу внезапен шум в крчмата, последван от стъпките на няколко чифта ботуши, които се насочиха към кухнята. Напоследък поне времето бе ясно. Нямаше голяма вероятност да са шляпали в кални локви, но докато претърсваха, направиха куп други бели. Хълдспет щеше много да им се зарадва.

Един войник бутна кухненската врата и застана мирно, докато Ламбер минаваше покрай него, за да влезе в кухнята. Скръф, кухненското куче, изръмжа недоволно при това нахално нахлуване, после се сви под масата, далеч от обсега на който и да било ботуш, който можеше да го ритне за наказание.

Ламбер изглежда презрително животното и без да му обръща повече внимание, се съсредоточи изцяло върху Лизи.

— Вярвам, че не съм ви обезпокоил? — каза той.

Тонът му съвсем ясно говореше, че се надява точно на обратното.

— Напротив — отвърна спокойно Лизи. Тя демонстративно насочи вниманието си към рибата, която чистеше от костите. — Не съм и очаквала доброто възпитание или просто учтивостта да ви възпрат.

— Много сте проникателна.

Лизи го изглежда, изсумтя под нос, и отново се зае с рибата.

Това го разяри повече, отколкото внезапен удар. Ламбер сърдито дръпна насрещния стол и седна.

— Къде е той?

Лизи измъкна една голяма кост и полека я остави на ръба на чинията.

— Кой?

— Вашият колониален гост.

Тя замря, държейки ножа и вилицата театрално вдигнати във въздуха.

— Той не ми е гост. Откакто го отмъкнахте от салона за благородни посетители. И изкаляхте от край до край почистените ми подове — наблегна тя.

Ламбер я погледна подозрително.

— Не сте ли го виждали?

Лизи бавно остави ножа, после вилицата, кръстоса ръце на масата пред себе си и се наведе през чинията си към него.

— Да не искате да ми кажете, че сте го изпуснали, лейтенанте? Един нахален колонист? С *толкова* много здрави английски стражи?

Устата му презрително се стегна в тънка черта. Това, заедно с ядосаното почесване по бузата и пресните драскотини, добили грозно зеленикав цвят, направиха физиономията му непоносимо отблъскваща.

— Не съм го изпуснал — каза раздразнено Ламбер. — Хората ми го оставиха да избяга, глупаците му с глупаци!

Тя чу как войникът зад нея се размърда притеснен. Джон Карлтън трябваше да гледа да не го хванат, защото докопаше ли го Ламбер, неговите войници щяха да го накарат скъпо и прескъпо да им плати за всичко, което бяха понесли заради него след бягството му.

— Какво според вас трябва да направя? — запита тя. — Мислите ли, че аз мога да го намеря, когато вие и хората ви не можете?

— Не, аз очаквам да ми го предадете. Веднага. — Той се усмихна, но очите му останаха леденостудени. — Само помислете какви вреди ще нанесат моите хора на подовете ви, освен всичко друго, ако трябва да претърсят целия хан, за да го открият.

— Добре ще бъде да не нанасят никакви вреди. Ще искам обезщетение, ако го направят!

— От кого? От магистратите ли? — Той се разсмя. — Лорд Малоран по-скоро ще разсипе хана ви, ако Гидиън не се намери. В това отношение няма да ви бъде никак лесно.

Наистина той беше прав, но Лизи нямаше никакво намерение да признае това и по този начин да му достави удоволствие.

— Бих искала да видя как ще кажете на негова светлост, че вие и дузина войници на крал Джордж не сте могли да опазите един невъоръжен колонист — отговори тя съчувствено.

Ударът ѝ попадна право в целта.

— Имам намерението да хвана Гидиън още преди да се стъмни. — Ламбер присви очи предупредително. — Можете да бъдете сигурна,

че втори път няма да ми се изплъзне.

Тъй като Лизи не отговори, той вдигна глава и погледна към войника, който стоеше мирно до отворената кухненска врата.

— Дерихам!

Войникът до вратата се изпъна в очакване.

— Господине!

— Кажи на сержант Уилсън, че искам да търси двойно поусърдно този човек, даже ако трябва, да обърне всяко столче и да се рови във всеки сандък с бельо тука. Ясно ли е?

— Слушам!

— Е? — изрече Ламбер след миг, тъй като войникът още не бе мръднал от мястото си.

— Свободен ли съм, господин лейтенант? — изражението на Ламбер беше достатъчно ясно като отговор. Войникът отново чукна токове и изчезна.

Лизи въздъхна примирено. Щяха да ѝ трябват часове, дори дни, за да разчисти опустошенията, които ядосаните и оскърбени войници нямаше да закъснеят да нанесат.

Ламбер и хората му няма да намерят Карлтън, но когато след това *тя* се заеме с него, ще му се прииска да го бяха намерили те!

Нещо неопределено изтръгна Джон от съня. Той премигна глупаво, взирайки се в тавана, докато се опитваше да си спомни къде се намира.

Ханът. Лизи.

Той си пое дълбоко дъх. *Лизи.*

Спомни си Лизи, спомни си как се навеждаше над него, как косата ѝ се спускаше през рамото, единствената ѝ дреха, девствено бялата нощница, която не можеше да скрие мекото изкусително движение на гърдите ѝ...

Той изведнъж изпусна дъх.

Лизи? По нощница? Без нагръдник и със свободно вееща се коса?

Невъзможно. Господ не може да е бил толкова благосклонен към него.

Джон със съжаление затвори очи. Значи е сънувал. Зарови се по-дълбоко под завивките с намерението да си припомни още от съня,

доколкото му е възможно. Но само вдигна облак прах, който го накара да кихне.

Веднага ококори очи. Това не беше неговото чисто, удобно легло в „Крал Джордж“.

Полека отметна прашните завивки и се измъкна от тях. Главата му се завъртя за миг, после полека се успокои и постепенно Джон успя да фокусира погледа си върху стаята.

Нямаше много нещо за гледане, особено в неясната светлина, проникваща през мръсните стъкла. Заедно със светлината се върна и паметта му. Лизи беше по нощница. Но вместо да го съблазнява, бе направила всичко възможно да пробие дупка в черепа му с ръжена си.

Това повече й подходеше. За съжаление.

Той пипна раздразнен главата си и настръхна от допира до живата рана. Не е толкова зле все пак. Бе получавал и по-лоши рани, но никога от жена, особено от жената на най-еротичните му фантазии.

Джон въздъхна и отпусна ръка. Толкова по въпроса за еротичните фантазии. По-добре да помисли какво става всъщност с него и какво трябва да прави сега.

Замазаното стъкло не позволяваше да се разбере нищо, но му се стори, че е около пладне, най-много един-два часа по-рано или по-късно. Стомахът му протестираше, потвърждавайки предположението.

Лизи бе дошла отново при него доста преди разсъмване, носейки хляб, месо, сирене и кана хубава силна бира. Той бе спал как да е, измъчван от главоболие и лоши сънища, но бе приветствал храната и пиетието. След три дни, прекарани само на вода, слаб чай и отвратителните помии на оная старица, той бе погълнал простата вкусна закуска, бе изпил всичката бира и бе потънал отново в дълбок, спокоен сън, без болки в главата. Сега обаче, притеснен, започваше да осъзнава, че мехурът му е пълен до пръсване.

С бавни движения, за да не вдигне отново облак прах, Джон се измъкна от леглото и коленичи, за да потърси отдолу нощното гърне. За негово облекчение то си беше на мястото — голямо грубо глинено гърне с капак.

Още преди да го измъкне и наполовина изпод леглото, Джон дочу викове и звук от ботуши, които тъпчеха долу в преддверието, и това го накара да замръзне.

Значи Ламбер и хората му са тук. Шумът от претърсването явно го беше събудил.

Той изруга тихо и погледна към вратата! *Проклети да са всички!* Сега няма да може да ползва нощното гърне, звукът ще издаде къде се е скрил.

Джон полека пъкна гърнето под леглото. Като не го вижда, няма да се сеща за него. В края на краищата нали е мъж. Ще се оправи някак.

* * *

Лизи нямаше нито време, нито сили да се тревожи за Джон Карлтън. Трябваше да се разправя с настръхналата готвачка, с две истерични прислужнички, с опулената миячка, с ядосания коняр и с двама раздразнени оборски слуги — без да се смятат половината хора от съседните ферми, които бяха нахлули в хана при първите тревожни признаци и сега само й се пречкаха, накъдето и да се обърнеше.

До момента драгуните на Ламбер още не бяха счупили нищо — Лизи не броеше глинения съд, запратен от Берта по една червена куртка, когато се бе опитала да нахлуе на нейна територия, — но бяха преобърнали нещата с главата надолу, създавайки достатъчно безпорядък, който дузина прислужнички щяха цяла седмица да оправят.

Единствената й утеха бе, че безрезултатното търсене дразнеше повече Ламбер, отколкото самата нея.

— Доволен ли сте, лейтенанте? — запита Лизи, когато и последната червена куртка, изпратена да търси из мазетата и пристройките по двора, се върна да докладва за неуспеха си. — Видяхте стаята му, там нямаше нищо! И макар да признавам, че не разбирам как го е сторил, този човек е успял да си прибере нещата и да си ги отнесе. Казах ви, че не е в килера или в конюшната, или изобщо, където смятате, че може да е.

— Колко мило да ни покажете всички места, където *не сте* го скрили! — Ламбер й метна унищожителен поглед. — Предлагам да ми кажете къде сте го скрили, за да не карам хората си да претърсят останалата част от тъй очарователния ви хан.

— Какво? И да ги лиша от удоволствието да причинят още повече вреди от тези, които са нанесли досега? Не си го и помислям!

За миг Лизи помисли, че той ще я удари.

— Сарказмът не ви отива, госпожо Тинсдейл. Съветвам ви да не ме предизвиквате повече.

Лизи опря юмруци на хълбоците си и се наведе към него. И нейното търпение почти се бе изчерпало.

— Или какво, лейтенанте?

Яростен вик долетя откъм кухнята, а веднага след него се раздаде трясък от счупен глинен съд и тропот от стъпки, които се оттегляха с удвоена скорост. Ако се съди по нецензурните коментари и взривовите от смях, с които войниците посрещнаха отстъплението на другаря си, Берта бе пожертвала поредното гърне, този път с по-голям успех.

Ламбер замръзна за миг с вдигната глава и разширени ноздри, слушайки как отстъпват гордите му последователи. После се извърна рязко към нея със стиснати оголени зъби.

— Или със сигурност ще ви накарам да съжалявате.

Тъй като Лизи не пожела нито да отговори, нито да се оттегли, той отново се обърна към раздразнените драгуни, струпали се на няколко крачки от него.

— Претърсете стаите горе — изсъска Ламбер. — Всичките!

Хората му се втурнаха презглава да изпълнят заповедта и да се отдалечат колкото може повече от него.

Лизи ги наблюдаваше как се качват по стълбите като хайка ловни кучета, викайки и вдигайки такъв шум, че всеки заек на миля наоколо със сигурност би побягнал подплашен.

Ако Джон Карлтън не мърда, всичко ще бъде наред.

Джон предпазливо се изправи и прекоси стаята по чорапи, стигайки до масата, където лежаха останките от ранната му закуска. Двата стола бяха с прави облегалки и много неудобни, но ако не правеше никакво движение, имаше много по-малки изгледи да вдигне нов облак прах и да се разкиха.

Не обърна внимание на последните парчета от сиренето и хляба. Скри под масата каната, в която имаше поне половин халба бира, за да

не я вижда, след това седна на стола и зачака положението да се успокои, за да може отново да се движи.

Точно навреме. Като че ли цяла армия драгуни се втурнаха нагоре по стълбите и започнаха с извратено удоволствие да отварят с трясък вратите. Ламбер явно даваше много неприятен израз на яда си от неговото изчезване и несъмнено не се бе поколебал да го стовари върху войниците, които пък нямаше да оставят това току-така. Значи драгуните щяха двойно повече да си отмъщават за понесените унижения, стига да намереха онзи, който бе станал причина за тях.

Той се вслуша в шумовете от преддверието, опитвайки се да разбере къде са войниците и какво правят. Кръстоса крака, отрязва си малко сирене и го заобръща в ръката си, без да отхапе парченце от него.

Джон мислеше възможно ли е войниците да нахлуят и в тази стая въпреки местните легенди и протестите на Лизи. Сети се за бирата и за нощното гърне. Помисли какво би направил, ако беше на мястото на Ламбер и търси избягал арестант, отново кръстоса крака и си припомни, че не мисли за бирата или за нощното гърне. Премисляше различни начини да се измъкне през прозореца и да напусне хана, въртеше се притеснено на стола и ругаеше — тихо, но яростно.

Колкото повече приближаваха търсещите до неговия край на коридора, толкова повече мислите му се връщаха към бирата под масата и нощното гърне под леглото, само на няколко крачки от него. И колкото повече мислеше за тях, толкова по-наложителна ставаше нуждата да използва гърнето. Просто *трябваше* да го ползва.

Ако се наложеше сега да се катери по прозореца, със сигурност щеше да се изложи.

Джон изруга Ламбер и предците му до седмо коляно, както и всеки от наследниците му, които щяха да се родят. Изруга войниците, поотделно и като цяло, и всичките им роднини, живи и умрели. И изруга себе си най-напред, задето беше пил бира.

Изстена тихичко, сви се още повече на стола и отчаяно се помъчи да се съсредоточи върху празната стена насреща.

Предстоеше дълго противно претърсване, а нямаше никакъв шанс войниците да се откажат лесно или бързо от него.

Лизи им даде няколко минути — колкото да намерят заключената врата — и се понесе след тях, величествена в оскърбеното си достойнство.

Свършено точно бе пресметнала придвижването им. Ламбер стоеше пред вратата в най-отдалечения край на коридора, който тук правеше лек завой, фучейки яростно срещу драгуна, който се свиваше на пода пред него. Други трима драгуни стояха на безопасно разстояние от страдащия си другар.

— Да не искаш да ми кажеш — питаше Ламбер, — да не искаш *наистина* да ми кажеш, че си такъв безгръбначен пъзльо и те е страх от това?

Войникът тревожно погледна първо към началника си, после към вратата, после пак към Ламбер.

— Не, господин лейтенант. Съжалявам, господин лейтенант. Ама приказват за тая стая. Ужасни неща разправят. Ако я отворим, ще предизвикаме съдбата, така казват хората.

— Глупак!

Войникът кимна и се помъчи да се усмихне.

— Тъй вярно, господин лейтенант. Но все пак не смея да го направя.

— И има защо — намеси се Лизи, втурвайки се към тях. Тримата драгуни веднага ѝ направиха място, отстъпвайки още пет крачки. — Години наред никой не е стъпвал в тази стая, лейтенанте. Дядо ми не позволяваше и аз също не позволявам!

Ламбер застина за миг, после бавно се обърна и я изгледа, изразявайки презрение с цялата си суха фигура. Очите на Лизи срещнаха погледа му.

— Оставих хората ви да търсят навсякъде, където искат, лейтенанте. И то въпреки подозрението ми, че са раснали в обор, така се държаха! Но това! Това вече е прекалено! Няма да го позволя, казвам ви, няма!

— Наистина ли? — Учудващо колко много заплаха можеше да вложи той в една-единствена дума. Присви очи. — Така, значи, старите истории са верни. — Изричаше бавно всяка дума, като че ли им се наслаждаваше.

Бузите на Лизи пламнаха. Тя предизвикателно вирна брадичката си.

— Тъй като не знам какви смехории са ви разправяш, едва ли очаквате да ги потвърдя или отрече. Но не ви съветвам да вярвате и на половината от тях. Дори и на една четвърт.

— Дори на една четвърт ли? — Дясната му вежда се вдигна в подигравателен жест. — Жалко.

Брадичката ѝ отскочи още четвърт инч нагоре.

— Може и така да си мислите. Но не и аз. — С тъгла на окото си тя видя как драгуните предпазливо заотстъпваха назад към стълбите.

— Ей, ти там! — изрева Ламбер яростно, протягайки ръка към един от отстъпващите. — Изкърти тази врата! Веднага.

Ококорен от страх, войникът погледна към другарите си, надявайки се да намери у тях подкрепа. Но те просто го изтикаха напред и той колебливо се приближи.

— Слушам.

Стисна още по-здраво мускета и кокалчетата на пръстите му чак побеляха. Вдигна оръжието, готов да го стовари върху здравето дърво.

И изведнъж в тясното преддверие се раздаде демонски крясък. Леден порив профуча край войниците, промушвайки се между тях с такава лекота, сякаш именно те бяха призраци, дошли да вилнеят из хана.

Драгуните останаха за миг като вкаменени по местата си, но когато след крясъка се разнесе остър налудничав кикот, те презглава се втурнаха да бягат, без да обръщат внимание на Ламбер.

Лизи се притисна до стената с отворена уста и сърцето ѝ заби лудо, когато вихърът изфуча край нея, дръпна шапката и косата ѝ и уви полите около краката ѝ така, сякаш беше някъде във сред тресавищата.

Ламбер се сниши със сабя в ръка, готов да се бие, но не се виждаше нищо, никакъв враг — само вятърът и отвратителният, късащ нервите, кикот.

— Излез, де! — извика той, размахвайки оръжието си. — Излез и се бий!

Вятърът само изрева предизвикателно в отговор. Чу се още по-силен и по-дивашки кикот, който сякаш се подиграваше на храбростта му.

Ламбер нападна напред, завъртя се и се замята, мушкайки и сечейки празния леден въздух.

— По дяволите! Покажи се! Пъзльо!

Смехът се превърна в див кикот, в безплътен и надменен триумфален крясък.

Тогава вятърът изведнъж стихна, толкова внезапно, че Ламбер се олюля, изгубил за секунда равновесие. В мига, в който изчезна фученето на вятъра, спря да се чува и дивият кикот и настана тръпнеща тишина.

Тишината зарева в ушите на Лизи и отекна в сгърченото тъмно преддверие. Туптенето на сърцето ѝ бе толкова силно, че сигурно се чуваше чак на стълбите.

Озадачен и очевидно несигурен в себе си, Ламбер се изправи и се огледа, сякаш търсеше обяснение от стените, гредите или пода. Пъхна рязко сабята в ножницата и се нахвърли върху Лизи.

— Как го направихте? Кой...?

Въпросът замря на устните му. Той впи очи в лицето ѝ. Нещо — може би нескриваният ѝ ужас — успя да го убеди, че и тя знае за случилото се точно колкото него.

Той се обърна рязко и изгледа сърдито вратата, сякаш тя бе причина за всичките му злощастия, после гневният му поглед отново се извърна към Лизи. Замърда челюсти, като че ли предъвкваше стотици яростни мисли. Но от устата му не излезе нито дума. След още миг вече го нямаше.

Лизи чуваше стъпките му по стълбите, после по каменния под в преддверието на долния етаж, след това чу и затръшването на портата. После нито звук. Драгуните явно бяха напуснали хана.

Тя най-накрая изпусна дъха, който бе сдържала толкова дълго, изпуктя с облекчение и тежко се опря на стената зад себе си. Значи е вярно. В тази стая, в самия хан наистина *има* призраци.

Предишната вечер в салона, когато нещо поля с вино панталоните на Джон Карлтън, ѝ се стори, че е повярвала в това. Но сега... сега тя знаеше, и затова животът вече никога нямаше да бъде като преди.

Почуди се дали Карлтън е чул крясъка. Усетил ли е вятъра? Ако призрактът се е възпротивил на насилственото отваряне на вратата, колко по-силно щеше да протестира срещу присъствието на Карлтън в тази стая?

Не посмя да отключи вратата от страх Ламбер да не изникне отнякъде. Нямаше вероятност и някой негов драгун да се появи. Може

би трябва само да почука или да пошепне през ключалката? Да му даде някакъв малък знак, че червените куртки са си отишли, да успокои и самата себе си, че всичко е наред.

Лизи колебливо се отлепи от стената, но преди да успее да почука, долови звук от стъпки, които бързо прекосиха стаята, след това тихо тупване и стържене от някакъв предмет, дръпнат на малко разстояние по пода. Звуците бяха тихи, но това стигаше да разбере, че неканеният ѝ гост не е умрял от страх... или от това, че го беше нападнала.

Успокоена, Лизи забърза надолу по стълбите. Няма да е зле да се увери, че Ламбер и хората му вече са далеч от „Крал Джордж“. Колкото до Карлтън, щеше да се тревожи за него по-късно. Много по-късно.

— Толкова умно постъпи, Оливър! — изрече с възхищение Бес.

— Колко им трябва на тия червени куртки да се уплашат — възрази Оливър, изпъчил удовлетворено гърди.

— А пък аз си помислих, че не харесваш колониста.

Оливър престана да се пъчи. Смръщи вежди и хвърли поглед към вратата.

— Не го харесвам. Но не можех да позволя да го намерят и да обвинят нашата Лизи, нали?

— Естествено така е. Аз обаче смятам само да надзърна какво прави. Да видя как е, нали разбираш. Ако си уплашил *и него* толкова много, колкото ония червени куртки!

Преди Оливър да успее да я спре, тя вече бе прелетяла през вратата на едновременно спалня. Показа се оттам само след миг, като се кискаше, изчервена по призрачному.

— Божичко! — едва успя да изрече. — Наистина е много лесно да нахълташ точно когато не трябва.

— Защо? Тоя проклет колонист няма защо да си вре носа, където не му е работа, нали? Слушай, Бес, да ги нямаме такива! Ако не беше нашата Лизи...

— О, не! Нищо подобно! Не е това, което си мислиш, във всеки случай! Но колкото повече гледам този мъж, толкова повече си мисля, че ще е точно за нашата Лизи. Казвам ти, той е благословен, Оливър! Благословен!

— Как...

— Точно както си и ти. И каквото щат да казват, но това *има* значение, да си го знаеш!

— За какво говориш? — запита Оливър, явно озадачен.

— Това беше едно от нещата, които най-напред ме привлякоха у тебе. Колко добре изпълваше панталоните си, искам да кажа. Отпред *и* отзад! — Бес грееше от задоволство. — Е, и Джон Карлтън изпълва панталоните точно така, и то без никакви подплънки. Само зърнах, нали разбираш, но се уверих!

— Бес! — изрева Оливър, шокиран и разгневен.

Бес отново се изкиска.

— Макар че ако продължава с тая бързина, скоро ще му дотрябва още едно нощно гърне!

Лизи прекара целия следобед, надзиравайки как Моли, Хълдспет и Нида разчистват безпорядъка, предизвикан от нашествието на драгуните. Трите жени тихо си вършеха работата, навели глави и без да говорят, за да не си навлекат гнева ѝ.

Всички охотно приписваха лошото ѝ настроение на това нежелано посещение посред бял ден, а Лизи още по-охотно ги оставяше да вярват, че е така. Не си даваше труд да признае, поне пред себе си, че това отвратително разположение на духа се дължи по-скоро на вътрешните ѝ тревоги, отколкото на ада от щетите, които бяха нанесли хората на лейтенанта.

Няма никакви призраци. Не спираше да си го повтаря. Родителите ѝ не обитават хана „Крал Джордж“ и тя не се притеснява за Джон Карлтън или за присъствието му в нейния хан.

Но колкото и да си втълпяваше сама, че няма призраци и че неканеният ѝ гост е само една нищо и никаква дребна досада, с която ще успее да се справи, Лизи не можеше да повярва нито на едното, нито на другото — мислите ѝ все я водеха към онази заключена стая с обезпокоителния ѝ гост и още по-обезпокоителните му тайни.

Защо ли няма с какво да се занимава. Нещо, което да държи ръцете му заети и да разсейва мислите му.

Джон се вгледа мрачно в насъбраните паяжини, изцяло закрили единия ъгъл на тавана. Нещо — каквото и да е! — само да има с какво да си запълва времето!

Той издърпа другия стол, за да има къде да си изпъне краката, но веднага съжали, че е направил това движение. За двадесет и пет години на едно и също място столът бе събрал толкова много прах, че от него и скала можеше да се разкиха. Джон Карлтън обаче не беше скала, а предизвиканата от праха кихавица събуди заспалото му главоболие, което каната с бира бе успяла да успокои.

Той изсумтя погнусен, опъна крака, кръстоса ръце на гърдите си и се загледа в прашния под.

Ясно е, че стаята не се използва, но не пречи от време на време някой да я поизчисти. Веднъж годишно няма да е зле. Може би дори веднъж на всеки две години. Но двайсет и пет години да не се бърше прах? Случвало му се е да спи и в почисти обори.

Когато Лизи пак дойде, ще си поговорят по въпроса. След това място дори влажната изба изглежда примамлива!

И тази вечер остана само Нида да разчиства масите и да бърше разляното.

Лизи изруга салона и посетителите му. Нямаше да е зле още някой да помага със сервирането, но Хълдспет ужасно се страхуваше хората да не започнат да проявяват открит интерес към състоянието ѝ, а Моли, въпреки че имаше пред очите си примера с Хълдспет, не спираше да флиртува с всеки мъж под седемдесетте, дори при нищожен намек от негова страна. Лизи подозираше, че прислужницата нарочно не атакува по-представителните неженени мъже, макар че нямаше как да го докаже.

Ако Самюел не се върнеше скоро, тя имаше твърдото намерение да го издири и да го върне в хана, независимо от свадливата му сестра.

Лизи подпря ръце на кръста и изви гръб назад, опитвайки се да разтегне преуморените си мускули. Вече бе изпила две чаши чай от върбова кора, приготвен от БERTA, заради главоболието, но тежестта в краката щеше да изчезне само след едно хубаво накисване в гореща вода и няколко часа почивка.

Нямаше да е зле да не поглежда толкова често към ъгъла до огнището, където неканеният ѝ гост бе седял първата вечер и я бе наблюдавал. Сега го нямаше, но тя можеше да се закълне, че от време на време го вижда там — висока тъмна фигура с опасно изкусителна усмивка, която блести в очите и се спотайва в ъглите на устата му. В някои моменти дори можеше да се закълне, че го *усеща*, че чувства как погледът му я следи, докато прибира халбите с бира и каните с вино, че усеща присъствието му на една стъпка зад гърба си, докато се движи в препълнения салон.

Ако не бяха неприятно реалното туптене в главата, умората в гърба и болките в краката, Лизи можеше да си помисли, че сънува.

Чаят поне започваше да действа. Протягането помогна... малко. Краката просто трябваше да издържат малко повече.

Лизи въздъхна, взе напълнените халби и се върна към работата си. Уилям Уудфорд — онзи с известните блуждаещи ръце — седеше пред огъня, заобиколен от слушатели, а Лизи знаеше, че нескончаемите му приказки, пораждат силна жажда както у публиката, така и у самия разказвач.

— Да знаете само, лейтенантът за малко да подлуди хората си, така се развилня и така ругаеше, като ги караше да търсят оня колонист, дето им се изплъзна — разказваше той.

Тъй като фермата му бе разположена на север от земите на адвоката Дрейтън, точно между квартирата на лейтенанта и тази на войниците му, Уудфорд беше надежден източник на информация за движението на червените куртки.

Събралите се фермери и надничари кимаха в знак, че оценяват разказаното... и тревогите на лейтенанта.

— Да не казвам пък — продължаваше Уудфорд, — че негова светлост все праща известия на лейтенанта да прави това и онова. И по някой път доста го кастри, както чувам. А лейтенантът винаги щом му се накарат, така почва да беснее, че хората му са готови да застрелят оня колонист, само да им падне в ръчичките, в което доста се съмнявам.

Томас Гейнс изхихика одобрително на шегата и хвърли изпитателен поглед към Лизи.

— Аз пък чух, че според лейтенанта беглецът се криел някъде тук много наблизо. Ти да знаеш нещо по въпроса, а, Лизи?

Дори най-мрачното смръщване на Лизи не може да накара стареца да млъкне.

— Лейтенантът да си мисли каквото си ще — каза тя, като тропна пълната халба с бира пред един от насядалите мъже. — Това не е моя работа.

— Ами, друг път не е. — Набръчканото лице на Томас се разкриви в зрелищно любопитна физиономия. — Искам да кажа, ако ти, такова, си го скрила.

— Аз? Нарочно да скрия човек, търсен от кралските войници? И отгоре на това той да не ми плати за стаята и храната? — Лизи издърпа от ръката му полупразната халба. — Тая вечер няма да получиш повече

бира от мене, Томас Гейнс, защото, както виждам, и тая, дето си изпил, е успяла да ти размъти мозъка.

Насядалите, включително и самият Томас, се разсмяха на остроумната реплика. И когато Лизи се обърна, за да сервира друга чаша, той си грабна обратно своята.

— Едно не разбирам — каза Гарик Ътли, — защо му е трябвало да се нарича Гидиън, ако наистина е Карлтън и е законен наследник на негова светлост. Подозрителна работа, ето какво е това според мене. Подозрителна!

Уудфорд подпря лакти на коленете си и се наведе напред, поклащайки халбата, която държеше. Заговорнически сниши глас.

— Чух, че той много държал да говори с господин Рандал, ама да не повярваш колко много... Знам го от домоуправителя на господин Рандал, той пък го чул от икономъ, щото икономът говорел с него, когато домоуправителят го повикал. Тъкмо след като онзи бил ходил при негова светлост, а пък това, както си го мисля аз, е даже много интересно, като се има предвид другото.

Ътли замислено подръпна долната си устна.

— Аха, има за какво да си мисли човек, като се знае как негова светлост се дърлеше с господин Рандал, след като дойде в имението, и с бащата на господин Рандал преди туй. Като капак на всичко му е дошло това идване на младия господин Карлтън. Така си мисля аз, като капак му е било!

Събралите се дружно закимаха, потвърждавайки, че начинът им на мислене съвпада с този на Ътли. Самият Ътли обаче беше склонен да застане както на едната страна, така и на другата, заради самото удоволствие да спори.

— От друга страна — каза той с вид на съдия, принуден да говори в полза на защитата, — той може да е някакъв измамник и да се опитва да открадне нещо, дето не е негово. Може да е чул всичко, каквото му е трябвало, още първата вечер, докато седеше тука и ние си приказвахме съвсем открито. Може да си е помислил, че ще е много хубавичко да се помъчи да убеди негова светлост и господин Рандал, че е някой, който не е.

Одобрителните кимания този път бяха съпроводени и със замислено смръщване на физиономията.

— Тъхъ, май така ще е — каза Уудфорд. — Лейтенантът не е от ония, дето ще оставят тая работа да мине, даже оня да е само един обикновен глупак и да се опитва да мине за друг глупак.

— Че е глупак, глупак е — каза старият Томас, — но може да е разбрал, че си струва да направи оня човек да изчезне преди това като по поръчка, ако искате да знаете какво мисля аз — добави той с многозначителна гримаса.

Одобрителните изхъмквания на слушателите показваха, че и те споделят неговото мнение.

— Аха, точно така — каза Уудфорд, мятайки остър поглед към публиката си. — Много ще е интересно да се знае какво мислят негова светлост и лейтенантът, защо така се ядосват, пък бил той законен наследник или не. Цялата тая работа е много странна. Правичката ви казвам, наистина е много странна.

— Да — потвърди Томас Гейнс, — странна е.

И изгледа многозначително Лизи над ръба на халбата си миг, преди целият да потъне в нея.

Това извади Лизи от мрачното съсредоточаване, с което досега бе слушала споровете. Тя се обърна, решена да не дава повече ухо на объркващите мисли, които разговорът бе породил у нея, и видя как Нида я зяпа, застанала с поднос празни халби в ръцете и остър, любопитен поглед на изпитото си лице.

Щом разбра, че са я забелязали, Нида веднага наведе глава и се изпари. Лизи гледаше след нея, докато не изчезна в кухнята. И това се пише на сметката на Джон Гидиън/Карлтън, реши тя, като се намръщи — изглежда, вече не може да вярва и на собствените си прислужници.

Никога преди Лизи не си беше задавала този въпрос. Не желаше точно сега да се занимава с него, макар че от отговора му зависеха много неща, много повече, отколкото би искала да признае дори пред себе си.

Когато тръгна да залоства външната врата зад последния посетител, Лизи усещаше как краката я болят още повече отпреди и беше невъобразимо ядосана.

Берта не показва никакво съчувствие.

— Ще се стопиш, ако продължаваш да се ядосваш така — отбеляза старата готвачка, като сипваше една чаша от сварения в

гърнето чай.

— Тия войници...

— Не те ядосват тебе войниците, *знам аз*.

— Пригответи ли кошницата с храна за него, както ти казах? — запита Лизи, сменяйки внезапно темата.

Старата готвачка се поколеба, после кимна нерешително.

— Много повече, отколкото ще му стигне за един ден... макар че ако имаш и капка разум, ще му дадеш тая храна и един кон и ще го пратиш да си върви, преди да ти е навлякъл още неприятности.

— Щях да го направя, стига да можех — каза Лизи и се помъчи да повярва, че това е самата истина. — Но хората на Ламбер ще бъдат нащрек, а луната все още свети достатъчно, за да забележат, ако някой язди сам през тресавищата. Не ми се мисли какво може да стане, ако сега го хванат, особено с някой от моите коне и със следи, които ще ги доведат право тук.

Дори Берта нямаше как да оспори това, макар войнственият пламък в очите ѝ да подсказваше, че всичко би се развило съвсем другояче, ако имаше и най-малката вероятност да убеди Лизи да постъпи иначе. Готвачката въздъхна, надигна се тежко и тръгна да отнесе кошницата с храна, която беше приготвила.

Движението размърда Скръф, който се бе настанил на любимото си място за спане под масата. Кучето се надигна с тъжен поглед в очите, после скочи на крака и припна през кухнята подир Берта.

Готвачката отключи шкафа, където държеше по-скъпите подправки и съдини, и извади някъде от дълбините му една кошница, покрита със салфетка. Направи бърз оглед на съдържанието ѝ, и отново заключи шкафа.

— Трябваше да я скрия — обясни тя, оставяйки кошницата на масата пред Лизи. — Нида се навърташе наоколо и мога да се закълна, че е преброила всяка трошичка хляб и всяко парче сирене, което слагам тук. Пратих я да си гледа работата, но тя, с каквато хитра физиономия си тръгна...

Готвачката смръщи чело и поклати глава.

— Винаги съм ти казвала да не вярваш на това момиче. Не ѝ вярвам никак точно сега, когато имаш нещо да криеш.

— Че какво може да направи? — запита Лизи.

Точно сега никак не ѝ се искаше отново да спори по повод миячката, въпреки очебийното любопитство, проявено одеа от Нида в салона.

Берта се навъси, явно борейки се с подтика да ѝ каже какво точно би могла да направи Нида. След като реши да премълчи, тя само изсумтя пренебрежително и се върна към среднощното си угощение.

Когато разбра съвсем ясно, че няма да получи никакви остатъци, Скръф въздъхна, подвиг крака и прилежно започна да се чеше по брадичката.

Лизи се усмихна. Не можа да се въздържи. Скръф се изправи, прекоси стаята и приседна в краката ѝ с очаквателно наострени уши.

— Ах, ти, безсрамен просяк такъв — нахока го Лизи, докато му подаваше парченце хляб от кошницата на Джон Карлтън.

Берта изсумтя погнусено.

— По-добре ти се виж. Ако някое нищо и никакво помиарче може да ти изпроси нещо за ядене, представям си какво ли може онзи дявол там горе.

Когато Лизи само сви вежди в отговор и даде на кучето и парченце сирене, очите на Берта се присвиха заплашително.

— Може да не ме слушаш какво ти казвам за Нида, обаче това добре си го набий в главата — майка ти умря заради един красив негодник. Знам го, защото помагах на дядо ти да я погребее. Ако не внимаваш, ще си навлечеш дявол знае какви неприятности от друг такъв негодник, затова ти казвам, опичай си акъла!

Тя отиде при него дълго след като ханът бе потънал в сън. Дори старите дъски бяха притихнали и леките ѝ стъпки прозвучаха по-ясно, отколкото друг път.

А може би той се бе вслушвал за тях по-напрегнато. Джон я очакваше, но никой не се бе доближил до стаята, дори до горния край на стълбището.

Очакването бе станало безкрайно дълго и ако го нямаше физическото успокоение да измерва с крачки тясното пространство на стаята, щеше да бъде почти непоносимо. Беше седял до масата, за да гледа как угасва денят, потъмнявайки в прашния прозорец, беше хвърлял трохи хляб по паяците, настанили се по ъглите на стаята, беше се опитвал да държи мислите си далеч от Лизи Тинсдейл.

Не улучваше паяците — не се и опитваше да ги обезпокои, поне съзнателно — и не успяваше да не мисли за Лизи. Във фермата поне се развличаше с разговори или игра на карти, тъй като стражите му обръщаха толкова внимание на жилището си, колкото и той.

Нямаше никакво значение. Сега тя беше тук и Джон внезапно се почувства така, сякаш отново живее, вместо просто да съществува. Ръката му стисна дръжката в мига, когато ключът задраска в ключалката. Когато ключът се превъртя, той отвори широко вратата и почти издърпа момичето в стаята. Тя отскочи назад, трепна и едва не падна върху закрития с капаци лоен фенер, който бе оставила на пода.

— Ъ-ъ... съжалявам.

— Не правете така!

Очите ѝ бяха така разширени, че бялото светеше със синкав отблясък под светлинката на фенера. Той се ухили.

— Дяволски се радвам да ви видя.

— И не ругайте. Наслушала съм се на това в кръчмата.

Тя се наведе, за да вземе фенера и малката върбова кошница, чието съдържание бе покрито със салфетка.

— Да, госпожо. — Той посочи с жест към една по-голяма кошница, почти препълнена, която стоеше зад нея в преддверието. — Мога ли да ви помогна?

— Не. Чест е за мен да ви обслужвам.

Усмивката му стана още по-широка.

— Знаете ли, сарказмът не е най-силната ви страна, независимо колко голям опит имате в него.

Очите ѝ проблеснаха под слабата светлина на фенера.

— Странно. Лейтенантът мисли другояче.

— Той ви ласкае.

— *Вие* също можете някой път да опитате — отвърна тя и мина край него.

Джон взе по-голямата кошница, но когато я остави на пода и затвори вратата зад себе си, видя, че Лизи не бе помръднала и на инч. Стоеше до масата, стиснала здраво фенера с едната ръка, и го гледаше така, сякаш изведнъж му бяха поникнали рога.

— Нещо не е ли наред? — запита той и бутна настрани кошницата. — Да не са се върнали червените куртки? Да не би да си имате неприятности заради...

— Кой сте вие? — запита тя.

— Кой...? — Джон преглътна въпроса.

Знаеше какво има предвид. Както предполагаше, въпросът бе неизбежен, макар че изобщо би предпочел да не говори по тази тема.

Вместо това обаче той отмери най-елегантния си поклон.

— Джон Франсис Гидиън, на вашите услуги, госпожо.

— По-вероятно Джон Франсис Карлтън.

— О — сви вежди той, сякаш премисляше. — Сигурно искате да узнаете нещо повече за Гидиън.

— Да. Не. — Тя раздражено вдигна рамене. — Вие ли сте наследникът на лорд Малоран?

— Той явно не мисли така.

— Той не, но вие? Негов племенник ли сте?

Въпросът бе зададен възможно най-пряко и не му оставаше друго, освен да излъже най-безсрамно, или да каже истината. Джон въздъхна. Би предпочел бягството. Беше толкова по-удобно, като се имат предвид обстоятелствата.

— Да — каза той нерешително. — Аз съм законният син на помладия брат на негова светлост, Уилям Франсис Карлтън. Това ме прави племенник на лорд Малоран, негов най-близък жив роднина... и негов наследник.

Тя не помръдна, вгледана в него и застинала в неподвижно мълчание.

— Вие не ми вярвате.

Лизи бавно изпусна дъха си и също така бавно наведе фенера, който държеше.

— Вярвам ви. — Той едва дочуваше шепота ѝ. — Колкото и да не искам, ви вярвам.

Джон се наведе, за да вземе фенера и малката кошница с храна от ръцете ѝ, после внимателно остави и двете неща на масата. Имаше нещо в погледа ѝ, в смайването, с което възприемаше неговите претенции, и то разкри пред него какво наистина означава признанието му.

Той беше наследник на лорд, наследник на име и имения, принадлежали на половин дузина поколения Карлтъновци преди него... и този единствен, неизтриваем факт издълбаваше между него и Лизи цяла пропаст, която поне за нея нямаше да е лесно да премине.

— Но това нищо не означава — изрече той.

Гняв разтърси вцепененото й мълчание.

— Не означавало нищо? Не *означавало* нищо? Не ставайте глупак! И не се отнасяйте с мене като...

— Аз...

— Карлтъновци са управлявали Малоран Хол още когато този хан се е строил. Лорд Малоран е най-богатият човек на мили наоколо и най-силният. Ако вие сте негов наследник...

Тя преглътна другото, което щеше да каже. И изведнъж започна да изважда от кошницата хляб и увити в салфетки храни. Подреждаше ги спретнато на масата, едно след друго, сякаш разчиташе това делнично занимание да я отвлече от други, по-смустващи мисли.

Озадачен, Джон заобиколи масата и се озова лице в лице с нея.

— Лизи?

— За вас съм мис Тинсдейл — отсече тя.

И с наведена глава започна да събира остатъците от предишното хранене с почти неприлична бързина.

Джон се наведе към нея, хвана ръката й и я накара да спре.

— Какво има?

Ръката й беше студена, много по-студена, отколкото бе очаквал дори в среднощния хлад на стаята. Закачливите думи замряха на върха на езика му. Тук се криеше нещо повече от гняв, нещо по-дълбоко и по-смустващо от страха, че рискува, задето го е скрила тук.

— Лизи? — каза той отново, този път по-меко.

Тя бавно вдигна глава, докато погледът й се кръстоса с неговия.

— Казват, че майка ми е обитавала тази стая — изрече тя най-накрая.

Гласът й се губеше в тишината.

— Мислите, че майка ви е попречила на войниците да влязат?

— Или баща ми.

Тя погледна към черния нощен прозорец на другата стена.

Джон не можа да види там нищо интересно — съмняваше се дали светлината даже от десет фенера ще успее да пробие праха и мръсотията, трупани години наред върху стъклата, но Лизи стоеше като омаяна. Тя издърпа ръката си от неговата и прекоси стаята, сякаш привлечана от някакъв настоятелен спомен. Потърка наслоения прах с

опакоето на ръката си и се наведе по-близо, за да погледне навън в нощта.

След миг колебание Джон отиде и застана до нея. Мястото, което бе разчистила, блестеше в черно, като затоплено с дъх стъкло в мразовито утро, но той не виждаше нищо, освен мътното отражение на закрития с капаци фенер на масата отзад. Ако някой не спеше в такъв късен час и погледнеше към хана, можеше да си помисли, че бледата светлина и неясните сенки, които той и Лизи хвърляха, са просто призраците, за които легендите твърдяха, че обитават това място.

Дори Лизи да бе забелязала, че той е застанал до нея, с нищо не го издаваше.

— Защо...? — настоя той, когато тя замлъкна.

Тя го погледна сепната. За миг Джон реши, че няма да чуе отговора.

— Червените куртки убили баща ми — изрече тя най-накрая, — но най-напред чичо ви дал заповед да го убият на всяка цена. Именно той заповядал на войниците да задържат майка ми като заложница една вечер, когато разбрали, че той е обещал да дойде при нея.

Лизи отново се обърна рязко към прозореца, сякаш искаше да види нещо повече от лунната светлина и сенките, простиращи се надалеч.

— Войниците отпратили слугите. Пребили дядо ми, вързали го и го заключили полумъртъв в избата. Довлекли майка ми тук и я завързали за леглото така, че да види, когато баща ми дойде на кон през тресавищата. Закрепили мускет пред гърдите ѝ, за да не мърда, запушили ѝ устата, за да не може да го предупреди, че има засада пред прозореца. И зачакали.

Лизи пое дълбоко дъх, като че ли самият въздух я изгаряше.

— Заради него, заради баща ми тя дръпнала спусъка на оня мускет — изрече тя с преливащ от болка глас. — Заради мъжа, когото чичо ви се заклел да унищожи на всяка цена, колкото и скъпо да му струва... само защото баща ми някога го ограбил и се смеел, докато го правел.

Лизи го погледна и лицето ѝ внезапно доби сурово и неумолимо изражение.

— Не можах да ѝ простя — каза тя. — Не можах да забравя, че е искала да умре заради баща ми, а не е искала да живее заради мене.

— Лизи! — Жалният вик на Бес се откъсна от самото ѝ сърце. — *Лизи!*

Майката литна от леглото, но Оливър я сграбчи и я притисна в прегръдките си, преди да успее да прекоси стаята и да стигне до дъщеря си. Тя се опита да се освободи, но само след миг избухна в плач, свита до гърдите му.

— Знаех, че ми се сърди, но никога не съм допускала... не знаех... о, Оливър! Какво да правя?

Оливър я държеше здраво и се опитваше да заглуши болката ѝ, като нежно я полюшваше в прегръдките си.

— Тихо, любов моя — прошепна той и леко я погали по косата, отмахвайки я от лицето ѝ. — Нищо не можем да направим. Не сега. Не ние. — Той леко я целуна по главата. — Тихо. Замълчи.

В този миг Джон би се закле, че двамата мъртви любовници са с него тук, в стаята. Можеше да ги види. Те стояха при долния край на леглото, почти можеше да ги докосне.

Разбойникът бе висок, силен, красив мъж, великолепен в кадифената си дреха с яка от фина бяла дантела. До него, сгушена в закрилящите му ръце, бе красивата му любима Бес. Те не помръднаха, не казаха и дума, само наблюдаваха дъщеря си със загрижения поглед на хора, които носят вината за миналото, но са безсилни срещу страстите на настоящето.

Невъзможно наистина. Джон премига и прокара ръка пред очите си. Разказът на Лизи бе повикал тези привидения — нейният разказ и собственото му въображение.

Когато погледна отново, ги нямаше.

Лизи го гледаше с широко отворени очи, в които проблясваха неизплакани сълзи, но според Джон тя не виждаше нито него, нито това, което му се бе привиждало. Погледът ѝ бе прикован към миналото и отдавна погребаните му ужаси.

Преди той да отвори уста, Лизи се обърна отново към прозореца, с гръб към него, и този път Джон знаеше точно какво вижда тя през мъглата на праха, годините и спомена.

— Баща ми чул изстрела. — Гласът ѝ бе нисък, равен и безизразен. — Мама чакала той да дойде достатъчно близо, да го види

там под лунната светлина, преди да натисне спусъка, който така отчаяно се опитвала да достигне. Той чул изстрела, но нямало как да разбере какво означава, затова се обърнал и препуснал назад.

Лизи докосна стъклото — леко, сякаш докосваше миналото.

— Разбрал за смъртта ѝ едва на следващата сутрин, както ми разказаха. Но когато чул, препуснал отново насам. Войниците, разбира се, го чакали. Застреляли го там, на пътя... застреляли го като куче, така казваше дядо ми. И го оставили там, него и коня му. Като предупреждение за другите, предполагам... и храна за гарваните.

Гласът ѝ се бе снишил до шепот в неподвижния нощен въздух.

— Там, близо до онези стари дървета — прибави, посочвайки с ръка, сякаш Джон можеше да види това, което виждаше тя.

Лизи сви вежди и се доближи още повече до стъклото, сякаш се опитваше да види неподвижното окървавено тяло, което бе паднало там преди толкова години.

Джон се размърда неспокойно в настъпилата тишина, не знаеше какво да прави. Полека приседна на крайчеца на леглото.

— Не аз съм заповядал да убият баща ви — каза той с мек глас. — И моят баща не го е заповядал. Той е напуснал Англия много преди това.

— Знам — каза тя, насилвайки се да го погледне в очите. Лицето ѝ бе бледо, изтощено от вълнението, изглеждаше много по-крехка, много по-изящна отпреди. — Но като знам, че сте негов племенник, негов наследник... — Тя поклати глава, сякаш се отърсваше от съмненията. — По-добре да ми го бяхте казали още първата вечер, когато ви доведох тук.

— Щеше ли да има значение? Щяхте ли да ме предадете на Ламбер и хората му, ако знаехте?

Тя сви рамене с жест на безразличие.

— Не знам. Не го направих и предполагам, само това има значение.

Тя му обърна гръб и отново се загледа през почернелия от нощта прозорец. Когато продума, сякаш говореше на нещо там вън, меко, като разказвач на приказки, който започва с „имало едно време“.

— Казват, че виждали майка ми на този прозорец понякога, когато луната е пълна и няма облаци. Казват, че тя чакала любимия си

разбойник, наведена през отворения прозорец, за да вижда пътя, по който той ще дойде при нея.

Лизи леко изпусна дъх, като едва доловима въздишка, и прокара пръст по една линия там, където се съединяваха двете крила на прозореца нежно, почти благоговейно, без да обръща внимание на праха. Не се виждаше никаква частица чист метал, която да подсказва, че този прозорец е бил отварян през всичките години, откакто дядото на Лизи е затворил стаята — завинаги, както е смятал тогава.

— Казват, че майка ми обитава тази стая, защото го е чакала тук, когато е умряла. Казват, че когато го чака, заплита любовен възел в косата си. — Вниманието на Лизи бе приковано към запечатания от времето прозорец. Тя докосна стъклото с върха на пръста си, сякаш очакваше да види отражението на майка си в него вместо своето.

— Яркочервен любовен възел... за него. За любовта, която са си давали един на друг. — Гласът ѝ се сниши до шепот. — Яркочервен, като кръвта, която тя е проляла. Заради него.

— Виждали ли сте я? — запита меко Джон, не желаейки да разруши магията.

— Не — прошепна тя със съжаление. — Но Самюел я е виждал. Той е виждал и баща ми. Облян в лунна светлина, как галопира по пътя, сребърен под сребърната светлина, а големият му призрачен кон хвърля сребърни искри, когато копитата му докосват земята.

Тя въздъхна и се приближи още повече до почернялото от нощта стъкло, вгледана в тъмнината, която криеше толкова тайни от нея.

— О, Оливър! Това е толкова... толкова романтично! Бес, развълнувана, подсмръкна и премига, за да скрие сълзите си.

— *Да, би било...* — ако имаше поне капчица истина — изръмжа Оливър, комуто това не бе направило никакво впечатление.

— Да не искаш да кажеш, че нашата Лизи си измисля? — запита оскърбено Бес. — Само защото е дочула нещо погрешно?

— Не, не казвам, че Лизи лъже. Самюел обаче — като нищо. Лъгал е яко, когато ѝ е разказвал тая история. Не помниш ли, Бес? Ти се беше подала през прозореца, така е, но ми се караше, задето съм подплашил ония нахакани лондонски глупаци и заплашваше, че ще ме пратиш цял месец да спя в конюшната, ако не престана. Ужасно ми се

накара, помня го, така беше ядосана! Чудно как половината народ наоколо не станаха тогава от леглата си, за да позяпат!

— Ах! — каза Бес. Очите и се стесниха, тя сви вежди и в опит да си спомни.

— И бях с Вълшебника, така си е — продължи Оливър, без да обръща внимание на опасните сигнали, — но не сме препускали в галоп. Освен това този кон никога не е хвърлял искри с копитата си, дори когато беше жив. А пък Самюел...! — Оливър изсумтя презрително. — Беше мъртвопиян и едва се влачеше към къщи, връщаше се от „Кучето и говедаря“. Не е могъл да види ясно нищо, нито дори собствените си обувки! Не се ли сещаш, Бес?

— Така е, сещам се, сега ми го припомни, Оливър Хардуик.

При тези думи Оливър вдигна глава. Твърде късно осъзна опасността.

Бес надвисна над него.

— Ти можеше да гониш горките младежи на половината път до Йорк, ако имаше как, и нямаше и да си помислиш за нашата Лизи, в какво положение ще изпадне тя!

— Никого не... Хайде, Бес!

— А това ми припомня...!

Джон можеше да се закълне, че някакъв студен, почти враждебен вятър профуча из стаята, но когато се обърна и погледна през рамо, не видя никаква промяна. Вратата бе все така затворена и заключена, а прозорецът здраво залостен. Нямаше нищо, което да създаде течение, но въпреки това пламъчето на фенера, наполовина скрито от спуснатите му капаци, се размърда и затрептя в ледения въздух.

Дори Лизи да го бе забелязала, с нищо не издаде, че е така. Беше се умълчала, съсредоточена върху малкото парченце почистено стъкло и това, което можеше да се види през него. Джон никак не бе сигурен, че тя гледа към нещата там навън... или че търси да види именно тях.

Разбойникът и дъщерята на ханджията, която доброволно пожертвала живота си заради него... Каква е била тази любов, чудеше се той, че да продължи и отвъд гроба?

И какъв глупак е самият той, че да си мисли за такива глупости точно сега?

— Виждате ли нещо? — запита той внезапно, понеже много му се искаше Лизи да престане да се взира през прозореца и да погледне към него.

Лизи излезе от вцепенението си бавно, като сънуващ човек, който е започнал да се пробужда.

— Какво?

— Видяхте ли нещо там отвън?

Тя сви вежди и поклати глава.

— Там няма нищо за виждане. Не и по това време на нощта.

— Мислех, че търсите призрака на баща си. — Джон усещаше как пръстите му посягат да изгладят бръчката от челото ѝ, но вместо това пхна ръце дълбоко в джобовете си, далеч от изкушението.

Лизи се намръщи още повече.

— Аз ли?

— Вие. Така, както се бяхте загледала, си помислих дали не искате да разберете верни ли са всички тия стари истории.

— Не ставайте смешен! — Тя отдръпна ръка от прозореца и изправи гръб, явно ядосана. — Не вярвам в такива романтични глупости!

— Вярвате ли изобщо в някакви романтични глупости?

— А вие?

Вярвам, ако са с тебе.

Не можа да разбере откъде дойдоха в ума му тези думи. Навярно денят, прекаран в общуване с паяците и праха, му е замътил мозъка.

Насили се да се изсмее, но смехът му прозвуча кухо, изкуствено.

— Разбира се, че не вярвам на подобни измишльотини.

— Е — каза Лизи твърдо, — и аз не вярвам.

Нелепо беше да чувства такова разочарование от неговия отговор.

— Ако тези щурави приказки бяха верни — каза Лизи, — тогава прозорецът трябваше да може да се отваря, не мислите ли? Но той не се отваря. Само погледнете тая стара дръжка и ще разберете, че не е била отваряна с години, години наред. Да, бе, призраци!

Това беше свършено смислен аргумент. Във висша степен разумно заключение.

Тогава защо толкова я болеше да го изкаже?

— Стига вече глупости — отсече Лизи, тръгвайки решително към Карлтън. — Донесох ви дисагите и чисти чаршафи за леглото. Не мога да направя кой знае какво с праха, но чистите чаршафи поне ще ви свършат някаква работа. Сега ще ви изведа на двора, за да изхвърлите нощното гърне и да си налеете вода.

Тя сбръчка нос и изкоментира нарочно остро:

— Предполагам, че ще искате да се измиете и да се обръснете, макар че няма топла вода за тази цел. Още миришете на предишната си квартира. Ако не сте го забелязал — добави тя за всеки случай.

Джон отстъпи крачка назад. Трудно беше да се каже в това неясно осветление, но на Лизи й се стори, че се е изчервил.

— Много сте наблюдателна.

— Много съм глупава, ето това съм аз — изръмжа Лизи, тъй като й беше много по-лесно да бъде рязка, отколкото да, си представя как Джон Карлтън се къпе.

Тя взе фенера и малката кошница, която бе оставила на масата.

— Хайде, елате. И внимавайте къде стъпвате. Няма да бърша пода след вас, ако се спънете.

Тя го поведе, държейки фенера ниско, за да може той да избягва клопките на старите дъски по пода на хана. Минаха през кухнята и излязоха на двора. На всяка стъпка тя усещаше присъствието му зад гърба си — стабилно, сигурно присъствие, което прогонваше необузданите фантазии.

Трудното беше там, че когато си помислеше за Джон Карлтън, въображението ѝ внезапно се отклоняваше в посоки, които нямаха нищо общо с никакви призраци или легенди, а с неща, за които изобщо не ѝ беше работа да си мисли. Лизи отклони насила мислите си и остро го нахока, когато той се спъна в някаква табуретка, макар че нямаше никакви изгледи да събудят някого.

Хълдспет и Моли имаха по една малка стаичка горе, под покрива, от другата страна на несиметричната стара постройка. Самюел и сестра му живееха в една къща в селото, но във всеки случай сега и двамата ги нямаше тук. Джош, конярят, и другите слуги в конюшната спяха в стаи, разположени почти над самата конюшня, а не вътре в хана. Стаята на Берта беше точно до кухнята, но щом старата готвачка заспеше, нищо не бе в състояние да я събуди.

Само Нида и Скръф биха могли да ги чуят, но дори това беше малко вероятно. Пускаха Скръф през нощта, но той обикновено се свираше да спи в конюшната. Стаята на миячката беше зад миялната, в отдалечената част на двора. Макар че трябваше да минава през двора на кухнята, за да влезе в хана, тя нямаше причина да стои будна по това време на нощта. Не и когато трябваше да стане първа на сутринта, за да запали огъня в кухнята и да донесе вода за готвене и миене през деня.

Сетивата на Лизи се напрегнаха, за да чуят всеки звук, който можеше да бъде доловен. Нищо. Нито звук, нито знак, че някой ги наблюдава тайно.

— Проклятие!

Ругатнята на Джон Карлтън беше почти прошепната, но според Лизи тя прозвуча прекалено силно в студения въздух.

Тя се обърна стреснато и за малко не се блъсна в него. Той се движеше така тихо, че Лизи не бе разбрала колко е близо до нея.

— Камъните са мокри — прошепна той, за да обясни постъпката си. Присви очи, вирайки се покрай нея в тъмнината на кухненския двор. — Като нищо човек може да се загуби тук в тъмното.

— Нали не смятате да ми се изплъзнете, господин Карлтън? — прошепна тя в отговор. — Не забравяйте, че имате да си плащате сметката, преди да тръгнете.

— Какво? Говорите за сметки, когато аз сам трябва да си изхвърлям нощното гърне?

Дори шепнейки, той успя да придаде на гласа си тъжен тон.

— Даже и тогава — прошепна Лизи в отговор.

Той въздъхна.

— В такъв случай по-добре ми покажете къде. Много по-тежко е, отколкото очаквах.

— Натам — каза тя, посочвайки с фенера. — Има една врата отстрани. Пътеката, която води навън, минава през нея, излизате и се отбивате вляво.

Вратата беше надлежно залостена, както всяка нощ след вечеря. Лизи сложи фенера на земята и спусна капациите му, така че да не се вижда никаква светлина.

— Ако има някакви браконieri там, из хълмовете, или ако някой минава на път за дома си — обясни тя с нисък глас, докато издърпваше резето и отваряше вратата пред него.

— Пращате ме там вън? Без фенер? Ами ако се загубя? Ако падна и си ступя крак? Ако ме хванат хората на лейтенанта?

— Тогава няма да имате грижата да си изхвърляте нощното гърне утре — отвърна тя.

— Вие сте жестока жена...

— Правя, каквото мога... и вие много ми помагате в това отношение. Хайде, вървете. Ще ви наляя вода, но само защото нямам намерение да стоя тук цялата нощ с вас и да ви чакам да свършите всичко.

— Жестока — повтори Джон Карлтън, но Лизи можеше да се закълне, че се усмихва, докато го казва.

Лизи го накара да носи ведрото с вода, което беше наляла. Залости вратата и го поведе обратно през хана, като пак носеше фенера ниско спуснат, за да осветява пътя му.

Фенерът помагаше малко, макар че не беше абсолютно необходимо. Джон можеше да я следва в тъмното, толкова ясно я усещаше. Би могъл да я намери до кладенеца в двора, дори да не издава и звук, въпреки хвърляните от луната сенки, които я скриваха. Независимо колко тихо се опитваше да върви сега Лизи, той чуваше тихото шушнене на полите ѝ и бързото равномерно потракване на обувките. Тихите обикновени звуци пораждаха у него някаква топлина, която бе толкова тревожна, колкото и неочаквана.

Ако имаше и капчица разум, щеше да си тръгне. Още сега.

За нещастие Лизи бе избила от главата му и малкото останал здрав разум — и то не като го беше ударила с ръжена, макар че той беше оставил резка на черепа му, която още го болеше при докосване.

Истината беше, че не искаше да си тръгне. Още не. Не и докато не се наложи. Още една-две седмици, и Уилям Рандал ще си дойде и той ще успее да изпълни това, което баща му го бе накарал тържествено да обещае. Дотогава чичо му и Ламбер сигурно ще са се отказали да го преследват, ще са повярвали, че той сигурно е избягал далече още първата нощ и тогава той ще успее да си отиде, без да излага на риск Лизи и хората ѝ.

Все трезви, разумни съждения. Но истинската причина, поради която искаше да остане, бе, че му се щеше да прекара цялото това време покрай Лизи. Да я закача. Да я наблюдава. Да спори и да се смее, и да говори с нея.

Преди няколко дни би казал, че е заради изкушението и желанието да си прекара колкото може по-приятно времето, през което трябва да чака. Но сега...

Джон прогони тази мисъл. По-добре да не си размътва мозъка с прекалено много мислене, особено с мисли за Лизи.

Тя бе изкачила стълбите, но вместо да тръгне по късия коридор, който водеше до стаята му, Лизи спря и погледна назад към него, сякаш да се увери, че не е изостанал. Очите ѝ бяха огромни и тъмни, раменете застинаха в напрежение.

За миг погледите им се кръстосаха, после тя се обърна и продължи по коридора. Джон я последва замислен.

Колкото и да възразяваше, Лизи вярваше в призраци. Тоест тя вярваше в *тези* призраци, в призраците на своето минало. В мига,

когато прекрачи прага, тя остави фенера, на пода и измъкна огромен платнен вързоп от втората кошница, която бе донесла преди това.

— Да покрия прозореца — каза тя. — Да не може никой да гледа вътре.

Или да гледа навън, помисли Джон, но не го каза. Не я запитва защо не го е направила още в началото. Вместо това остави нещата, които носеше, и се наведе да види какво е донесла тя. Както бе обещала, носеше дисагите му, натъпкани с малкото му вещи, включително и чисто бельо.

Под дисагите имаше две корави ленени кърпи, свещи и чисти, ухаещи на лавандула, чаршафи.

Той извади чаршафите от кошницата и се изправи. Видя, че Лизи стои на две крачки от него и го наблюдава. Напрежението, което бе доловил у нея в коридора, все още я държеше, бе стиснала ръце пред себе си, сякаш искаше да грабне ленените чаршафи от ръцете му, но едва се сдържаше.

— Високо оценявам това — каза той, повдигайки чаршафите като за поздрав. Тъглчетата на устата му се извиха в усмивка. — Но... тази лавандула?

Тя се изчерви.

— Мои са. Мислех, че предпочитате нещо не толкова... — тя хвърли нервен поглед към неоправеното легло — толкова старо и прашно. — Бузите ѝ пламнаха още повече. — Не посмях да взема чаршафи от изгладените, можеше някой да забележи, че липсват.

— Много мъдро. Но какво да правя с тях?

Червенината се смени с раздразнена гримаса.

— Да ги постелите на леглото.

Двамата погледнаха към леглото и също така едновременно отместиха очи. Лизи се ядоса на следите от стъпки по прашния под. Джон се изкашля, премести чаршафите в другата ръка и се опита да прочисти мислите си.

Нищо не се получи. Всяка хрумнала му мисъл имаше дъх на лавандула и го караше да мисли за чаршафите, за Лизи и за вълнуващите възможности, неразделно свързани с подобна комбинация.

— Как ги слагате на леглото? — запитва той с леко потрепващ глас, който се мъчеше да скрие вълнението в мислите му. — Не искам

да ви затруднявам, нали разбирате, но...

— Сложете ги както искате. Изобщо нямам намерение да ви подреждам леглото вместо вас.

— Нямате?

— Нямам!

Джон въздъхна.

— Жалко. Не мисля, че някога съм оправял легло. Може би ще се нуждая от малко... напътствия.

— Е, от мене няма да ги получите!

Тя му хвърли ядосан поглед, предизвиквайки го да ѝ възрази. Джон замълча. Лавандуловият аромат изпълваше въздуха около тях.

Доволна, че го е сложила на мястото му поне за момента, Лизи бутна настрана кошницата и безцеремонно изсипа на масата останалите неща от нея. После грабна фенера и като гледаше да е на по-голямо разстояние от Джон, се отправи към вратата.

— Не мисля, че ще се нуждаете от друго нещо засега, нали?

От тебе. Въздържа се да го каже.

— От нищо. Благодаря.

Тя кимна, отвори вратата и изведнъж застина на прага.

— Без малко да забравя. — Мушна ръка в джоба си и извади оттам малка книга, подвързана с кожа. — Помислих, че така по-лесно ще ви минава времето.

Джон задържа чаршафите с едната ръка, а с другата пое книгата от нея. На корицата зърна *„Животът и странните и учудващи приключения на Робинзон Крузо“*.

— Ако предпочитате, мога да ви донеса *„Проповеди и есета за морала“* от преподобния Тобаяс М. Уийтли. Сигурно имате повече нужда от тях, отколкото от някакви фантасмагории.

— Благодаря, не. Винаги предпочитам приключенията пред моралните лекции.

Той пхна книгата в джоба на палтото си.

— А може би трябва да е обратното — каза тя сухо.

С фенера в ръка Лизи притвори вратата зад себе си и го остави сам в ухаещия на лавандула мрак.

— Книга! — Оливър изкриви уста в погнуса. — Книгите са само губене на време!

— Няма какво друго да прави, за да му минава времето — каза разсъдително Бес.

— Поне няма да си мисли за Лизи. Казвам ти, Бес, никак не ми харесва това. Да му дава така чаршафите си. Това е... ами да, неприлично, точно така си е!

— Практично е, Оливър, а нашата Лизи е много практична! Горкият човек не може да прекара още една нощ в непрекъснати кихавици, нали?

— Не виждам защо не — измърмори Оливър. — Трябва да се благодари, че не спи в калта някъде под някой плет. Ама и какво да очакваш от такива младоци? Няма капка акъл. Безполезна пасмина пройдохи, до един!

— Но, Оливър...

— Мисля, че ще ида да пояздя, Бес, ако нямаш нищо против. Не ми се стои повече тук. Не и с тоя негодник в леглото ти. В *нашето* легло! И на всичкото отгоре е Карлтън, да го вземат мътните! — В гърлото му се чуха ниски ръмжащи тонове. — Няма да ти казвам какво мога да направя, ако се наложи още една нощ да ми хърка и подсмърча.

— Това е чудесна идея. Бъди така добър да се изпариш — каза Бес, побутвайки го настоятелно към вратата.

— Добре, де, отивам. — Той изгледа Джон през рамо. — Нали ще му хвърляш по едно око? Гледай да не върши глупости.

— Добре, добре.

— И Лизи, нали?

— И Лизи, да.

Оливър още веднъж погледна към нея, сякаш за да се увери, че ще спази обещанието си, после хвърли последен изпитателен поглед и към Джон Карлтън и отлетя през вратата.

Бес отново се зае с живия обитател на стаята. Горкият беше съвсем за ожалване. Бе пуснал чаршафите обратно в кошницата и търсеше свещ, но безуспешно. Тя му помогна, побутвайки една свещ към него.

— Никога не можеш да намериш проклетите неща, когато ти трябва — мърмореше той, като я закрепил в прашния свещник, който бе стоял на масата в деня на нейната смърт. След като най-накрая успя да запали свещта, той вдигна свещника и започна да оглежда стаята.

Пламъчето освети правилните черти на лицето му в златисто и черно, подчертавайки силата, скрита зад закачливата нехайна фасада.

Нямаше никакво съмнение — той бе много красив мъж. Добър, силен, интелигентен мъж, който не бе забравил да се усмихва.

И имаше богати плодородни земи в колониите. Бес бе надникнала над рамото на Лизи, докато дъщеря и ровеше в личните му документи. Беше видяла повече от достатъчно, за да бъде доволна — макар и ужасно далече, Джон Карлтън би могъл да осигури на Лизи много по-добър живот от този, който досега бе познавала. Удобен, изпълнен с любов и уважение, живот, какъвто Бес винаги бе мечтала за дъщеря си.

Нямаше значение, че тя самата се бе влюбила в горд и безразсъден смелчага, който предпочиташе да предизвиква хората на крал Джордж, вместо да живее в мир под тяхното господство. Беше заплатила цената на неразумната си любов, доста скъпо при това. Не искаше дъщеря ѝ да направи същата грешка, но още по-малко искаше момичето да се плаши дотолкова от любовта, че никога да не посмее да я изживее.

Оливър винаги безгрижно махваше с ръка на подобни притеснения. Той отказваше да приеме, че Лизи е пораснала, независимо от това, което виждаха очите му. За него тя си беше все още красивото дете с искрящи очи, над което непрекъснато бе бдял, страхувайки се да не падне в огъня или под копитата на конете в двора. Като всички строги бащи, които твърде добре помнят безгрижната си младост, той не можеше да види, че дъщеря му отдавна е разцъфтяла и е станала красива жена със свои собствени страсти и потребности. Ако зависеше от Оливър, Лизи щеше завинаги да си остане девственица, до самата си смърт.

Знаейки отношението на Оливър, Бес нямаше никакво намерение да остави бъдещото щастие на дъщеря си в несръчните му ръце.

Освен това, когато Лизи научи какво означава да обичаш един мъж и да бъдеш обичана от него, тя може би най-накрая щеше да разбере защо майка ѝ бе предпочела да я остави сам-сама преди толкова години. Според Бес при малко повече късмет Лизи можеше дори да ѝ прости.

Може би трябваше да накара Лизи да се върне в стаята му. Ужасно привлекателно беше да гледа как мъж като Джон Карлтън

несръчно се опитва да издърпа старите прашасали чаршафи от леглото си и да сложи новите. Мъжете са толкова безпомощни, когато става дума за обикновени житейски неща... и това неизбежно събужда най-покровителствените инстинкти на жената, без значение колко му е била ядосана.

Или още по-добре, да върне Лизи в стаята му, когато се къпе. Когато влезеш в стаята и налетиш на съвсем гол мъж, особено с такова внушително тяло — и така щедро надарен като Джон Карлтън, подобно нещо би било достатъчно и за заклета монахиня, за да премисли отново обетите си. А Лизи не беше монахиня, колкото и упорито да се опитваше да се държи като такава.

Внезапен сподавен вик привлече Бес към прозореца. Без да обръща внимание на черния парцал, с който Лизи го бе закрила, тя отвори прозореца и когато се наведе, видя Оливър, възкачил се на Вълшебника, да я чака в двора. Конят пристъпваше неспокойно по камъните, искаше да тръгне, но Оливър го умиряваше без труд.

— Виж каква хубава нощ, Бес — извика той, щом Бес се показва. — Ще ме погледаш ли?

Сърцето на Бес се разтуптя. Колкото и да беше досаден от време на време, колкото и да бе непреклонен, станеше ли дума за щастието на единствената му дъщеря, тя все пак го обичаше с цялото си сърце и душа и щеше да го обича винаги.

— Ще те гледам, Оливър, скъпи — отзова се тя. — Разбира се, ще те гледам.

Щом получи това уверение, той пришпори коня. Вълшебника изпръхтя и подскочи настрани. Подковите му иззвънтяха по камъните и звукът от тропота им отекна от стените на хана. След миг той бе вече извън двора и галопираше по пътя. Гривата и опашката му блестяха като сребро под лунната светлина, а Оливър...

Бес си пое дъх, от какъвто отдавна вече не се нуждаеше. Оливър бе великолепен, както винаги. Висок, гордо изправен на седлото, изглеждаше като слят с прекрасния си кон, сребърно великолепие в сребристата светлина.

Точно в този миг Бес Тинсдейл се влюби отново и завинаги.

Проклето легло. Проклети чаршафи. Проклет прах!

Джон кихна и избута тежкото пухено легло обратно на мястото му. Кой би предположил, че сменянето на чаршафите е такава сложна работа? Веднага щом се върне във Вирджиния, ще се извини на иконома на баща си, който винаги му се караше, че разбутва завивките и издърпва краищата на чаршафите, докато спи.

Той взе един от чистите чаршафи, донесени от Лизи и го разтърси. Миризмата на лавандула изпълни въздуха и се смеси се с праха.

Джон затвори очи, попивайки аромата. И кихна.

Стига вече романтика. Сега ще е по-добре да довърши работата, вместо да се отдава на фантазии.

Лошото беше, че колкото повече мислеше за Лизи, толкова по-малко успяваше да контролира въображението си и породените от него образи. Те започваха да приличат на някои от пасажите в илюстрираните книги, които му бе показал един търговец в Лондон — май само преди няколко седмици?...

Имаше една книга, спомни си той, голяма, варакосана, подвързана с кожа, която сама по себе си беше цял учебник. Съдържаше много ръчно оцветени картини, изобразяващи атлетични фигури и... групови занимания, които далеч надминаваха дори неговите най-буйни и разюздани фантазии.

Сега, когато се сети за книгата, той си спомни също и че там имаше едно цветно изображение на много оскъдно облечена жена, която като нищо можеше да бъде сестра на Лизи — ако Лизи имаше сестра и ако тази сестра беше склонна към такива... интересни забавления.

Не че би пожелал сестрата на Лизи, дори ако Лизи имаше сестра. Той искаше самата Лизи. Цялата Лизи и целият той. Ако се съди по книгите, имаше мъже, които бяха склонни да споделят удоволствията си, но Джон не беше от тях. И със сигурност не би пожелал да споделя с някого Лизи, дори в мислите си.

Джон изруга, за да прогони тази мисъл. Точно сега много добре щеше да му дойде малко студена вода, и то не заради упоритата миризма на мухлясало сено и влага, която Лизи така открито му бе изтъкнала.

Той хвърли поглед към ведрото с вода, донесено от Лизи. Чудесно щеше да е пак да бъде чист, но като си помисли да облее със

студена вода голата си топла кожа, това го накара да настръхне — особено какъвто студ беше в стаята...

Като че ли за да потвърди колебанията му, из стаята се завъртя хладен вятър. Сякаш някой внезапно бе отворил прозореца без предупреждение, което практически беше невъзможно.

Джон бутна за последен път ръба на упоритото легло и се насочи към прозореца. Черният парцал, който Лизи бе окачила пред него, си стоеше неподвижно на мястото, макар че Джон усещаше как течението се прокрадва край ушите му. Долови откъм двора на хана тропот от подковани конски копита, които скоро заглъхнаха.

Дръпна парцала, окачен от Лизи, и се опита да надникне навън. Не можеше да види нищо, освен празния двор, черната грамада на конюшната и нощното небе над нея. Той посегна към разядената от ръжда металическа дръжка, докато студеният нощен въздух като че ли напираше да мине покрай него и да влезе в стаята. Напипа дръжката, но колкото и да се опитваше да я завърти, да я издърпа или натисне, проклетото ръждясало желязо упорито не се поддаваше на никакъв натиск.

Лизи беше права. Прозорецът не бе отварян от години.

Когато Лизи най-накрая се приготи да си легне, от огъня в камината ѝ отдавна бяха останали само догарящи въгленчета. Макар стаята да бе приятно топла, тя зъзнеше под тежкия шал, който бе наметнала на раменете си.

Въпреки неприятното усещане на Лизи все още не ѝ се искаше да духне свещите и да си легне. Не ѝ беше и до четене, макар да бе свикнала да се развлича с някоя книга през дългите самотни нощи, когато сънят бягаше от нея.

Беше дала на Карлтън своя *Робинзон Крузо*, но една нова книга я чакаше на нощната масичка. Преди два дни я бе получила от един търговец на книги в Йорк, който задоволяваше повечето от литературните ѝ увлечения. Подвързията блестеше под светлината на свещта, изкусително обещание за скритите в книгата нови светове, така различни от света на Лизи. *Истински и безпристрастен дневник за едно пътуване в южните морета и около света*, така гласеше заглавието ѝ, толкова банално, сякаш подобни пътешествия се предприемаха едва ли не всеки ден. За някои хора това сигурно беше така.

„Тъй като познавам вашето пристрастие към приключенските повествования“, пишеше в придружителното писмо на търговеца, „изпращам Ви този нов том, който, вярвам, е точно такова произведение, което със сигурност ще привлече вниманието Ви. То представлява подробен разказ за неотдавнашното пътуване около света на хубавия кораб *Центурион* под командването на капитан Джордж Ансън. Вярвам, че ще намерите книгата интригуваща, също както останалите томовете, които съм имал честта да осигуря за Вас в миналите години.“

Старият търговец беше достатъчно добре осведомен за нейната страст към книгите, описващи приключения и пътешествия — досега тя бе купила доста такива книги от него. Но само той го знаеше. Дори дядо ѝ не разбра какви книги събира и чете внучката му. За него бе

важно Лизи да си гледа работата и уроците, иначе не ѝ държеше сметка за похарчените за книги шилинги и пенита, не повече, отколкото, ако ги беше давала за копринена панделка, за хубав шал или нови обувки.

Книгите предлагаха един нов свят извън тесните граници на нейния собствен живот, свят, в който тя можеше да избяга, когато беше уморена, самотна или изгубена. Лизи с никого не бе споделила мечтите си някой ден да напусне хана и Йоркшир, да види какво има отвъд тресавищата, отвъд бреговете на самата Англия. Само че за какво в крайна сметка? Майка ѝ бе мечтала за приключения и вълнения, а ето какво ѝ бяха стрували тези мечти.

От мига, когато дядо ѝ, ѝ бе разкрил истината за нейните родители, Лизи се бе заклела никога да не допуска подобни романтични фантазии да попречат на работата и на живота ѝ. Но колкото и да се опитваше, не можеше съвсем да изпъди от главата си тези мечти. Те като че ли бяха дотолкова част от нея, колкото черната ѝ коса и сините очи, и също толкова малко можеше да се отърве от тях.

Сега бе подслонила беглец, човек от далечния Нов свят, за който толкова много бе чела, и изведнъж изпита страх. Страх от него. Страх от отмъщението на Ламбер, защото го е измамила. Страх от това, което можеше да направи лорд Малоран.

Но най-много се страхуваше от самата себе си и от копнежите, които присъствието на Джон Карлтън бе събудило в нея.

При тази мисъл Лизи се сви още повече в креслото със странични облегалки за главата. Подви крака, придърпа нощницата, застъпи я и дълбоко замислена се втренчи с невиждащ поглед в догарящия огън.

Джон не може да определи какво точно го е събудило. Остана неподвижен за миг, заслушан в тишината. Спомените за сладострастните, ухаещи на лавандула, сънища лепнеха по него като паяжини, притъпявайки сетивата му.

Когато не чу нищо да помръдва, той предпазливо избута завивките, изправи се и видя една жена, седнала на леглото до краката му.

Джон премига и се изправи още повече.

— Лизи?

В мига, когато отвори уста, той знаеше, че това не е Лизи. Призрачната жена, седнала до краката му, ужасно приличаше на нея, но беше обкръжена от бяло сияние, а то решително не се дължеше на слабата лунна светлина, която се процеждаше в стаята.

Нещо повече, той виждаше отсрещната стена през нея. Решително не е Лизи.

— Не съм Лизи — каза привидението. — Аз съм Бес.

— Бес? — изрече Джон и се почуди дали е прозвучал толкова глупаво, колкото се чувстваше.

— Майката на Лизи.

— Майката на... А... Да, наистина.

Навярно е от виното, което беше изпил преди лягане. Без съмнение лоша реколта. Това трябва да е.

Джон седна още по-изправен, потърка очи и погледна пак. Бес пак седеше в долния край на леглото и той пак виждаше стената през нея.

— Ще ви бъда много задължена, ако ми обърнете внимание! Искам да поговоря с вас и понеже Оливър излезе за малко...

— Оливър?

Явно студеното месо е било развалено и му е разстроило храносмилането. Никога не може да мисли добре, когато стомахът му не работи както трябва.

— Оливър Хардуик. Моят... бащата на Лизи.

— О!

Лицето ѝ просия в усмивка.

— Аз не ви се привиждам, нали знаете?

— Не ми се привиждате? — Джон присви очи, опитвайки се да фокусира това странно същество. Не успя. — Сигурна ли сте, че не е от виното?

— Разбира се, че не е! В „Крал Джордж“ никога не се е продавало лошо вино и няма да се продава!

Тя се размърда ядосано, изпърха и се наежи като капризна кокошка.

— Не исках да кажа... Тоест, нямах намерение да ви обиждам виното, нали знаете. Просто... Ами... — Джон си пое дълбоко дъх. — Бес, нали?

Той виждаше през *майката* на Лизи?

— Помислих... Тоест, узнах, че вие сте... Ами...

— Мъртва?

Джон кимна.

— Така е, мъртва съм. Умрях преди почти двадесет и пет години.

— О! — Джон продължи да кима. Нищо друго не можеше да направи. — Точно това имах предвид. Просто исках да се уверя, нали разбирате. Не искам да бъда груб или...

— Би трябвало да се опитате да не бъдете глупав — каза кисело привидението.

— Точно така. — Той престана да кима и започна да се опитва да мисли. — Казахте, че Оливър е... излязъл?

Сега беше ред на Бес да кимне.

— Да, само за няколко часа. Започва да не го свърта на едно място, когато се заседи дълго време тук, нали разбирате, затова от време на време взема Вълшебника и препуска насам-натам из тресавищата.

— А съседите... мм... не възразяват ли?

— О, не! По-скоро им харесва. Да има за какво да си говорят после. — Този път усмивката ѝ беше малко самодоволна. — Нищо по-добро от една романтична легенда и два призрака, за да стане мястото по-изискано, нали така?

— Нима?

— Добре е и за бизнеса. — Тя се наведе към него и поверително сниши глас: — Само не казвайте на Лизи. Тя мисли, че е заради бирата ѝ.

Джон усети как собствените му пера се наежват в защита на Лизи.

— Бирата е много хубава.

— Разбира се, че е. „Крал Джордж“ винаги се е гордял с качеството на бирата си вече над двеста години. И с виното си — прибави тя мрачно. — Но не за това...

Джон внимателно смени темата.

— Вие не излизате ли с него? С Оливър, искам да кажа?

— О, не. — Бес отклони въпроса. — Не мога да напускам хана. Е, хана, двора и конюшнията.

— Разбирам.

— Съмнявам се. Но не затова съм дошла да говоря с вас сега. — Тя пак се размърда, приглади полите си и хвърли неодобрителен поглед на следите от стъпки по прашния под.

Ако беше възможно да се каже, че призраците имат гърло, Джон би се заклел, че тя в момента прочиства своето. Започна да му става ясно.

Бес беше призрак от двадесет и пет години... и беше нервна! Джон щеше да се усмихне, но набързо взе да кашля.

— Значи, за какво сте дошла тази вечер?

— Аз... ами... — тя вече окончателно прочисти гърлото си, — помислих, че би трябвало да знаете, че ви одобрявам, дори ако Оливър не ви одобрява.

Джон премига.

— Благодаря ви.

— Вие сте добре дошъл тук.

— Защо Оливър не ме одобрява?

— Той не одобрява никой мъж, който се интересува от Лизи. Фактически през последните десетина години само прогонваше всеки приличен кандидат, дори само да я беше погледнал малко по-така.

— Той ги е прогонвал? Идеята не е лоша, но... — Джон изведнъж млъкна, присвивайки очи във внезапно подозрение. — Оливър изля виното върху панталоните ми, нали?

Бес кимна.

— Той не одобряваше начина, по който гледахте Лизи.

— Ами лейтенантът и чашата му с бира?

Тя пак кимна.

— И лейтенантът. Оливър по принцип не обича червените куртки. Съвсем разбираемо, като се имат предвид обстоятелствата. Особено щом Ламбер се опита да я притисне в ъгъла и да я целуне още първия път, когато я видя... ами да!

— Ламбер? Я целунал? Лизи? Как смее той сипаничав...

Джон бе изскочил наполовина от леглото, когато се досети, че не е облякъл нощница... или нещо подобно.

Моментално прибра крака в леглото и придърпа завивките.

Бес се изкиска.

— Добре, добре. Виждала съм гол мъж и преди, нали разбирате. — Тя наведе глава на една страна и пусна дяволски предизвикателна

усмивка. — Фактически и вас съм ви виждала преди. Гол, искам да кажа.

— Виждали сте... — Джон придърпа чаршафите още по-нагоре. Бузите му пламнаха. — Искате да кажете, че сте се вмъквали в стаята ми...

— По-рано това беше *моята* стая!

— ... без да чукате? Да не сте ме шпионирали?

— В известен смисъл. Трябваше да бъда сигурна, че сте най-подходящият мъж за моята Лизи, нали?

— По дяволите! Аз си плащам за престоя в този хан, не съм някаква местна свиня, дошла да се лигави с някого!

— Тъй като Лизи все още не е получила и медно петаче от вас, не може да се каже, че си плащате за престоя. А ако не се интересувате от Лизи... Само мога да кажа, че ако е така, би трябвало да си държите мислите извън панталоните и да ги насочите към друга неща!

— Какво ви кара да мислите...

— Всеки глупак може да види, че се интересувате от нея. — Тя се наведе към него и заговорнически му намигна. — Особено щом си имате такъв солиден багаж в панталоните!

— Солиден багаж! — Джон стисна още по-здраво чаршафите и се отмести още по-назад, притискайки гръб към възглавниците. — Винаги ли сте била толкова дяволски безцеремонна?

Бес се усмихна със задоволство.

— По-скоро бих казала почтена. Освен това всяка майка е длъжна да се интересува от това, което интересува дъщеря ѝ.

— Колко... майчинско от ваша страна.

— Хайде, хайде. Сарказмът не е най-силната ви страна, както и на Лизи.

— Вие и Оливър сте били тук през цялото време, нали? — запита той. — Подслушвали сте всичко, което сме говорили с Лизи.

— Разбира се. Къде другаде да бъдем?

— В кухнята например. Или да проверявате избата.

— А вие с Лизи тук, в моята спалня? Само двамата? Не и щом това засяга Оливър!

Джон изхърка и се намръщи. Някаква мисъл упорито се връщаше в главата му. Беше пропуснал нещо в думите ѝ...

— Чакайте малко! Казахте, че Лизи... че се интересувате... че тя се интересува...

Той млъкна объркан. Бузите му пламтяха.

Що се отнася до обекта, който Лизи и майка ѝ намираха толкова интересен, той проявяваше извънмерна готовност... е, не чак извънмерна, той много се гордееше с това, обаче...

— Разбирате какво искам да кажа, нали? — Закачливата бръчица в ъгъла на устата ѝ пак се появи. — Ясно е, че всяка жена се интересува от тези неща. С какъвто аршин мериш, с такъв ще ти мерят, нали разбирате?

Джон се вкопчи още по-силно в чаршафите, просто за да бъде сигурен, че няма да му се изплъзнат и се опита да си възвърне изгубеното достойнство.

— Ако искате да ми кажете нещо определено, госпожо, ще бъда щастлив да го чуя.

— Шшт — каза Бес. — Много сте нетърпелив! — Бръчицата в ъгъла на устата ѝ стана по-дълбока.

Той изстена разочаровано.

— Е, добре, де, добре.

Тя се настани по-удобно на мястото си в долния край на леглото, погледна го право в очите и каза:

— Лизи е започнала да се влюбва във вас.

Странно защо, но сърцето му заби двойно по-бързо.

Джон преглътна, опитвайки се да отпуши внезапно свитото си гърло.

— Влюбва се? В мене?

Бес кимна.

— Във вас, въпреки че не го съзнава. И вие се влюбвате в нея, независимо дали си го признавате, или не.

— Аз... — Джон преглътна останалите думи и те се струпаха в гърлото му.

Любов? Лизи? Може би съблазън? Със сигурност съблазън. Но... любов?

— Вие — каза твърдо Бес. — Няма две мнения. Сигурна съм и вие също го знаете.

Влюбен. Джон изпусна дъха, който така дълго бе задържал, а възраженията, надигнали се в гърлото му, излязоха заедно с него и

изчезнаха в хладния нощен въздух.

Той беше влюбен в Лизи.

Тези думи бяха необикновено истинни, сякаш му бе необходимо само да ги чуе, за да се увери колко верни са те всъщност.

Но докато се наслаждаваше на тази мисъл, разумната част от него — онази, която знаеше, че няма призраци и че хората не се влюбват току-така, за един миг, и че влюбването може да му докара наяве много повече неприятности, отколкото шайка побеснели червени куртки — не искаше толкова лесно да се предаде.

— Не може да се влюбиш — той щракна с пръсти, — ей така. Това е... нелепо!

Бес го загледа и това трая един дълъг, дълъг миг. После литна от долния край на леглото, кацна до прозореца и се вгледа навън.

Хладен ветреца обляхна голите му рамене и го накара да потрепери.

— За пръв път видях Оливър от този прозорец. — Тя погледна към Джон, за да се увери дали я слуша. Слушаше я. — Един ден той влезе в двора на хана толкова горд и дързък, и толкова... жив! Погледна нагоре и ме видя, и се усмихна с оная негова дяволска усмивка.

И също като дъщеря си, тя докосна стъклото, което я разделяше от нощта навън.

— Влюбих се в него така, както си стоях на прозореца и го гледах. Просто така.

Опита се да щракне с пръсти, но с жеста не се чу никакъв звук. За миг тя застина, гледайки прозрачните си сребристи пръсти. После сви рамене и отпусна ръка.

— Още го обичам — каза тя. — Винаги ще го обичам, независимо от всичко.

Думите като че ли увиснаха в студения неподвижен въздух.

— Баща ми се влюбил, когато бил много млад — изрече Джон най-накрая, когато му се стори, че тя е казала всичко, каквото е имала да каже. — Тя родила извънбрачно дете и после се обесила. Той избягал от Англия и вече никога не се завърна тук.

— Това е трагедия, разбира се, но...

— Ако се бяха замислили в какво се забъркват, ако бяха преценили рисковете, които поемат, всички тези неща никога нямаше

да се случат.

— Няма как да го знаете.

— Баща ми вярваше, че е така.

— И съжаляваше ли, че се е влюбил? Или само за това, че е платил твърде висока цена за любовта си?

Джон отвори уста да отговори, но я затвори, преди да бе изрекъл и една дума. Този въпрос никога не бе му хрумвал.

Бес сви вежди, после литна и се настани на края на леглото до него.

— Родих дъщеря от любов — каза тя. — Дъщеря, която обичах заради самата нея дори повече, отколкото мъжа, който я бе създал, макар да не мисля, че тя вярва в това. Бих дала живота си, за да я направя щастлива, ако можех. За нещастие дадох живота си за баща ѝ преди много години. Но поне мога да ѝ помогна да намери мечтата на сърцето си, също както аз намерих моята.

Тя седеше там загледана кой знае къде, после вдигна тежката плитка, която се виеше по рамото ѝ и падаше на гърдите.

— Някога имах черна коса, също като на Лизи.

Тя пусна плитката.

Джон мълчеше, не смееше да проговори, за да не наруши магията на мига.

— Оливър винаги е харесвал косата ми. Казваше... казваше, че е като коприна между пръстите му. Обичаше да... Тоест... — Ако не беше привидение, сигурно би се изчервила. — Е, това няма значение. Само исках да кажа, че вплетох този любовен възел в нея в деня, когато... когато умрях. Сега едва ли ще можете да го видите. Той е толкова безплътен, колкото съм и аз. Но в деня, когато Лизи намери мечтата на сърцето си, аз ще бъда освободена, и той отново ще стане яркочервен.

— И вие мислите, че аз съм мечтата на сърцето ѝ? — усъмни се Джон.

Погледът на Бес стана по-остър, тя впи очи в неговите.

— Не точно вие, макар че любовта е съществена част от тази мечта. Да напусне тези места е другата част. Да излезе навън, в света, да види какво лежи отвъд тези тресавища. Толкова я е страх да признае, че го иска, колкото се страхува и да признае, че далеч не е онази студена, разумна, практична жена, за каквато иска да се смята.

— Тогава какво...

— ... всичко, мисля. Да бъде цялостна и завършена, и спокойна. Да намери себе си, за да може да намери всичко останало.

Гласът на Бес отслабна, затихна, самата ѝ фигура като че ли трептеше и избледняваше, ставаше почти невидима.

— И ако успее да разбере защо съм направила това, което направих, и да ми го прости... това ще бъде дар и за двете ни — изрече тя и изчезна.

Всичко това може да бъде твое, Лизи.

Лизи изплуваше от съня, но все още не бе достигнала брега на будното състояние. Гласът достигаеше крайчеца на съзнанието ѝ, настоятелен и пълен с обещания за... нещо. Нещо, което не можеше да докосне, но което искаше... толкова много го искаше.

Но какво беше то?

Тя се размърда неспокойно върху възглавницата, опитвайки се да потисне този слаб, настоятелен глас, опитвайки се отново да се отпусне в прегръдките на съня.

Само трябва да протегнеш ръка и да го вземеш.

Все още потънала в съня, но вече почти събудена, Лизи простена и се зарови по-дълбоко под завивките.

Една целувка, Лизи.

Това я събуди. Тя се изправи с разтуптяно сърце.

Нищо. Стаята бе забулена в мрак. И последното въгленче в камината бе угаснало.

Само една, прошепна гласът пак така тихо. Ще бъде достатъчно.

И още по-тихо: *Повярвай ми.*

Той се събуди, обзет от силна страст, в навъсения сив ден, който идеално подходеше на настроението му.

Джон бавно се надигна в леглото и също така бавно и внимателно се зае да разглежда стаята наоколо си. Доколкото можеше да види, нищо не се бе променило. Паяжините все така висяха в ъглите и прахът все така се стелеше по пода, независимо от следите от стъпки, които се бяха отпечатали в него. Освен дисагите, донесени от Лизи и

купчината стари прашни чаршафи, които бе струпал в ъгъла, всичко беше точно такава, каквото го бе оставил предната вечер.

Той изпъшка, прокарайки ръка през косата си, и изтръпна, когато неволно докосна покритата с коричка рана на черепа.

Беше влюбен в Лизи.

Проклети да са тия фантасмагорични привидения. Ако не се махне скоро от тая стая и от Лизи, може в най-скоро време отново да се предаде на Ламбер, само че като луд, и да иде направо в ада с всички обвинения, които бяха отправени срещу него.

Една цяла сутрин усилена работа превърна в ред хаоса, който червените куртки бяха оставили при вчерашното си претърсване. Нямаше пътници и никаква работа, докато надвечер местните хора не започнаха да прииждат към кръчмата.

В друго време Лизи щеше да има много задачи, изостанали за по-късно, когато се намери време за тях, но днес тя не успяваше да се съсредоточи върху нищо, не можеше дори да си спомни какво има да прави сега, когато беше свободна. Вместо да се заеме с някаква работа, тя се мотаеше нагоре-надолу, дразнейки Берта, която се бе приготвила добре да си подремне пред кухненското огнище, изнервяше всички, оплаквайки се защо трябва тя да отговаря за всичко, и най-дребното, което те правеха или щяха да направят, лесно предизвикваше гнева ѝ, когато най-малко го очакваха.

Лизи не им обръщаше никакво внимание. По едно време дори ѝ хрумна да вземе един кон и да иде до Туистълдийн Менър, на три мили оттук, за да прати писмо на Самюел, писмо, което бе съчинявала наум до най-малките подробности вече над десет пъти. Реши, че ще помоли своя келнер да се върне. Незабавно, ако е възможно. Беше се уморила да прислужва в кръчмата всяка вечер, изтощена бе от постоянното любопитство и нахалните погледи на хората, които по-скоро трябваше да си гледат собствените работи, а по-малко да се бъркат в нейните.

Навярно щеше вече да е тръгнала, ако старият Джош не я бе убедил, че има да бие много път и няма да се върне, преди да се е стъмнило, особено в такъв мрачен ден и при такива лоши пътища.

Разстроена, тя остана в хана, но не успяваше да се развлече с нищо. Където и да отидеше, каквото и да правеше, мислите ѝ неизменно се връщаха към досадния, създаващ безпокойства гост,

който сега заемаше спалнята на майка ѝ. Джон Карлтън наистина бе заключен на сигурно място там, но мъжът бродеше в мислите ѝ с нахална самоувереност, а това едновременно я вбесяваше и притесняваше.

Докато стоеше така в тази заключена стая, без да има какво да прави, освен да чете или да гадае за произхода на слабите звуци, които достигаха до него отвън, сетивата му се изостриха невероятно много. Джон долови стъпките на Лизи по стълбите още преди да е стигнала до средата.

Той побърза да оправи палтото си, провери възела на кърпата около врата и пригладя косата си, вече измита и вързана на опашка на тила. Преди това се бе погрижил да проветри и изчетка палтото си, да почисти обувките и да се обръсне.

Дори се бе опитал да оправи леглото. Резултатът далеч не беше задоволителен, преди всичко, защото всяко разместване на чаршафите разпръскваше във въздуха аромата на лавандула и с всяко вдишване на свежия мирис въображението му се отпращаше в посоки, където нямаше никаква работа.

Накрая той съвсем се отказа от недодяланите си опити и се потопи в разказа за корабокрушенеца на име Крузо. Разказът беше по-безинтересен от собствените му фантазии, но имаше предимството, че не го притесняваше, колкото тях...

За съжаление усилията му щяха да останат неоценени. Когато Лизи най-накрая влезе в стаята, Джон я оприличи на таралеж — цялата бе само настръхнали бодли и две искрящи очи, които го гледаха подозрително.

— Уморена съм — обяви тя без всякакви предисловия, като тръсна на масата фенера и кошницата с храна. — Ако имате нужда от нещо, кажете ми сега, за да го взема, когато слезем долу. Нямам намерение втори път да се мъкна дотук. Не и тази вечер.

Дори да бе забелязала неуспешните му опити да домакинства, тя не го показва. Изобщо не вдигна поглед от кошницата, докато изваждаше нещата от нея.

— Хората наоколо говорят, че Ламбер заплашва със строго наказание всеки, който бъде хванат, че укрива избягали арестанти — обърна се тя към свещника.

Джон се настани на стола точно срещу нея, така че да бъде принудена да го погледне.

— Арестанти ли? Да не са изпуснали още някого, освен мене? Хм. Лейтенантът наистина трябва повече да внимава.

Лизи не му обърна внимание.

— Конярят ми казва, че са продължили да търсят, но досега нищо не са намерили. Ламбер смята, че е, защото се криете някъде наоколо. Сигурно мисли, че сте достатъчно умен и достатъчно решителен и няма лесно да се предадете.

Джон взе една ябълка от кошницата миг, преди тя да я извади оттам.

— Наистина ли така смята? Личи си, че е проникателен и интелигентен човек. Съжалявам, че се усъмних в него.

Тя рязко вдигна глава.

— Подигравайте му се колкото искате, но на мене лошо ми се пише, а и на вас, ако ви хванат.

Той хладнокръвно изтри ябълката в ръкава си и отхапа голяма хапка.

— Няма да ме хванат. Не и докато вие самата не ме предадете.

— Не ме предизвиквайте. Може да се изкуша.

Тя щяла да се изкуши! Джон можеше съвсем нагледно да ѝ обясни какво означава изкушение. Изкушение беше да седи срещу нея и да вижда как пламъчето на свещта танцува в очите ѝ. Изкушение беше да слуша чувствената дрезгавина в гласа и, когато светът около тях отдавна бе потънал и тишина.

Изкушението бе самата Лизи и нощта, и пухеното легло на няколко крачки от тях... постлано с ленени чаршафи, ухаещи на лавандула.

Джон бързо прехвърли крак върху крак и отхапа още едно парче от ябълката.

— Трябва да ви благодаря, че ми заехте книгата си — каза той, сменяйки темата, като размахваше небрежно ябълката. — Доста интересна измислица, не намирате ли? Да си на огромно разстояние от цивилизацията и от всичките ѝ неприятности.

— Откъде да знам?

Лизи все още избягваше да го погледне, но вече почти нямаше с какво да се разсейва. Беше извадила всичката храна и бутилката вино,

бе прибрала в кошницата остатъците от последното ядене и сега събираше трохите. Бавно, една по една.

— Този разказ ми напомни за някои от местата, където съм ходил, макар че никое от тях не беше така прекрасно безлюдно като острова на господин Крузо.

Това привлече вниманието ѝ.

— *Ходили сте* на такива места?

Той кимна.

— В Западна Индия. Преди няколко години посетих някои от островите. Баща ми се бе уморил да ме гледа как не мога да се установя на едно място и понеже имаше намерение да инвестира в захарна плантация, реши да убие два заека с един куршум... с мене.

Тя мигна два-три пъти, после бавно се отпусна на стола насреща му, забравяйки кошницата, яденето и последните трохи.

— Чела съм за Западна Индия — каза тя със замечтан поглед. — Чела съм и за двете Америки. И за Сандвичевите острови, и за пътешествията на капитан Кук, и Китай, и... о, за толкова много места!

Невидимата бариера, която тя съзнателно бе поддържала между тях през последните два дни, постепенно се разпадаше. Изведнъж очите ѝ заблестяха от страстно любопитство, дъхът ѝ започна да пресекна, като че ли бе така развълнувана, че бе забравила как се диша.

Предишната вечер Лизи бе обзета от спомените, но тази вечер...

Смаян, Джон полека внимателно остави на масата недоизядената ябълка. Тази вечер тя като че ли бе оживяла благодарение на полъха от далечните острови и чудните нови светове.

Тази вечер, благодарение на няколко небрежно подхвърлени негови думи, Лизи Тинсдейл се бе отдала на мечтите си и изведнъж страшно му се прииска именно той да осъществи тези нейни мечти.

— Разкажете ми за тях, за местата, които сте посетили — помоли тя.

Джон си пое дълбоко дъх, опитвайки се да остане спокоен.

— На драго сърце. Но хубавият разговор върви по-добре, когато го придружава хубаво вино. Ако ми направите честта...? — и посочи бутилката, донесена от нея.

— С удоволствие — отвърна тя и бутна към него една чаша.

Джон посегна да вземе чашата и видя, че ръката му трепери.

Когато отпушиха втората бутилка вино, която Лизи бе донесла от избата, вече бяха преминали Нова Англия, Пенсилвания и Вирджиния и бяха отишли на юг, към двете Каролини. Джон очертаваше всеки етап на старата карта, която тя бе измъкнала от стаята си, но дори това за нея беше прекалено много и главата ѝ почваше да се замайва от подробностите. Тя обаче не можеше да се насити на разказите за света отвъд границите на Англия.

— Били ли сте в някое поселище във Флорида? А в Барбадос? Чувала съм, че Ямайка... — и Лизи се прозя по средата на мисълта си.

Той се усмихна.

— Предполагам, че виното и разказваческите ми умения не си пречат едно на друго.

— Не е това. — Лизи разтърси глава. — Денят беше дълъг.

— Значи да свършваме. — Той стана, заобиколи масата и се озова до нея. — Ставайте, моето момиче. Студеният нощен въздух ще ви поободри.

— Мм — проточи Лизи, мъчейки се да сподави още една прозявка, докато се изправяше на крака.

Без съмнение замаяната глава и обзелата я сънливост я накараха да се олюлее, да се блъсне в гърдите му и да се озове в прегръдките му, но сънливостта решително нямаше нищо общо с нежеланието ѝ да се отдели от него.

Това бе толкова... естествено. Ръцете му, които я обгръщат и я привличат по-близо. Високата му едра фигура. Грапавият плат на палтото му, опрян до бузата ѝ, и силните му ръце, които я обвиват.

Тя почувства как дланта му се плъзга надолу по гърба ѝ, притиска я по-силно и вместо да се възпротиви на натиска, тя обви ръце около него и се отпусна в топлатата му прегръдка.

— Лизи?

Шепотът като че ли идваше много отдалеч, като повей на вятъра.

— Мм? — отзова се тя със затворени очи, като вдишваше уханието му.

— Омъжи се за мене. Остави хана и ела с мене в Америка.

Сърцето на Лизи сякаш отказа да бие и дробовете ѝ спряха да дишат. Стоеше така в прегръдките му, чуваше, но не можеше да повярва, чудеше се дали просто не е заспала и не се лута в сънищата см.

Да се омъжи за него?

Той хвана брадичката ѝ и я накара да го погледне, а в очите му блестеше внезапно пробуден пламък.

— Това е един съвсем нов свят, нова възможност. Място, където има бъдеще, а не минало. Ще те отведе в Ямайка, ако искаш. Ще...

— Да се омъжа за вас? — прошепна задавено Лизи и се освободи от ръцете му. — Да се *омъжа* за вас?

Той се опита да я привлече отново към себе си, но тя се дръпна. Хвана се за облегалката на стола, за да не падне, после изведнъж го обърна така, че да се озове между двамата. Не беше кой знае каква защита, но все пак беше нещо, тя изведнъж почувства силна необходимост да издигне отново бариерите, които така грижливо бе поддържала между себе си и него... до тази вечер.

— Вие подигравате ли се с мене? Опитвате се... да ме съблазните с някаква красива лъжа?

Джон поклати глава, сякаш да отпъди последните остатъци от опиянението на виното.

— Кълна се в Бога, не съм искал да казвам подобно нещо.

— И сега съжалявате.

Колкото и да ѝ струваше да каже подобно нещо, Лизи не искаше да го чуе най-напред от *него*.

— Не! Не съжалявам, че го казах. Аз... не знаех, че ще го кажа, докато просто... докато не го казах.

Той пристъпи нерешително към нея с протегнати ръце, но замръзна в мига, когато тя насочи срещу него стола, за да му попречи да се доближи.

— Аз... аз те обичам, Лизи.

Лизи стисна още по-здраво облегалката на стола така здраво, че се уплаши да не чуе как дървото изпращява. Опитва се да го погледне сурово, но изплувалите в очите ѝ сълзи замъглиха гледката.

— Любовта не се открива на дъното на бутилка с вино, господин Карлтън. Човек не решава просто така да се ожени.

Той изведнъж се засмя със същата хитра, непокорна, дяволска усмивка, с която я бе измъчвал още от самото начало. Лизи имаше странното усещане, че се смее колкото на нея, толкова и на себе си.

— Аз обаче решавам. Точно сега го направих.

Тя тръшна стола на земята.

— Знаех си, че е загуба на време човек да разговаря с вас.

— Загуба е само ако смятате да ми кажете, че не може просто така да съм се влюбил във вас или че не трябва да ви моля да се омъжите за мене.

В думите и в гласа му нямаше и следа от насмешка, но Лизи можеше да се закълне, че дочува някакъв смях, слаб и отдалечен. Наред със смеха тя долови и басово мърморене, сякаш на хоризонта се задаваше буря.

Тogaва един тих глас прошепна на ухото ѝ. *Само една целувка, Лизи. Повярвай ми.*

Лизи подскочи, трепна и се огледа диво наоколо си.

— Махайте се!

Джон кръстоса ръце на гърдите си и вирна брадичка като човек, решен да не помръдне, докато не постигне каквото си е наумил.

— Никъде няма да отида. Не и докато не ми кажете „да“.

— Не вие!

За миг той като че ли се смая, после лицето му придоби изражение на невероятно силно задоволство.

— Тя ви досажда, нали?

— Кой?

— Бес. — Усмивката му стана още по-широка. — Трябва да си призная, тя е много упорит призрак. Миналата вечер ме държа буден половин нощ с нейните приказки.

Лизи се втренчи в него.

— *Майка ми ви е държала...*

— Седеше на ръба на леглото ми и ми разказа всичко за вас. Осведоми ме и за това, че съм влюбен във вас. — Тъглчето на устата му се изви нагоре. — Признавам си, доста неудобно е някой чужд човек да ти каже подобно нещо. Особено когато можеш да виждаш през него!

— Виждате през майка ми?

— Не съвсем, нали разбирате. Всичко беше малко объркано, беше посред нощ, а и никога преди не съм виждал призрак, затова не мога да уточня подробностите.

— Тя е казала... Бес е казала... — Лизи мърдаше уста, но дробовете ѝ някак не можеха да си поемат въздух. — Вие наистина ли ме обичате?

Той кимна замаян. Объркан. Несигурен. Лизи си помисли, че изглежда като малко момче, хванато да краде сладкиши от кухнята.

— Отначало наистина не ѝ повярвах. Помислих, че сънувам, но... — Вдигна ръце с дланите нагоре, в знак, че се предава и многозначително сви рамене. — Мисля, че в края на краищата тя е права.

Лизи му хвърли поглед, изпълнен с подозрение.

— Да не сте отмъквали вино от избата, без никой да ви види?

Той поклати глава.

— Макар че може да започна.

Поколеба се и прибави:

— Тя каза, че и вие сте се влюбила в мене.

Лизи зяпна насреща му. После затвори уста, бутна своя стол към масата и седна на него, преди коленете ѝ окончателно да са се подгънали под нея.

— Тя е казала какво?

— Закле се, че е вярно. Каза, че когато откриете мечтата на своето сърце, тя ще бъде свободна.

— И вие сте мечтата на моето сърце.

Клепачите му трепнаха.

— Няма защо да го казвате толкова мрачно.

Лизи вдигна поглед към него, смаяна, озадачена и съкрушена... не, решително не можеше да направи нищо друго. Никой досега не ѝ беше казвал какво да прави или какво да мисли, или какво да чувства. Но той стоеше там пред нея и ѝ казваше, че е влюбена в него.

А тя седеше тук и го оставяше да се разпорежда с нея.

Лизи скочи на крака.

— Имам нужда от малко чист въздух, да си проясня главата. И вие също, предполагам, иначе нямаше да дрънкате такива врили-некипели.

Тя грабна кошницата и фенера от масата.

— Е? — запита тя, след като той не отговори. — Идвате ли, или не? Ако не искате, прекрасно можете да си стоите тук до сутринта.

Той не помръдваше от мястото си, като вкопан.

Тя стигна до вратата, отвори я рязко и се обърна, за да му хвърли един унищожителен поглед.

— Влюбена във вас, как ли пък не!

Сега той разбра как изглежда една жена, разтърсвана от силно възмущение. Друга, по-разярена от нея, не беше виждал досега.

Джон грабна шапката си от куката, на която я бе окачил, и я нахлупи на главата си. Взе нощното гърне и ведрото и побърза да я настигне.

Лизи го поведе мълчаливо през кухнята и двора, после му отвори вратата. Понеже бе оставила кошницата на масата в кухнята, взе от него дървеното ведро, после го остави сам да си намери пътя, точно както предната нощ.

Когато се връщаше обратно към двора, той долови някакво леко движение, сякаш някой се прокрадва покрай стената на хана. Светлината на тесния полумесец бе напълно достатъчна и той зърна една прегърбена фигура, която след миг се шмугна в сенките, обграждащи кухненския двор.

Джон приклепна в сянката край тухлената стена на двора, като мълком се проклинаше. Предната нощ се бе държал близо до сянката на стената, но сега беше така объркан, че бе тръгнал право напред по пътеката и всеки би могъл да го види. Ако хората на Ламбер се бяха спотаили там във — а точно така се предполагаше, че трябва да направят, — те сигурно са го забелязали.

Той изчака, напрягайки се да улови всеки звук, който можеше да издаде къде се крият драгуните. Нямаше дори ветреца, който да раздвижи сухата трева в краката му. Ако войниците бяха тук, значи умееха да пазят тишина много по-добре, отколкото можеше да се очаква.

Ако бяха войниците. Нищо чудно лекомислената флиртаджийка Моли да е пренебрегнала примера на Хълдспет и да е намерила някой местен фукльо, който да ѝ е завъртял главата.

След като минаха няколко минути без никакъв признак, наоколо да има драгуни, залегнали в засада, Джон тръгна напред, този път по-

предпазливо. Тогава една огромна фигура скочи от тревата и се метна към него.

Джон пусна нощното гърне и се хвърли срещу противника... озовавайки се лице в лице с едно огромно куче, което изглеждаше още по-уплашено и от него. Животното извинително помахна с опашка.

— Проклето псе. Изкара ми ангелите.

Кучето прие това като покана. Приблужи се и пусна доста големичка пръчка пред краката на Джон, отстъпи назад, приклепна на предните крака, вирна задницата и заразмахва яростно опашка.

Джон ритна дървото.

— Не, няма да ти хвърлям проклетата пръчка. Не и по това време на нощта.

Докато кучето си прибираше пръчката, Джон се наведе да потърси нощното гърне. За негово успокоение то бе паднало в една гъста трева. Дръжката на капака се бе счупила, но както изглежда, други щети нямаше. Джон се изправи, стиснал здраво плячката си, и видя, че кучето го гледа внимателно.

Откъм вратата за кухнята се раздаде нисък яростен шепот:

— Карлтън? Там ли сте?

— Тук съм. — Той се насочи предпазливо към вратата, а кучето го следваше по петите. — Това псе — убиец ме нападна. Видях някакво движение зад ъгъла на хана и предположих най-напред, че са били верноподаниците на негово величество.

Лизи изтръпна.

— Драгуните ли? Тук? — запита тя, взирайки се нервно в сенките.

— Ако бяха те, досега да са ни нападнали. Ако не за друго, поне защото това ваше куче ги е последвало да си поиграят.

— Не и Скръф. Той не понася драгуните. — Лизи се изправи успокоена. — Тук няма никакви драгуни, иначе отдавна да е заръмжал.

— Ако са се прокрадвали в сенките, по-добре щеше да бъде той да ги нападне.

— Ами! Само не и Скръф. Той е страхливец. Най-много да изръмжи силно... от безопасно разстояние. — Тя отпъди с крак разочарованото куче и затвори вратата, след като внимателно се огледа още веднъж наоколо. — Странно наистина. Той обикновено стои в конюшната през нощта.

— Може би онова хубавичко червенокосо ваше момиче е излязло... да си поиграе, така да се каже? И е оставило вратата отворена?

Лизи поклати отрицателно глава.

— Не и Моли. Тя е ужасна флиртаджийка, но има повече разум от Хълдспет. Няма да тръгне да си „играе“, докато не се оповести в черквата и не се разменят клетвите. Впрочем има и по-лесен начин тя да се измъква оттук, отколкото през кухненския двор.

— Тогава миячката ви?

— Нида? — Лизи хвърли поглед към отдалечената част на двора, където сенките бяха най-плътни, но видя само неясните очертания на покрива на фона на нощното небе. — Винаги е било против правилата ми. Не бих допуснала... Но тогава Берта... Хъм... — Тя се намръщи здравата и дори в тъмното Джон можеше да види как бръчките се врязват в челото ѝ. — Нида би могла да излезе оттук, ако реши да направи някоя пакост. А Берта се кълне, че се измъквала нощем, за да се вижда с някаква червена куртка, въпреки че самата тя отрича, когато я притисна. Предполагам, че ако много ѝ се е искало...

— Или са ѝ платили достатъчно добре?

— О, в никакъв случай! — Беше така възмутена, че почти се развика. — Не и в моя хан!

Тя се дръпна на една стъпка от него, после внезапно потрепери от студ и придърпа по-плътно шала около раменете си.

— Студено е. Ако нямате нищо против, предпочитам да си седна пред камината, а не да разисквам тук с вас морала на моите прислужнички.

— Това бих предпочел и аз.

— Какво?

— Да седя пред вашата камина. С вас.

Нямаше предвид да седи, но за начало и това бе достатъчно. Разговорът за измъкващите се потайно прислужнички му даваше идеи.

— Какво ще кажете? Бутилка вино и хубав огън. Доста е неудобно цял ден да седиш в студа и праха без никакъв огън, за да не замръзнеш. — Опитваше се да не прозвучи като малко момченце, което си проси захарна пръчка от готвачката, но не му беше лесно. — Само за малко, да си посгрея костите.

Ако ръцете му не бяха заети с нощното гърне и ведрото с вода, щеше да бъде доста по-убедителен. Щеше да я разбере, ако му се беше озъбила, но мълчанието ѝ го изнервяше.

— Карлтън? — изрече Лизи най-накрая, когато почти бе престанал да очаква отговор от нея.

— Да?

— Благодарете се, че вие държите ведрото с водата.

Ако имаше как, би трябвало да му излее това ведро с вода на главата.

Или по-скоро би трябвало да я излее върху *своята* глава.

Докато водеше Джон Карлтън обратно към хана, само това би помогнало на Лизи да заглуши безумния рефрен, който не преставаше да звъни в главата ѝ. *Обичам те! Обичам те! Обичам те!*

Само един порядъчен студен душ навярно би могъл да я върне към нормалното ѝ състояние.

Може би в края на краищата нещо не е наред в бутилките вино, които бяха изпили заедно. Може би на нея ѝ е трябвало малко повече време, за да я хване, отколкото на него.

Или може би лудостта му бе заразителна.

Не, трябва да е от виното. Тя беше разумна, практична жена, последният човек на света, комуто би хрумнало да се влюбва. И със сигурност нямаше да се влюби в някой красив негодник, който да ѝ докара такива неприятности, каквито ѝ бе навлякъл Джон Франсис Карлтън.

Въпреки волята си, въпреки най-добрите си намерения, в мига, когато отвори вратата на стаята на Джон Карлтън, Лизи хвърли поглед към леглото.

Беше се опитал да го оправи, призна Лизи, макар че небрежно бе захвърлил мръсните чаршафи на купчина в ъгъла.

Независимо от добрите му намерения обаче, резултатът бе повече от плачевен.

Това бе най-несръчно оправеното легло, което някога бе виждала. Ъглите на чаршафите не бяха подпъхнати и краищата висяха като пияни в най-различни посоки. Изглеждаше точно като легло, в което се е търкалял някакъв надменен, размъкнат мъжкар.

Изглеждаше като легло след любовна нощ.

Мисълта бе достатъчна, за да накара бузите ѝ да пламнат и сърцето да заблъска в гърдите ѝ.

Тя изруга едва чуто, после остави фенера и хладнокръвно се зае да навива старата карта. Едва-едва погледна към Джон.

Не биваше, в никакъв случай не биваше да мисли за... това.

Джон Франсис Карлтън може би се нуждаеше от един урок по оправяне на легло, но тя нямаше намерение да му го преподава. Имаше възможност да си запълва времето с много други, по-забавни, неща, а не да го губи с някакъв надут колонист като него. Та този мъж дори не ѝ харесва, за Бога!

Но защо тогава пръстите ѝ трепереха, докато несръчно се плъзгаха над странните ямки и пукнатини по картата?

И защо, о, Господи, защо така силно усещаше присъствието му и всяко негово движение, знаеше във всеки миг къде се намира той и какво прави, без дори да поглежда към него?

— Лизи?

Лизи се напегна. Когато той сложи ръце на раменете ѝ, тя подскочи... но не направи усилие да се отдръпне на безопасно разстояние от него. Дори да бе опитала, нямаше да успее.

— Не... — изрече тя. Думата заседна на гърлото ѝ.

— Да не те докосвам? — Пръстите му леко се впиха в стегнатите мускули, прогонвайки болката. — Не мога да се въздържа да не го искам.

Той леко прокара ръце нагоре по раменете ѝ, после отново ги спусна надолу. Горещият му допир я затопли като лятно слънце.

— Да не те обичам? — Той хвана по-здраво раменете ѝ и притисна гърба ѝ към гърдите си. — Проклет да съм, ако го разбирам, но и от това не мога да се въздържа.

Навярно така Оливър Хардуик е съблазнил майка ѝ, мислеше зашеметена Лизи. С поглед, с докосване, с нежна дума. Със своето тяло, топло, силно и здраво, притиснато до нея.

Нещо дълбоко в Лизи, нещо сурово, неотложно и настоятелно ѝ шептеше, че трябва да се предаде, че трябва да посрещне това, което той ѝ предлага. Че трябва да го приеме свободно, защото животът е точно това.

Но тя не можеше. Никога не бе избирала лесния път. Никога не бе вярвала на инстинкти или емоции, или на настояванията на онзи

далечен глас, който шептеше в мисълта ѝ. Не се бе осмелявала.

Лизи се освободи от ръцете му и отстъпи назад, държейки навитата карта пред себе си като вълшебен меч, с който да прогонва демоните.

Той остана така за миг, втренчен в нея. После протегна ръка и изрече името ѝ, тихо и нежно, както би го изрекъл само влюбен.

Без да каже дума, Лизи захвърли картата, обърна се и избяга.

Джон се строполи на стола, омекнал като парцалена кукла.

Беше влюбен в Лизи.

Въобще не възнамеряваше да го казва. Дори не беше сигурен дали наистина е влюбен, докато думите не изблизнаха от устата му като че ли по своя собствена воля. Беше си помислил, че свежият нощен въздух ще му проясни главата, но нищо такова не бе станало, даже напротив, нощта само го бе накарала още повече да се размечтае за Лизи, камината и пухеното легло.

И после, щом я докосна...

Господи! Само бе сложил ръце на раменете ѝ и това го бе накарало да почувства почти болезнено желание. Когато усети напрежението, струящо в нея, ужасно му се прииска да я прегърне и да прогони страховете ѝ, да отпъди съмненията, изпита невероятно силно желание да се пребори с всички драгуни на Англия, ако това би осигурило безопасността ѝ, ако би унищожило страха, който виждаше в очите ѝ.

Нищо не можеше да направи и срещу това, че тя се страхува колкото от него, толкова и от себе си и от собствените си чувства.

Опита се да вдигне винената бутилка, която Лизи бе донесла от избата, но ръката му бе толкова потна, че я изпусна. Изтри ръце в панталоните си, и отново се опита. Вече бе пресушил доста бутилки от най-доброто вино на „Крал Джордж“, но сега нямаше време да се тревожи за приличието.

Той беше влюбен в Лизи.

Женитбата щеше да промени почти всичко в живота му — да ограничи свободата му, да сложи край на всички лекомислени приключения със случайни познати от женски пол, да му насади на врата цяла пасмина малки джеременца, които вероятно щяха да бъдат

също така твърдоглави и праволинейни като майка си — нищо друго не желаше повече от това.

Освен да се люби с Лизи, без значение дали са женени, или не.

Лизи прекара неспокойно нощта и се събуди объркана и ядосана — на себе си и, разбира се, на Джон Карлтън.

Отдавна бе открила, че най-доброто лекарство за лошото настроение е работата, затова отмъстително се гмурна в своята. Пресилваше се безмилостно, прашаше прислужничките да търчат насам-натам по най-различни задачи, които изведнъж бяха придобили невероятна сериозност и важност. Към обед Хълдспет вече се разплака, Нида се чумереше, а конярите се чудеха къде да се скрият от погледа ѝ, за да не ги прати още дявол знае по каква работа свръх онази, която вече им бе струпала.

Когато Лизи затвори кръчмата — рано, за голямо неудоволствие на посетителите и за облекчение на всички останали, — всичко я болеше, беше страшно уморена и всяка крачка ѝ струваше невероятни усилия... но това все още не бе достатъчно, за да изгони от мислите ѝ Джон Карлтън и стряскащите му изявления. Тя се отправи уморено към кухнята, съзнавайки, че скоро пак ще го види, без да знае дали се страхува от срещата... или копнее за нея с цялото си сърце.

Берта я изгледа подозрително. После се изтърколи от кухнята и минута по-късно се върна с пълна халба бира.

— Изпий това — каза тя, като сложи чашата пред Лизи. — Сложила съм вътре прясно яйце и малко пелин, и от ония билки, дето вдовицата Грейсън се кълне, че и мъртвец ще изправят на крака. Така си капнала, както май не съм те виждала.

Лизи направи гримаса.

— Знаеш, че не обичам да съсипвам хубавата бира.

— Ако не го изпиеш, кълна се, ще извикам оня знахар от Туистълдийн Менър да дойде да ти пусне кръв. Само тия две лекарства знам за тая лудост, дето те е обзела. Ако продължаваш така, скоро ще заприличаш на собствения си призрак, предупреждавам те!

При думата призрак Лизи подскочи.

— Да не си посмяла да прашаш за тоя шарлатанин! По-скоро ще се оставя да ми прережат гърлото, отколкото да го пусна да припари до мене!

— Добре тогава! — каза Берта, сякаш слагайки край на спора.

Действително беше така. Берта щеше да направи това, което си бе наумила, независимо какво е, и Лизи го знаеше.

— Хубаво, де. Няма защо да ме изнудваш.

Лизи сгърчи лице и гаврътна една огромна глътка от гадното питие. Откъсна уста от халбата, останала без дъх, с изкривена от отвращение уста.

— Това, което е добро за нас, рядко идва в красива обвивка. А което идва в сладка и приятна обвивка — додаде мрачно Берта, — рядко е хубаво за някого, какво остава пък за тебе.

Лизи я изгледа намръщено. Берта също ѝ се навъси насреща.

— Знаеш какво имам предвид — каза готвачката, кръстосвайки ръце на огромната си гръд с мрачен изглед. Не мръдна от Лизи, докато тя не изпи до дъно ужасната напитка, после взе празната чаша. — По-добре ще е за тебе да ме слушаш по-често, ама на! Кога изобщо си слушала някого, ако не си била длъжна, а?

Лизи въздъхна примирено.

— Сега пък какво има?

— Нида. Влезе ненадейно, когато приготвих нещичко за оня твой хубостник. Хитра е тя, много добре знае за кого приготвям това и кой може да иска да яде посред нощ, докато в хана няма пукнат гост вече дни наред. — Готвачката се намръщи, припомняйки си нещо. — Пратих я веднага да си гледа работата, само че сигурно не е престанала да се чуди... и не е спряла да си пъха носа навсякъде.

— Е, тя не е чак дотам умна...

— Няма нужда да си умен, ако си достатъчно хитър, а тая Нида е хитра до мозъка на костите. Казвам ти, по-добре да я махнеш, преди да ти е навлякла ядове!

— А тя... тя още ли се измъква нощем, за да се среща с оная червена куртка, дето казваше, че се били виждали? — запита Лизи, спомняйки си за сянката, която Джон бе помислил, че е зърнал.

— Да, а пък ти защо не си прекратила всичкото това, просто акълът ми не го побира! Макар че, ако питаш мене, ще ти кажа, че тоя колонист така ти е завъртял главата, че не знаеш на кой свят си!

Лизи дори не се опита да спори.

Пътят през хана, нагоре по стълбите и по коридора до стаята на Джон Карлтън беше най-дългият, който Лизи някога бе изминавала... и никак не би възразила, ако беше още по-дълъг.

Ще настоява ли тя да отговори на признанието му? Ще я грабне ли в прегръдките си, ще я обсипе ли с целувки? Ще иска ли да се люби с нея?

И какво ще направи тя, ако той поиска?

Тя пхна нерешително ключа в ключалката и също така нерешително отвори вратата.

Джон дори не я погледна. Разглеждаше съсредоточено картата, която тя бе изоставила там предишната вечер, затиснал краищата ѝ с купчинката книга, които му бе донесла.

— Ела — покани я той с махване на ръка, сякаш картата бе заела цялото му внимание. — Искам да ти покажа нещо.

Никакви бурни излияния. Никакви бурни целувки. Нито намек да се любят. Изведнъж Лизи се почувства така, сякаш някой е издърпал от нея целия въздух — отпусната и странно несръчна.

Без да каже нито дума, тя затвори вратата и отиде да види какво иска да ѝ покаже той.

— Само го погледни, Бес! Това нахално копе...

— Оливър! Ти обеща!

— Обещания! — изфуча негодуващо Оливър. — Много се пристрасти ти към тия обещания в последните пет дни, няма що. „Оливър, обещавай, че няма да му разливаш виното или да му гасиш свещта. Оливър, обещавай, че няма да го държиш буден цяла нощ с виене и дрънкане на вериги. Оливър...“. Слушай, Бес, започвам да подозирам, че ти самата си се *привързала* към тоя мъж!

Бес изправи възмутено гръб, но не успя да остане дълго време сърдита. Като гледаше как нейният хубав Оливър седи прегърбен на стола на Джон Карлтън, кръстосал ръце на гърдите си в знак на неодобрение, и хока дъщеря си и нейния любим, я напуши смях.

— Какво очакваш да направя? — запита тя. — Да ти помогна да го прогониш, така ли?

— Точно това беше длъжна да сториш!

— Не и ако Лизи е влюбена в него. А тя е влюбена, повярвай ми, Оливър, независимо дали го признава, или не. Толкова влюбена, колкото аз бях в тебе!

— Добре — каза Оливър. Отпусна ръце, кръстоса крака и подръпна дантелената си яка. — Добре.

Бес се наведе и го целуна по бузата.

— Може би не *толкова*, колкото бях аз.

Той внезапно изхвърча от стола, когато Джон Карлтън неочаквано го обърна.

— Проклятие! — извика Оливър, когато Джон, отмятайки небрежно полите на дрехата си, се настани до Лизи. — Поне да беше предупредил!

Бес се изкикоти.

— Това е неговият стол, любов моя, а ти седеше на него!

— Да! Само че той е толкова дяволски бърз! Нали видя снощи, Бес. Седна точно върху мене! — изпъшка при този спомен Оливър.

— Много неприятно — отзова се успокоително Бес.

— Ужасно ме стресна, това е цялата истина! — избухна Оливър, пристягайки палтото си, очевидно разтърсен от инцидента. — Като че не ми стигаше тия дни само да го слушам как се фука с тая Америка и с плантациите си, и с тютюна, и Бог знае с още какви глупости. Но да стоя тук и да гледам Лизи, собствената ми дъщеря, да се смее с него и да го гледа така и...

Той млъкна, когато Лизи вдигна очи и видя как я гледа Джон Карлтън.

— Само я виж! Видя ли с какви очи го изгледа току-що? Достатъчно, за да влуди всеки мъж! Казвам ти, Бес...

— Казвал си ми много пъти, Оливър — възрази Бес, но вече по-остро. — И аз съм ти казвала, че тук е заложено щастието на нашата Лизи и ти ще се съобразяваш с това, няма значение дали ти харесва, или не!

— Но, Бес!

— Никакво „но“, Оливър! Баща ми не те одобряваше повече, отколкото ти одобряваш Джон Карлтън, но нито ти, нито аз му обръщаме внимание. Каквото и да си мислиш за него, Джон Карлтън е влюбен в нашата Лизи и тя в него, а се съмнявам дали някой от двамата ще обърне повече внимание на възраженията ти, отколкото ние някога сме се съобразявали с баща ми!

— Ха! — възкликна Оливър. — Той я ухажва, но да е влюбен в нея толкова, колкото аз бях в тебе... Хубаво, ще видим тая работа, нали? Само онзи Рандал да се върне и Карлтън да си изпълни задачата, за която е дошъл тук, тогава ще видим!

Пет дни!

Джон погледна към Лизи, седнала с наведена глава над своята стара захабена карта, как изучава маршрута, по който той бе плавал за пръв път около американското крайбрежие и сред Карибските острови. Само като я гледаше така, го обземаше лудо желание да я притежава.

Тя седеше толкова близо, че би могъл да я докосне, ако посмее; свещникът осветяваше фините очертания на челото, носа и брадичката, хвърляше отблясъци по кожата и палеше искрици в очите ѝ. Изглеждаше му като привидение, изплувало от най-тайните негови мечти. Потребността да я докосне, страстното желание да се люби с

нея бяха превърнали кръвта му в огън и това властно желание не му даваше покой нито през деня, нито през нощта.

Тези пет нощи с Лизи бяха изчерпали запасите му от търпение и самообладание. Не беше сигурен дали ще издържи до края на седмицата.

Ако не беше Бес, нямаше да му се наложи да изчаква. Ако бе постъпил посвоему, досега вече щеше да е убедил Лизи да се омъжи за него. Колкото и да бе упорита и независима, щеше най-накрая да отстъпи. Беше и предложил твърде много приключения, на които тя не можеше да устои, независимо че успяваше да устои на самия *него*.

За нещастие Бес се беше материализирала още първата вечер до леглото му, така намръщена, че би уплашила и самия дявол. Беше го сръчкала, за да го убеди, че не сънува, и цял час му се бе карала за неговата несръчност, беше му изнесла цяла беседа колко са глупави мъжете изобщо и влюбените мъже в частност.

Не се втурвай с главата надолу, бе казала Бес. Като започнеш да прибързваш, тя веднага ще се дръпне, и тогава какво ще стане, а?

Ще се омъжи за мене, бе казал той усмихнат.

Тогава Бес хвърли празната бутилка от вино по главата му.

За щастие той се сниши и я избягна, но когато продължи да спори с нея, тя вдигна облак прах и го накара да се разкиха, после издърпа всички чисти чаршафи от леглото — същите чаршафи, които той отчаяно се бе опитвал да подпъхва под дюшека преди това.

Прахът се утаи чак след много, много време, също както и кихавицата му, а оправянето на леглото му отне още повече.

Оттогава той се опитваше да си държи ръцете прибрани и езика зад зъбите въпреки многото изкушения. Много пъти едва не нарушаваше тази своя забрана, но Бес винаги беше там и му шепнеше предупредително на ухото, сякаш е ученик, забравил урока си.

Никак не му помагаше и това, че Лизи, увлечена по разказите му, съвсем бе забравила, че *тя самата* искаше да го държи настрана от себе си. Втората вечер се бе опитала да покаже ледено самообладание, поне в началото, но не издържа много. Гладът за приключения, дори за преживени чрез нечий думи, бе много по-силен от предпазливостта ѝ.

Джон не беше сигурен дали тя се влюбва в него, но я забеляза как през последните пет вечери често поглежда към леглото му, а това навярно беше добър знак. Определено стъпка в правилната посока.

Твърде възможно беше Лизи да не оценява много високо умението му да оправя легло или изобщо да домакинства. Беше се опитал — Господ знае, че се бе опитал! — но тези проклети чаршафи...

Чаршафи.

Джон хвърли поглед към разхвърляното легло. Дори след толкова много време — дори след като Бес ги бе метнала на прашния под — би се закле, че уханието на лавандула се е запазило. И всеки път, щом погледнеше към Лизи...

— Престани да ме зяпаш така и внимавай!

Безапелационната, заповед на Лизи пресече мислите на Джон, откъсвайки го от изкусителните тормозещи го представи за... Не, по-добре да не мисли за това.

— Прощавай. Не искам да те зяпам. *И внимавах.*

— Ха! — възкликна укорително Лизи. — Попитах дали е вярно, че всички вирджинци обичат да си просят пържено овнешко като тебе, а ти се усмихна и кимна, и каза: „Хъм“.

— О!

Тя сведе очи. Започна да си играе с оръфания край на старата карта, подгъваше го и след това внимателно го изправяше.

— Предполагам, че се питаш кога ще се върне старият Рандал.

— Да.

Той изрече кратката дума, съзнавайки затрудненията, които тя водеше със себе си.

Какво ще прави, по дяволите, ако Лизи не се съгласи да се омъжи за него, когато Рандал се върне? Не може да прекара остатъка от живота си в тази проклета прашна залостена стая и да я чака да промени мнението си. Не би издържал толкова дълго, ако не се страхуваше, че ще въвлече Лизи в още по-големи неприятности, отколкото досега и бе навлякъл, ако се осмели да излезе навън.

— Държа си ушите отворени, нали разбираш — продължи Лизи.

— Веднага щом се върне, ще разбере.

Джон кимна.

— Знам.

Тя прегъна ъгъла, после още веднъж, бавно и хладнокръвно... без изобщо да го погледне.

Пет дни. Цели пет дни, а той нито веднъж не я бе помолил да се омъжи за него.

Не че тя щеше да приеме предложението му, но би било хубаво да я помоли още веднъж, просто да покаже, че първото му предложение не е било следствие от прекалено много вино и прекалено малко сън.

Цели пет дни той се показваше като съвършен джентълмен. Любезен, почтен, внимателен, забавен. И в никакъв случай надменен или склонен да се възползва от обстоятелствата. Почти не се бе докосвал до нея, нито се бе опитвал да я прегърне.

Дори не се бе опитвал и да я целуне. Нито веднъж.

Това според нея си беше направо оскърбително!

Лизи стисна плътно зъби, прокарвайки нокътя си по двойната гънка, която бе направила в единия ъгъл на картата.

— А след като говориш с Рандал? — запита тя, все още впила поглед в картата. — После какво?

Когато не чу отговор от него, тя се насили да вдигне очи и видя как той я гледа с настоятелен и обезпокояващ блясък в очите.

— Не мога да остана тук — изрече той бавно, сякаш претегляше всяка дума. — Ако не Ламбер, то чичо ми със сигурност ще ме подгони.

— Да, не можеш да останеш тук.

Ако той трябваше да си мери думите, да ги изрича предпазливо една по една, нейните се плъзгаха като бръсначи, наранявайки плътта ѝ.

Тя премига, сведе поглед към ръцете си и потисна един болезнен вик. Така силно бе натиснала прегънатия край на картата, че той се бе впил в крайчеца на пръста ѝ и оттам бе бликнала кръв.

Лизи веднага дръпна ръка. Ситни капчици кръв се посипаха по картата като низ от рубинени островчета. Тя пхна пръста в устата си, засмука го и погледна Джон Карлтън така свирепо, сякаш всичко това беше по негова вина. Той сви вежди.

— Не ме гледай така.

— Как? — запита тя, все още, без да извади пръста от устата си.

— Сякаш аз съм виновен, че не внимавах.

Лизи престана да смуче пръста си и го изгледа навъсено. От почти невидимия разрез все още се процеждаше кръв.

— Не те обвинявам за това, че не внимавах.

— Тогава за всичките неприятности. — Той стисна ръката ѝ. Тя се опита да се освободи, но Джон я държеше здраво. — Казах точно това, което исках да кажа, Лизи. Че те обичам. Че искам да се ожения за тебе.

Лизи замръзна на място. Не можеше дори да диша, без да полага съзнателни усилия. Какво оставаше пък да мисли нормално.

Погледът му се спря на пръста ѝ, впи се в сълзящия прорез на върха му. Той грабва чистата бяла салфетка от кошницата, която тя бе донесла, и притисна края на плата към раната.

Понеже не можеше да издърпа ръката си, Лизи я отпусна в неговата... и колкото и странно да ѝ се струваше, допирът му бе толкова... успокоителен. Никой не беше се грижил за нейните порязвания и ожулвания, откакто бе пораснала достатъчно, за да започне да работи в хана, а това бе толкова отдавна.

А той я бе помолил да се омъжи за него. Отново. Дори бе казал, че я обича.

Тя се почувства замаяна, несигурна. Почувства се... успокоена.

— Ако се омъжа за тебе, ще трябва да напусна хана, да напусна Англия — изрече тя.

— Да.

— Трябва да оставя приятелите си. Ще трябва да се разделя с БERTA, която ме е отгледала от дете.

Той кимна и притисна по-здраво плата към пръста ѝ.

— Да.

— Защо не можеш да останеш в Англия? Да изясниш това... това недоразумение с лорд Малоран и просто да живееш тук?

Но защо го питаше? Та тя нямаше намерение да напуска хана или Англия. Дори да си въобразяваше, че се е влюбила в мъж, когото познава едва от десетина дни. Мъж, който сега бягаше от кралското правосъдие, точно както баща и преди толкова години.

Джон вдигна очи и срещна въпросителния ѝ смутен поглед.

— Не мога да остана, защото мястото ми не е тук. Аз съм американец, а не англичанин. Животът ми е там, а не тук.

— Ами аз? Ами *моят* живот?

Той се поколеба.

— Ти това ли искаш, Лизи? Да стоиш през цялото време тук, на това място, да поднасяш бира и варено овнешко на тукашните селяни, да се грижиш леглата да бъдат оправени и подовете изстъргани, та пътниците да могат да спят в тях или да ходят по тях, и накрая да си отиват? — С всяка дума гласът му ставаше все по-безстрастен, все по-самоуверен. — По този начин ли искаш да прекараш живота си, Лизи? Когато там въвн има цял един свят, който чака да го откриеш?

Лизи се хвана здраво за ръба на масата. Чувстваше се така, сякаш е в морето и палубата се люлее несигурно под нея, а далеч отпред се простира неизследваният хоризонт. Стомахът ѝ се сви при тази мисъл.

Не! Искаше да изкрещи. И Да! Защото тук съм родена, тук е родена майка ми и дядо ми и прадядо ми, и прапрадядо ми, и техните деди преди тях.

— Но ти един ден ще бъдеш лорд Малоран! — каза тя вместо това. — Когато Малоран умре, ти ще имаш всичко това! Защо да се отказваш от него?

— Защо да го искам? — запита той. — Дом, който никога не съм познавал, в страна, която не е моята? Защо да искам тези отговорности?

— Защо тогава искаш аз да изоставя моите отговорности?

Без да сваля очи от нейните, той привлече ръката ѝ към себе си и леко целуна връхчетата на пръстите ѝ, после долепи устни в една безкрайна целувка върху дланта ѝ. Тя усещаше топлия му дъх по кожата си. Той бе също толкова смущаващ, колкото и аргументите му.

— Обичам те, Лизи Тинсдейл, и ти ме обичаш. Не можем да пренебрегваме това, не можем просто така да избягаме от него, както майка ти не е могла да избяга от баща ти.

Лизи издърпа ръката си.

— Те нямат нищо общо!

— Само помисли какво мога да ти дам, Лизи! Цял един нов свят, който само чака... — Той внезапно млъкна и замахна към ухото си, сякаш пъдеше досадна муха. — Помисли за всички неща, които можем да направим, ако...

Завъртя глава, като че ли нещо го беше ужилило.

Лизи се вгледа внимателно в него, за да разбере какво го притеснява. Не видя нищо, на което да може да припише необикновеното му поведение.

— Омъжи се за мене, Лизи. Кажу „да“! Знаеш, че го искаш!

Тя не можа да издържи погледа му и отмести очи. Зърна за миг червените точки, които трасираха върху картата пътя от Англия до Новия свят.

— Не! — Тя блъсна стола назад и скочи на крака. — Няма да захвърля всичко, за което съм работила, всичко, за което е работил дядо ми. Не и заради тебе. И заради никой мъж. Никога!

И избяга от стаята, без да се огледа.

В мига, когато Джон дочу далечното затръшване на вратата в стаята на Лизи на другия край на коридора, Бес се материализира до ръба на масата. Беше виждал бесни кучета с по-дружелюбен вид от нея.

— Надявам се, че си доволен от себе си.

Джон я изгледа навъсено и се сви на стола си.

— Сигурно си дошла да ми кажеш, че си била права.

— Разбира се, че бях права! Колко пъти ти казах да си държиш устата затворена? Не я прищипвай, казах ти. Остави я да свикне с мисълта, че е влюбена. Само че ти изобщо послуша ли ме? Не, разбира се, как ще ме послушаш! Знаел по-добре! Ха!

Беше така сърдита, че се издигна на цял фут над пода. Това обаче не може да спре устрема ѝ.

— Не е имало досега мъж с панталони, който да е мислил не с това, което му виси между краката, ами с това, дето му седи между ушите, поне когато става дума за жени. А ти с нищо не си по-добър от останалите. „Ти ме обичаш, Лизи“ — добави тя с подигравателен тон. — Брр!

Джон стана още по-мрачен.

— Щях по-добре да се справя, ако не ми беше бръмчала в ухото като някаква земна пчела.

— Иначе Оливър щеше да ти разлее тая бутилка с вино отпред. Кое от двете предпочиташ?

— Предпочитам вие двамата да си гледате вашите собствени работи и да ме оставите да си гледам моята! — избухна Джон и се огледа из стаята. — Чуваш ли ме, Хардуик?

— Той отиде с Лизи. И нека ти напомня, Лизи е наша работа!

— Тогава трябваше да си я гледаш, когато си имала възможност, вместо да си разваляте живота! Да се оставите някакви скапани червени куртки да ви убият. Голямо добро е видяла тя от това! И ти, впрочем!

— Аз... Това не е важното!

Джон се наведе към нея.

— Не е ли?

— Не.

Гласът ѝ звучеше не толкова уверено, както преди миг.

— Не знам как е станало и не ме интересува, но аз обичам Лизи и няма да оставя ти или Оливър, или някоя проклета червена куртка да ми попречат, кълна се. — Джон подчертаваше думите си със заканително размахване на пръст във въздуха. Това не правеше кой знае какво впечатление на Бес, но поне той се почувства по-добре. — Няма да оставя Лизи да опропасти щастието ни. Не и заради тая глупост, която си направила!

— Не съм...

— Си! Ако не беше, нямаше сега да ми се носиш из въздуха и нямаше да виждам през тебе!

— Ха! — изсмя се Бес. — Много знаеш! Ако те бях оставила да се оправяш сам, щеше да направиш още по-голяма глупост от тая, дето вече я направи.

— Ха! — отвърна Джон, несъгласен с казаното.

Но нямаше с кого да спори. Бес беше изчезнала.

Лизи се събуди с ужасно главоболие, една мъничка добра новина и няколко големи лоши новини.

Добрата новина беше самият Самюел Мартин, нейният келнер. Лизи тъкмо преглеждаше сметките, когато Хълдспет съобщи, че се е върнал.

— Той е в салона, господарке — каза сърдито прислужничката. — Вече изпи цял пайнт бира и сега се е разположил там, сякаш никога не е заминавал никъде.

Лизи внимателно затвори книгата със сметките.

— Ти говори ли с него?

— Не може да се каже, че съм *говорила*. Той се опита да ми каже нещо, но аз просто му рекох, че ще ви съобщя, че се е върнал и си

излязох, и го оставих да се погрижи сам за себе си.

— Да, да — каза неуверено Лизи. — Той знае ли за бебето?

Хълдспет заби поглед в най-далечния ъгъл на стаята.

— Ако не знае, скоро ще разбере. Не може нищо да направи.

— Да, предполагам, че не може.

Трябваше да се справя и с този проблем, но щеше да мисли, когато му дойде времето.

В мига, когато Лизи влезе в салона, Самюел се изправи неуверено на крака и свали шапка.

— Самюел! — Лизи се запъти към него с протегната ръка. — Добре дошъл! Вече си мислех, че няма да се върнеш!

— Мъничко се позабавихме, съжалявам, господарке! — каза той, разтърсвайки енергично ръката ѝ.

— Нищо, нищо. Сега си вече тук. Значи, братовчед ти е умрял, така ли?

Той кимна.

— Много дълго умираше, но вече си отиде. Какво да направи, така и така толкова време го чакахме, нали?

Лизи се удържаше да не се усмихне на разбиранията на своя келнер относно семейните отговорности.

— Няма значение. Просто се радвам, че се върна. В последно време, докато те нямаше, се съсипах от работа. Нали знаеш колко ожадняват някои хора?

— О, да — закима Самюел, внезапно изнервен. — Страшно ожадняват, така си е, да.

— Ще се радвам да те оставя да се оправяш с тях.

— Мм.

Самюел нервно пристъпи от крак на крак, после се прокашля, взря се в пода и изведнъж изтърси:

— Излезе, че братовчед ни бил оставил малко повече от това, дето сме мислили. И така стана, че оставил всичко на мене. Щях да падна, като го разбрах. И сестра ми много се изненада.

Като се има предвид неотклонното внимание на Сара Мартин към всеки шилинг и пени, които можеха да ѝ се изпречат, това беше съвсем обяснимо.

— Радвам се за тебе.

— Да. — Самюел се прокашля. — Ами, ние мислим, Сара и аз, че ще е добре да вземем тия пари и да ги вложим в наша си кръчма. Една такава малка, нали... Ами...

Той усукваше шапката си така, както би изстисквал мокър парцал, но още не можеше да се насили да я погледне в очите.

— По-разумно е, отколкото ей така да ги похарчим, без да спечелим от тях някой и друг шилинг.

— Да не искаш да кажеш, че напускаш „Крал Джордж“? — запита изумена Лизи. — След всичките тези години? Просто така?

Самюел има милостта да се престори на слисан.

— Не просто така! Никога нямаше да ви причиня такова нещо! Вие го знаете! Трябва първо да намеря място, нали тъй, затова няма да напускам сега, веднага.

Лизи затвори очи, борейки се срещу главоболието, което се бе засилило още повече. Как ще се справи без него? След всичките тези години къде ще може да намери някой, който да го замести? Самюел беше непохватен, занесен и понякога немарлив, но беше извънредно почтен човек... и добър приятел. Как щеше да управлява „Крал Джордж“ без него?

Когато мълчанието стана непоносимо болезнено, Лизи отвори очи и видя как Самюел я гледа втренчено като застрелян бивол.

— Ще поговорим за това по-късно. Сега се радвам, че си тук. Довечера...

— Мога да дойда чак утре, госпожо Лизи. Сара казва, че...

— Добре — каза Лизи. — Добре. — Точно сега никак не й се щеше да узнае какво е казала Сара. — Тогава до утре, нали?

Самюел кимна енергично.

— Утре ще бъда пръв.

— Хубаво. Значи за утре със сигурност те чакам. — Тя се обърна да си върви, но Самюел не помръдваше. — Има ли нещо друго?

Той престана да върти шапката из ръцете си и вместо това започна да я мачка.

— Чудех се... Ами...

— Да?

Самюел си пое дълбоко дъх.

— Ами Хълдспет. — Не можеше да я погледне в очите. — Нида ми каза, че тя... била бременна.

Лизи замря. Бременността на Хълдспет беше последното, за което искаше да говори точно сега.

— Така е. Бременна е. Но не е казала, че ти си бащата, ако за това се тревожиш.

— Не е. Не точно това. — Той бухна яростно шапката, мъчейки се да вложи загриженост в гласа си. — Мислех да се ожения за нея; нали знаете.

— Кога? Щом Сара ти разреши?

Самюел се сви под укора в думите й.

— Знам, че е трудно да се оправяш с нея, така си е, обаче, Сара има добро сърце. Просто... Ами...

— Просто тя не иска да те дели с някоя съпруга. — Търпението на Лизи се изпари в миг. — Това е твоя работа, Самюел, а не моя. Ти самият трябва да решаваш дали да продължиш по този път, по който досега си вървял, или да се осмелиш да правиш това, което ти искаш, независимо от всичко.

В мига, когато произнесе тези думи, тя съжали, че ги е казала. Беше прекалено късно. Той нахлупи шапката на главата си и изпусна стаята, оставяйки я да се чуди дали е поучавала него... или себе си.

Главоболието на Лизи и неприятностите ѝ продължиха чак до късния следобед. Без значение с какво се занимаваше, дали със случайните пътници, които се бяха отбили за топъл обяд, или с оплакванията на Нида, че в миялната имало мишки, мислите за Джон Карлтън се промъкваха потайно покрай стражите на съзнанието ѝ и я жегваха тогава, когато тя най-малко очакваше.

Дали пък не беше прав? Дали тя наистина не се страхува да вземе това, което иска? Дали съзнателно се прави на глупачка и бяга от миналото, вместо да посегне и да сграбчи бъдещето?

Объркващите въпроси не ѝ даваха мира през цялата сутрин и целия следобед, докато най-накрая тя с облекчение дочу един от помощниците на коняря да казва, че Ламбер и неколцина от хората му тъкмо слизат от конете си в двора на хана. Поне лейтенантът щеше малко да я разсее и както лесно успяваше да я изкара извън кожата ѝ, имаше прекрасни изгледи да не мисли за нежелания си гост най-малко десет минути, може би дори цял четвърт час, ако има късмет.

Лизи чу Ламбер да влиза в салона и надменно заповядва на Хълдспет да потърси подарката си, но някакво извратено желание да го ядоса я накара да остане при Берта в килера и заедно с нея да прави оглед на запасите.

— По-добре да идеш — каза Берта, която във всеки случай доста неохотно се бе заела с този оглед. — Няма нужда да му даваш повод пак да обръща всичко с главата надолу.

— Нека да го видя как ще се опита.

Лизи хлопна дървения капак на една каца с брашно, вдигайки облак бял прах.

— Със сигурност ще го видиш — изфуча Берта, гледайки с неодобрение как белият прах се сляга по чисто измитите плочи на пода ѝ. — А ако лейтенантът не го направи, аз ще се изкуша. Цялата сутрин се мотаеш насам-натам, но да вземеш да ми цапаш килера, това вече е

върхът на всичко, така да знаеш! Излизай! Излез ми от килера и ме остави на мира!

Лизи изтупа брашното от ръцете си, отвърза престилката и излезе.

Хълдспет предвидливо беше поднесла на лейтенанта халба с бира, но той я бе бутнал настрана и се разхождаше неспокойно напред-назад пред голямото огнище. Вече почти не накуцваше, а от ожулванията по лицето не бе останала почти никаква следа. Жалко. Според Лизи възвръщането на обичайния му изглед го бе направил дори по-отблъскващ.

— Искали сте да ме видите?

— Да. — И като че ли, за да смекчи краткостта на отговора си, той дръпна един стол и ѝ го предложи с широк, подканваш жест. — Моля, седнете.

Лизи замръзна на място.

— По-добре да остана права, благодаря. Имам още много работа, така че предпочитам този разговор да бъде възможно най-кратък.

За миг ѝ се стори, че той ще възрази. Но вместо това лейтенантът само кимна.

— Много добре. Наистина, във всеки случай няма да ви отнемам много време.

Той извади от джоба на аленочервената си куртка един сгънат лист дебела кремава хартия.

— Мисля, че би трябвало да прочетете това.

Лизи погледна подозрително хартията, но не посегна да я вземе от ръцете му.

— Какво е това?

— Публично известие, че лорд Малоран е обявил награда за залавянето на някой си Джон Гидиън, който с непочтена цел се е опитал да се представя за Джон Карлтън. Прочетете го!

Тя обаче сложи ръце зад гърба си.

— Награда! Но... защо?

— Защото е заплашвал негова светлост. Защото се е представял за човек, какъвто не съществува, с цел да изнудва за пари и да представя претенции за нещо, което не му принадлежи по право. — Ламбер разгъна хартията, и пак ѝ я подаде. — Трябва да го прочетете.

Тук има и предупреждение за всеки, който бъде хванат, че приютява този беглец.

Тъй като тя все още отказваше да вземе хартията, Ламбер я сгъна и я върна във вътрешния джоб на куртката си.

— Най-разумно ще постъпите, ако го предадете още сега, докато все още можете да претендирате за наградата. Двайсет фунта са голяма сума за един нищожен колонист.

— Наистина голяма сума — съгласи се Лизи със студен тон. — Човек може да се изкуши, ако, разбира се, знае къде е.

Очите на лейтенанта се присвиха и той започна да я изучава.

— Би трябвало да е повече от изкушаващо, госпожо Тинсдейл. Би трябвало да е достатъчна награда за риска, който поемате.

— За риска, който поемам ли? Че какъв трябва да е той? Щети за хана ми и оскърбление за мене, ако не пусна вас и хората ви да се разпореждате в заведението ми?

Тънките му устни се извиха в крайно неприятна усмивка и той пристъпи една крачка към нея.

— Не бих ви съветвал да ми пречите, скъпа моя. Мога да бъда... неприятен, когато ме предизвикат.

Лизи вдигна глава и нарочно оскърбително се втренчи в него.

— Само когато бъдете предизвикан?

Усмивката му замръзна в израз на ядовита заплаха.

— Доста бързо схващате. Това е приятно допълнение към вашата красота, предполагам, макар че бих ви посъветвал да не разчитате много нито на едното, нито на другото. Може да установите, че и двете могат да ви изневерят точно когато най-много се нуждаете от тях.

С огромно усилие на волята Лизи се въздържа да не свие ръце в юмруци.

— Ще се опитам да го запомня.

— Ще ви дам още един съвет. От чисто приятелство.

Той протегна ръка и леко докосна бузата ѝ с върховете на пръстите си.

Лизи трепна и се насили да изтърпи допира му.

— Внимавайте какво правите, госпожо Тинсдейл — каза той много меко. Вдигна ръка, за да ѝ покаже брашното, което бе полепнало по пръстите му. — Дори най-обикновените неща оставят следи с присъствието си, и то винаги когато най-малко го очаквате.

Лизи отстъпи назад и започна да трие брашното от лицето си.

Ламбер пристъпи към нея, но се блъсна в табуретката, която внезапно се бе изпречила на пътя му.

— Какво... По дяволите!

— По-добре внимавайте, лейтенанте — намеси се Лизи. — Може да ви се случват много странни неща, и то винаги когато най-малко ги очаквате.

И тя бързо отупа ръцете си, за да премахне и последните остатъци от брашното, обърна се рязко и изхвърча от салона.

Представата на Джон за добре прекаран ден със сигурност не се състоеше в съзерцаването на вездесъщия прах, четирите голи стени и леглото. Особено много не му се искаше да се заглежда в леглото. И докато часовете се нижеха бавно един след друг, той се люшкаше между незадоволената страст и почти паническото усещане, че е попаднал в капан, но във всеки случай това чувство никак не го интересуваше.

Понеже не можеше да направи нищо нито по въпроса с Рандал, нито с Ламбер, поне за момента виждаше само един изход от дилемата.

— Бес? Бес! Тук ли си?

Джон се почувства много глупаво, говорейки на празната стая, но нямаше никаква представа как човек може да се свърже с призрак.

— Става дума за Лизи — добави той и с облекчение видя как Бес се материализира пред очите му.

— Какво за Лизи? — запита Бес.

Полите ѝ сякаш вдигнаха лек ветреца, като че ли и те бяха усетили напрежението у нея.

— Няма нищо страшно. Но имам нужда от помощта ти.

— Да? — Тя още се държеше недоверчиво, но явно имаше намерение да го изслуша.

— Аз... Ъ-ъ... — Джон затвори уста и се огледа наоколо. — Тук ли е Оливър?

— Отиде да поязди малко и няколко часа няма да го има, така че можем спокойно да говорим. — Тя литна, настани се на края на леглото и го подкани с жест да седне до нея. — Седни тук и ми разкажи всичко.

Джон изпълни желанието ѝ с вътрешно напрежение. Само допреди минута му се струваше, че ще е съвършено разумно да повика Бес, но сега се чудеше дали малко не е прибързал.

И все пак, който не рискува, не печели...

Той преглътна, изтри внезапно овлажнелите си длани в полите на дрехата си и изтърси:

— Искам да ме научиш как мога да съблазня дъщеря ти... без Оливър да ми се пречка.

* * *

Вестта за обявената награда се разнесе с мълниеносна бързина.

— Двайсет фунта — рече Нида със страхопочитание в гласа. Тя се бе заела да лъска халбите за бира, за да ги приготви за вечерните посетители, но вниманието ѝ бе привлечено от далеч по-интересни неща. — Това трябва да е голяма купчина сребро. Човек може да си купи къща с него, ако го има.

Лизи се бе оттеглила в кухнята, търсейки един от билковите чайове на Берта, за да прогони непоносимото си главоболие. Нервите ѝ се късаха дори като си помислеше за тази награда.

— Все пак това са си кървави пари. Има хора, които *не могат* да използват тия двајсет фунта — изфуча Лизи.

— Особено щом колониста го няма тук — намеси се намусено дебелият Берта, пробождайки овнешкия бут, който се печеше на шиша. — Хем никой няма да се притеснява за съвестта си. Нида, можеш да освободиш Скръф. Това месо е готово. Викни хората да вечерят. Не искам да стане на камък, докато някой реши да дойде да се наяде...

Бяха впрегнали Скръф към малък чекрък, закрепен от едната страна на огнището, и той послушно припкаше, въртейки, приспособлението, което обръщаше шиша с печеното месо.

Нида, която предпочиташе да се държи настрана от каквито и да било кучета, дори от кроткия Скръф, с готовност остави халбите и отиде да свърши възложената ѝ работа. Берта не ѝ беше дала нито минута отдых от следобедните задачи, затова и тя не бе успяла да види драгуните или да поговори с конярите, които винаги носеха най-добрите клюки за такива неща. Ако се съди по нетърпението ѝ,

миячката очакваше да дочуе от разговорите на слугите на вечеря възможно най-пресните и достоверни новини.

Скръф не обърна внимание на момичето, но уважително приклепна пред готвачката. Бе изплезил език от умора, но ушите му бяха наострени и в очите блестеше очакване, защото винаги му даваха парче от прясно опеченото месо като награда за положените усилия.

— Ето, ето ти — каза БERTA, хвърляйки на кучето солиден къс месо, който бе отрязала от единия край на бута.

Скръф улови лакомството и го излапа на два бързи залъка. Когато разбра, че няма да получи друго парче, той почеса муцуната си отдолу и бързо се оттегли на любимото си място под кухненската маса.

— Безсловесните животни поне са благодарни за полученото — отбеляза БERTA. — Вземат каквото им се пада и не тръгват да търсят нещо, дето не им се полага.

Лизи изобщо не беше сигурна дали предупреждението се отнася за Нида... или за нея.

Джон подръпна за последен път покривката на леглото, после отстъпи назад и се залюбува на постижението си.

Не беше кой знае какво. След цяла седмица упражнения все още не можеше да постила чаршафите дори горе-долу, какво остава пък да са изпънати и гладки, както се полага. Мислеше, че няма какво толкова да се учи. Но това нарочно зле застлано легло, което да накара Лизи да се заеме да го оправя...

Той изглежда с недоверие съмнителната постановка.

— Сигурна ли си, че това е добра идея?

Бес се отлепи от прозореца, където наблюдаваше кога ще се върне Оливър.

— Разбира се, че е добра идея! Идеята е моя, нали?

Тя се зарея във въздуха покрай него.

— Да, идеята е твоя, добре. Защо, смяташ, съм така ужасно нервен?

— Стига си се правил на дете. Мъже! Ама че работа!

Тя наведе глава настрани и заоглежда критично резултата от усилията му, после изсумтя пренебрежително.

— Моите поздравления. Наистина не мислех, че ще можеш така ужасно да го постелеш, но ти някак си успя. Май не съм виждала

човек над шестгодишна възраст да показва такова неумение.

— Чудесно, много ти благодаря. — Имаше известни области на умение, които Джон би бил много щастлив да не познава, а оправянето на легло решително бе една от тях. — Но ти наистина ли смяташ, че Лизи толкова ще се вбеси, като види как не мога да си оправям леглото, та да вземе сама да го оправя? *Лизи?*

— Само като види тая бъркотия, няма да се сдържи!

Джон вдигна ръце в жест на недоволство.

— И после какво? Трябва ли да я поздравя за това, че го прави толкова добре? Мислех, че жените обичат да ги ласкаят, да се посвещават стихотворения на красивите им очи и всеки ден на прага им да се оставят букети.

— По принцип е така. Но това е последното, с което ще направиш впечатление на моята практична Лизи. Тя ще плюе на букета ти... при положение че успееш да намериш в тоя късен сезон. Тя е прекарала по-голямата част от живота си в усилена работа, така че не е особено романтична. — Бес, хвърли поглед към горния край на чаршафа и поклати отчаяно глава. — А това означава, че трябва да действаме с наличните средства.

— Никак не е много.

— Стига си се оплаквал! Поне имаш легло!

— Ти така ли кацна в леглото на Оливър? Като се опитваше да изправиш ъглите на чаршафите?

Бес вирна нос и изсумтя възмутено.

— Не е твоя работа. Освен това беше през пролетта, Оливър не беше отседнал в хана и аз можех да се разхождам из тресавищата, колкото ми душа иска.

Това даваше отговор на въпроса му относно нейните любовни приключения... но изобщо не му помагаше.

Разговорите в кръчмата тази вечер се въртяха изключително около публичното известие на лорд Малоран и наградата — поне в началото. Всички хвърляха любопитни погледи към Лизи, когато предполагаша, че не гледа към тях, но тя не им обръщаше никакво внимание. Не смяташе изобщо да говори за това. Не искаше да мисли за неприятностите, които може би криеше тази награда.

Досега симпатията на местните хора клонеше към Джон Карлтън, но двадесет фунта си бяха цяло съкровище, много повече, отколкото хората бяха виждали накуп през живота си. Смайването, което Нида бе показала при вестта за наградата, само показваше какъв интерес е предизвикала. Не можеше да се каже докъде биха стигнали хората, за да спечелят подобна сума, ако имаха дори бегла представа къде може да се е скрил беглецът.

Лизи почувства облекчение, когато разговорите се насочиха към завръщането на Самюел. Но то не трая дълго.

— Чувах, че сестра му искала той да направи собствен хан и кръчма — обяви Томас Гейнс, когато Лизи беше достатъчно далеч, за да не може да му грабне халбата с бира. Той я изгледа с любопитство. — Ти нали не си му показала как си вариш бирата, а, Лизи? Няма да стане тая, той с твоите майстории да ти вземе собствените ти клиенти.

— Ще му платя да те вземе тебе, Томас Гейнс — върна му го Лизи. — Никога не съм срещала човек толкова зает да обсъжда чуждите работи, колкото си ти. Може би ще си спестя половината тревоги и една трета от излишните приказки, ако си намериш огнище, което да ти е по-удобно от това на „Крал Джордж“.

Томас се изкикоти със задоволство на тази похвала.

— Ти намирай работа на твоите хора, че много народ ходи насам-натам. — Той премлясна с беззъбите си челюсти, размишлявайки над скитническите наклонности на местното население. — Ето например тоя господин Рандал. Той май много обича да скитори. Дойде, поседи един месец в оная голяма къща и какво? Пак дим да го няма! Тая сутрин отпраши покрай мене с каретата си, ами да. И един наперен... Свалям шапка, той кима и вика добър ден, все едно е ходил да пие чай с викария!

— То негова светлост го гони него — намеси се друг. — Рандал и Малоран не си говорят още открай време, откак се обеси майката на Рандал. Само ако се наложи. Всички го знаят!

— Ъхъ — потвърди старият Томас. — Знае се за какво не се понасят. Негова светлост си мисли, че имотите на господин Рандал трябвало по право да бъдат негови, заради това са неприятностите през всичките тия години.

— Жалко, че господин Рандал няма да остане много — каза трети със съжаление. — Добър човек, така си е. Сякаш не му се ще

много да си стои тук и да се занимава с хубави работи за себе си, вместо да се разкарва насам-натам из селата и да върши добрини за хора, дето някой път и не знаят как му е името.

— Да — рече Томас Гейнс и всички кимнаха утвърдително. За облекчение на Лизи никой от тях не погледна към нея, за да види дали тя внимава в най-новите клюки. Ако я бяха погледнали, тя със сигурност не би могла да прикрие внезапното трепване на ръцете си.

Къде е? Дяволите да го вземат! Тази вечер закъснява.

Той нямаше часовник, но му се стори, че е късно, много по-късно, отколкото обикновено идваше Лизи.

Какво прави? Да не би да дава бал и вечеря в кръчмата?

Ако можеше, просто щеше да слезе долу, да я извлече оттам и да я домъкне тук. Неособено романтично желание, но Лизи така и така нямаше да му даде шанс да го направи.

Бес имаше право... Единственото решение беше да се промъкне до нея, така да се каже, и да я превземе с изненада.

Джон погледна към леглото. Никоя добра домакиня нямаше да понесе дълго време да гледа такава неразбория. И тъй като Лизи беше съдържателка на хан, навярно нейните инстинкти бяха още по-изострени.

Надяваше се да е така.

Но къде, по дяволите, беше Лизи?

— Къде е тя? — запита раздразнено Лизи.

— Нида знае, че вечерта трябва да бъде тук, за да почисти и да измие. Къде може да се е запиляла?

— Измъкнала се да се види с оная нейна червена куртка, няма съмнение — каза неодобрително Берта. — Казвах ти много пъти, само неприятности ще ти създава. Само че ти хич не слушаш! Разбира се, че няма да слушаш! Само една минута и толкоз, а виж докъде сме я докарали...

Лизи се опита да насочи мислите на Берта към по-практически въпроси.

— Цяла камара халби за миене и няма кой да ги измие... само ние двете.

— Аз ли? Аз съм готвачка, не съм миячка. И ако не можеш да намериш Нида, имаш Моли и Хълдспет, те могат да ти свършат работата. Аз пък ще си легна.

Берта взе увитото в кърпа среднощно ядене, което си беше приготвила, и сърдито се заклатушка към вратата.

Лизи изруга, грабна свещта и се запъти към стълбите, които водеха към стаите на прислужниците.

Намери обаче само едната. Моли се събуди стресната, когато Лизи нахлу в стаята ѝ.

— Къде е Хълдспет?

Моли я зяпна сънena.

— Хълдспет ли?

— Къде е тя?

— Тя... ами... — Моли придърпа завивките до брадичката си. — Самюел дойде да я вземе. Докато вие бяхте в кръчмата. Каза, че искал да поговори с нея.

Лизи изпъшка, приседна на леглото на Хълдспет и притвори очи, мъчейки се да пропъди главоболието, което заплашваше да се върне с предишната си острота.

Може би Джон има право. Може би трябва в края на краищата да избяга от всичко.

Лейтенант Рандолф Айвс Ламбер тъкмо довършваше самотната си вечеря, когато прислужницата му съобщи, че неговите хора са отвън с някаква жена, която настоявала да говори с него.

— Някаква повлекана! — изсъска жената. — Сигурна съм, че на господин Дрейтън няма да му хареса тая да влезе тука, затова им казах да я заведат в кухнята. Ама и на готвачката няма да ѝ хареса, така си е!

Ламбер изруга мълком неприятностите, наложени от квартируването у местни хора, и с нежелание последва възмутената прислужница до кухнята. Готвачката, двете слугини, лакеят и малкият кухненски помощник изхвърчаха от помещението след две негови резки думи, колкото и да не бяха доволни, че ги пъдят от тяхната, така да се каже, законна територия.

Създанието, което му бяха довели неговите хора, беше слаба, лукава на вид девойка с хитри малки очички, дълбоко хлътнали насред

отблъскващото ѝ лице. Още от първия поглед Ламбер не я хареса. Сержантът я избута напред.

— Тя е миячка в „Крал Джордж“, господине. Казва, че името ѝ е Нида и че имала нещо да ви казва за оня колонист, обаче иска да говори само с вас и с никой друг.

Ламбер се обърна към нея:

— Вярно ли е?

— Аха — каза Нида, поглеждайки разтревожено нагоре към него изпод рошавата си сплъстена коса. Тя се приближи още към лейтенанта, жадна да получи одобрението му. — Видях го завчера в кухненския двор. И тя беше с него. Като стари приятели, така се държаха, никой нямаше наоколо, само аз, а те не знаеха, че съм там.

Ламбер повдигна неодобрително горната си устна, отвратен от усърдието ѝ.

— Сигурна ли си, че е бил той? Как можеш да го разпознаеш в тъмното? Видя ли го в лице? Чу ли го да говори?

Тя отвори уста, но като улови предупредителния му поглед, я затвори и само поклати глава.

— Не го видях много добре, но мога да се закълна, че беше той. Трябва да е бил той. Висок е. По-висок от вас. Виждала съм го преди в хана, така че знам. Няма друг мъж в хана, който да е толкова висок, нито пък в селото. А пък мис Лизи няма никакви любовници, даже никой не я и ухазва. С кого да е била тогава там, в тъмното и на студа, ако не е бил той?

Злонамереният тон и подигравателните намеци за Лизи и нейните любовници породиха у Ламбер желание да изхвърли от къщата това отблъскващо човешко създание. Възпираше го само мисълта, как ще побеснее лорд Малоран, ако той не намери онзи колонист, но дори при тези обстоятелства той едва сдържаше гнева в гласа си.

— Ако приемем, че действително си видяла колониста и ако той все още е някъде в околностите на „Крал Джордж“, къде се крие тогава?

Този въпрос накара Нида да изпадне в доста неудобно положение.

— Може да е в избата?

— Хората ми претърсиха там. Не намериха никаква следа от него, нито пък стана ясно къде се е крил.

— Ами... — Тя смачка мръсната си престилка с ръце, после я пусна, явно притеснена от въпроса. — Ами в конюшните...

— Не и там.

— Ами онази стая, дето стои заключена от години.

Ламбер замря на място.

— Казаха ми, че стаята е стояла заключена двайсет и пет години.

Тя направи нервна гримаса.

— Да, така е било, ама кой казва, че сега някой не я е отворил, а?

— Виждала ли си го след онази нощ в двора?

— Ами...

— Предупреждавам те, не съм милостив с лъжците.

— Не съм го виждала точно него — съгласи се тя нерешително.

— Обаче Берта...

— Коя е Берта?

— Готвачката. Дебела като свиня и още по-грозна.

— Не ме интересува готвачката, дебела или не. Интересува ме мъжът. Говори по същество!

За миг му се стори, че тя ще започне да спори с него, но предупредителното смушкване на сержанта я накара да премисли.

— Ами, Берта, нали разбирате, тя винаги си отмъква храна за през нощта. Мисли, че никой не забелязва, ама аз съм я виждала и знам, че отделя много повече, отколкото по-рано. Мисля си, че е за оня, дето го търсите. Дори и тя не може да изяде толкова много.

— Това ли е? Само това ли имаше да ми казваш?

— Ще науча повече. Обещавам.

— Как?

Нида се ухили с лукав израз.

— Такъв голям стар хан като „Джордж“... — Тя вдигна рамене.

— Хич не се кахърете. Аз си знам работата.

Устата на Ламбер се изпъна на тънка черта. Общуването с това същество го караше да се чувства... омърсен. Малоран му беше длъжник заради тази работа. Наистина много му дължеше, много.

Той отпрати миячката с махване на ръка.

— Много добре. Виж какво можеш да научиш. Ако си струва, ще получиш някой и друг шилинг. Факти, запомни добре, не клюки или

предположения.

— Не, господине. Няма такова нещо. — Лицето ѝ се изпъна. — Ами наградата от двайсет фунта?

— И това ще получиш. — Лицето му стана сурово. — Ако го хванем благодарение на сведенията, които си ни дала.

Дори Нида да бе дочула заплахата в гласа му, тя не се издаде. Лицето ѝ внезапно грейна от алчната жажда, която я правеше сяпа за всичко останало.

— Ще ги имате. Вярвайте ми, ще ви ги дам.

Когато прецени, че ханът е достатъчно утихнал, за да се реши да излезе от стаята си и да иде при Джон Карлтън, Лизи вече се бе овладяла. Когато му разказа най-пресните новини, в гласа ѝ не се долавяше дори и капчица вълнение.

— Лорд Малоран предлага награда от двайсет фунта за залавянето ти — каза тя още с влизането си.

— Добре, добър вечер и на тебе! — Джон пое от ръцете ѝ кошницата с храна и затвори вратата зад нея.

— Не ме ли чу? Казах...

— Чух те — Джон сложи кошницата на масата, после небрежно отметна полите на дрехата си и седна. — Каза, че скъпият ми чичо е определил награда за главата ми. Хм. А аз мислех, че е лишен от семейно чувство.

— Това не те ли тревожи? Толкова много пари...

— Двайсет фунта? Не ме тревожи, обижда ме! Аз съм оскърбен! Бих се заклеял, че струвам най-малкото петдесет фунта.

— Радвам се, че *на тебе* ти е забавно!

Усмивката му бе неоспоримо убедителна, но без сянка от съжаление.

— Обзалагам се, че на тебе не ти е!

— Ни най-малко.

Усмивката му се стопи. Той се наведе през масата към нея, но тя си дръпна ръката.

— Не рискувам нищо, Лизи, нито пък ти. Никой не знае, че съм тук. Освен тебе.

— И Берта.

Той кимна.

— И Берта. Но не мисля, че ще вземе да ме предаде за някакви си двайсет фунта. Не и ако това ще ти навлече куп неприятности.

Лизи се отпусна в насрещния стол. Цял следобед се беше безпокоила заради Ламбер, но новината за завръщането на Рандал най-

много я бе смутила, макар че не искаше да си го признае.

— Това не е всичко — каза тя неуверено. — Рандал се е върнал. Томас Гейнс спомена тази сутрин.

Джон не го очакваше.

— Рандал се е върнал?

Лизи кимна. Не й се искаше да го повтаря още веднъж.

— Разбирам.

Лизи започна да си играе разсеяно с картата, която той бе оставил свита на руло на масата.

— Трябва скоро да се срещнеш с него. Той обикновено не си стои много у дома, често пътува.

— Да. Да, трябва да говоря с него.

Не изглеждаше толкова радостен, колкото бе предполагала, че трябва да е. Фактически беше почти ядосан, сякаш завръщането на Рандал по някакъв начин го бе притеснило.

Мисълта я развесели малко. Съвсем малко.

— Трябва обаче да се пазиш. Като се разчу за тази награда, хората ще те търсят. Няма да ти е лесно да стигнеш до Рандал, както беше преди няколко дни.

Джон поклати замислено глава.

— Когато си свършиш работата с него, каквато и да е, ще трябва да си тръгнеш. Изобщо да се махнеш отгук.

— Да. — Той я изглежда право в очите. — Но няма да си тръгна сам.

— Разбира се, че ще си тръгнеш сам! Нали не смяташ, че трябва да ме въвлечаш в твоите неприятности?

— Ти вече си въвлечена. — Джон стисна зъби. — По моя вина, знам, но си.

Лизи започна да си играе с ръба на картата.

— Би било по-лесно, ако знаех какво възнамеряваш да правиш.

Той отмести картата и този път успя да хване ръката й.

— Щях да ти кажа, ако можех. Но не мога. Това е свързано с обещанието, което дадох на баща си, а докато не съм говорил с Рандал... — Той отпусна китката й. — Няма да избягам веднага щом се видя с него, Лизи.

— Не, ти не бягаш, а си тръгваш. — Тя издърпа ръката си и се изправи. — Не искам да слушам нищо повече. Днес беше ужасен ден,

уморена съм и главата ме боли, не искам да слушам нищо повече!

— Лизи... съжалявам!

Джон също стана и тръгна към нея, но Лизи сърдито го отблъсна.

— Съжалявал! Много голяма ми е ползата от това твоё съжаление!

— Може би мога да направя нещо...

— Ха!

Тя притисна пръсти до слепоочията си, борейки се срещу главоболието, което заплашваше да се върне. Каква полза да му разправя за своите проблеми? Нито Джон Карлтън, нито някой друг можеше да направи нещо, за да ѝ помогне.

Освен това тя нямаше нужда от ничия помощ. Можеше да се справи и сама, благодаря ви много!

Сама. С всичко.

Лизи затвори очи и силно примижа при тази мисъл, после отново се отпусна бавно на стола си.

— Самюел се върна — каза тя. — Дойде и направо изтърси, че братовчедът му оставил добри пари и той щял да ме напусне и да си направи собствен хан. Не ми стигаше това, ами вместо да дойде в кръчмата вечерта да помага, той накарал Хълдспет да се измъкне тайно, да се срещне с нея. Това е вече прекалено. Тя ми обеща, че никога повече няма да прави така, само да не я изхвърля, и ето на, отишла! Нида се измъква и дори не се сега да ми поиска разрешение. Берта твърди, че ходела да се среща с някаква червена куртка, а това значи, че ще попадне в същото небрано лозе като Хълдспет, а аз какво да правя тогава? Една бременна слугиня е достатъчно голяма грижа, ами две?

Тя поклати уморено глава.

— Берта все ме кара да изпъдя Нида, но сърце не ми дава да я изгоня, както и Хълдспет. Ламбер ме обижда и ме заплашва, ти ме тормозиш, уморена съм, боли ме сърцето и сега...

Лизи млъкна, смаяна, че така неочаквано е почнала да изповядва тревогите си и не знаеше как да продължи. Какво, за Бога, е станало с нея?

— А сега и това! — въздъхна тя и вдигна ръце в отчаян жест.

През годините Джон бе попадал на извънредно опасни пияници, на безброй потенциални престъпници, беше се сблъсквал с

унищожителни пожари, нападения на индианци, епидемии от тиф, морски бури, бе преживял смъртта на родителите си и какви ли не премеждия. Но никога през цялото това време не се бе чувствал така безпомощен, както в този момент.

Лизи седеше отпусната на стола си и се взираше в стаята с безизразен поглед. Като съвсем замаяно от умора дете, което на всяка цена е решило да не се поддава на съня и да остане будно, колкото може по-дълго. Когато очите ѝ се спряха на безобразно застланото му легло, тя въздъхна.

Джон настръхна вътрешно.

— Цяла седмица. — Тя поклати невярващо глава. — Цяла седмица се упражняваш и още не си научил как да опънеш един чаршаф.

Лизи се изправи, подобна на уморен войник, който се връща в битката.

Джон се хвана за появилата се възможност.

— Няма нищо. Наистина. Няма защо да мислиш за това. Какво толкова?

Той се опита да я отвлече, помъчи се да хване ръкава ѝ и да я обърне към себе си. Тя не му обърна внимание.

— Не така! — Тя измъкна рязко смачкания на топка край на чаршафа и го изпъна. — Повдигни това. Дръпни там... Подвий го тука. Сега този край. Никога, никога не го смачквай така...

Джон хвана едната ѝ ръка и с другата измъкна чаршафа от пръстите ѝ. Тъканта беше толкова мека на пипане, толкова тежка и подканваща. Би се заклел, че чувства дъх на лавандула.

— Остави чаршафите, Лизи. Няма защо да се притесняваш за тях.

— Но...

— Никакво „но“. — Той бутна настрана чаршафа, раздърпвайки още повече и без това зле оправеното легло, и я привлече към себе си. — Трябва да се напиш добре. Никога не съм си представял колко малко сън си позволяваш.

Тя се опита да се освободи, но той я държеше здраво.

— Хайде, Лизи — каза той този път по-меко. — Ще те заведа в стаята ти.

Лизи се втренчи в него, прехапа устни и метна поглед към леглото. И се обърна отново към него.

— По дяволите — каза тя. — Проклятие! По дяволите, по дяволите!

Хвърли се на гърдите му и се разплака.

Ламбер хвърли ръкавиците, камшика и наметалото си в ръцете на намусения слуга, който го посрещна на вратата на Малоран Хол, и реши, че когато се сдобие със собствена къща, никога няма да наеме портиер, който да разстройва храносмилането на хората само като го погледнат.

Той последва слугата до кабинета на негова светлост, но почака неприятната мутра да изчезне, чак след това затвори вратата зад себе си и накратко информира Малоран, че съобщенията за наградата са разпратени из цялата околност и хората вече говорят само за това.

— Ако още се навърта наоколо, ще го измъкнем от дупката му. Въпрос на време.

— Въпрос на време, така ли? — отзова се лордът, докато въртеше замислено между пръстите си едно гъше перо и следеше кръга, описван от края на перушината му. — Знаете ли, Ламбер, би било доста по-удобно, ако този... Гидиън бъде мъртъв вместо в затвора.

Ламбер изпита остра необходимост да грабне перото от негова светлост.

— За кого по-удобно? Вие може да сте магистрат, но аз трябва да отговарям пред началниците си в Йорк. Те няма да погледнат с добро око на такава... удобна смърт.

Малоран го погледна навъсен изпод дебелиите си сиви вежди.

— Йорк е доста далеч, докато аз... аз съм тук.

— Но докога?

— Докогато реша! Това, че оня проклет знахар час по час се занимава със сърцето ми, не означава, че имам намерение да умирам!

Малоран сърдито захвърли перото.

— Простете, ваша светлост, но на вашата възраст може би не е възможно да бъдете толкова уверен.

— Възможно е толкова, колкото и за вас, нахалник такъв!

Ламбер си позволи да вдигне леко вежда, но едва успя да задържи езика си зад зъбите.

Като офицер на служба на негово величество той беше непосредствено отговорен само пред висшестоящите си началници, които до един заемаха добри места в Йорк или Лондон. Когато Малоран за пръв път се обърна към него, за да му предложи евентуална взаимна „подкрепа“, както благоволи да се изрази, той прие предложението.

Не беше зле човек да се сдружи с местния магистрат. Нещо повече, един безпаричен, но амбициозен млад офицер имаше повече шансове да се издигне в йерархията, ако зад гърба му стои някой, който да се изкаже в негова полза. Някой богат и титулуван, който се разбира с бюрократите в Лондон. Някой, както си бе помислил той навремето, като Фредерик Джеймс Карлтън, лорд Малоран.

За свое огромно съжаление той скоро разбра, че Малоран наистина притежава титла, но богатството му е до голяма степен преувеличено, а политическите му контакти с правителството — минимални. По това време обаче беше вече твърде късно. Той вече бе въввлечен в мрежата на Малоран и не би могъл да се измъкне, без да рискува да загуби поста си или да изпадне в немилост, което в края на краищата си беше едно и също.

— Имате ли някаква представа къде може да се е скрило копелето? — запита Малоран, само донякъде успокоен от мълчанието му.

— Мисля, че собственичката на хана „Крал Джордж“ го укрива, макар че не мога да го докажа.

— Претърсете мястото тогава! Нямате нужда от моето позволение!

— Направихме го — изфуча Ламбер, който вече губеше търпение. — Хората ми преобърнаха хана с главата надолу, на без никаква полза. Вече ви го съобщих.

Фактически той не бе споменал за прокълнатата стая, която толкова бе изнервила драгуните му, нито за вятъра, появил се неспойно откъде в затвореното преддверие, където със сигурност не би могъл да се зароди. Бе разбрал, че има неща, които е по-добре човек да забрави, а този неприятен инцидент решително беше едно от тях.

Малоран го изгледа неодобрително.

— Нали не се влачите подир оная кучка, ханджийката?

Ламбер усети как лицето му почервява.

— Подобни неща ме отвращават.

— Ха! — излая с оскърбителен смях негова светлост. — Отвращавайте се колкото искате. Тя е хубавичко момиче, признавам си. И изкусително, също като майка си.

Изведнъж той гневно сви вежди.

— Ако се интересувате от нея, съветвам ви винаги да внимавате в ръцете ѝ да не попада някой мускет. Макар че ако съдя по това, което съм чувал, по-скоро би го използвала срещу вас, а не срещу себе си.

Ламбер не се направи, че разбира казаното. Беше чувал разни истории. Мнозина от местните хора си шепнеха, че клетвата на Малоран да затрие разбойника се дължала повече на това, че Бес Тинсдейл отблъснала негова светлост, отколкото на каквито и да било неприятности, предизвикани от незаконните действия на нейния любовник.

Като си представи красивите гърди на Лизи облени в кръв, това накара стомаха му да се свие. Беше си представял как ги гали. Беше виждал мислено как дългите ѝ крака се увиват около кръста му, докато тя се извива страстно под него, съвсем гола, а той прониква в нея отново, и отново, и отново...

Дяволска работа, колкото повече го отблъскваше и му се подиграваше, толкова повече той я желаше, докато желанието му се превърна в мъчение и стимул за собствената му неувереност и постоянно изпитван гняв. Само да я докопа...

— Не се интересува... ха!

Подигравателният поглед на Малоран се втренчи в предницата на панталона на Ламбер.

Ръцете на лейтенанта се свиха в юмруци дълбоко вътре в джобовете, но той нарочно не се помъчи да прикрие възбудата си. Панталоните му бяха много тесни, а ако помръднеше, това щеше да предизвика поредните подигравки.

— Не че ви обвинявам — добави Малоран, обръщайки се да вземе захвърленото си перо. — Пламенна е като майка си, но и самата тая кучка може да накара кръвта на човек да кипне.

— Апетитно парче е, признавам — съгласи се Ламбер с нарочно презрителен тон. — Но не съм свикнал да си търся забавление в такива

долни среди.

Малоран повдигна вежди.

— Което означава, че тя няма да ви има. — Той сви рамене. — Правете каквото си знаете с нея. Това не е моя грижа. Моята грижа е да намерите онзи проклет кучи син, който оставихте да ви се изплъзне. Предупреждавам ви, няма да понеса втори път да се провалите. Добре ще е да го запомните.

След тези думи той демонстративно взе недовършеното си писмо, потопи перото в мастилницата и започна да пише.

Ламбер се завъртя на токове и напусна ядосан кабинета, а горната му устна потреперваше от ярост.

Когато Джон заведе Лизи в стаята ѝ, огънят в камината вече бе започнал да догаря.

Той дръпна удобното кресло с облегалки за главата по-близо до камината.

— Седни тук. Ще сложа още въглища в огъня.

Тя се опита да протестира.

— Аз...

— Седни.

Лизи се подчини. Някъде дълбоко в подсъзнанието си бе учудена, че не му се сърди задето ѝ заповядва и че не се сърди на себе си, дето му се подчинява и си е позволила да се размекне пред него и да плаче на гърдите му.

Утре срамът може би ще я завладее. Сега беше просто уморена и много благодарна за проявеното от него разбиране и много, много радостна, че е тук, при нея, за да я прегърне и да изтрие сълзите ѝ.

Намираще странно успокоение в това, че се бе предала така, че няма нужда да бъде силна. Невероятно успокояващо бе, че той сега е тук, слага свещ в свещника и загръща с шал раменете ѝ, че се грижи за огъня, докато тя не прави абсолютно нищо.

Когато Джон застана пред креслото, тя погледна нагоре към него, после преглътна смутения си протест, когато той коленичи пред нея и събу първо едната голяма обувка, после другата. Вместо да притегли по-близо нейната табуретка за крака, той взе нозете ѝ в скута си и започна леко да ги разтрива, прогонвайки тъпата болка от деня, прекаран в тичане от една работа към друга.

По друго време Лизи може би щеше да се обиди, да се засрами и да се смути от този интимен жест. Но тази вечер просто си почиваше под неговите докосвания и чувстваше как умората се отича от тялото ѝ, докато на нейно място се вмъква ново напрежение.

В главата ѝ нахлуха порочни мисли. Искаше ѝ се да притисне краката си към бедрата и корема му, мислеше как твърдите му мускули ще отстъпят пред подобно безсрамно предизвикателно опипване. Мислеше как той може да плъзне ръце нагоре по прасците и коленете ѝ само ако поиска, чак до здравите практични жартиери, които крепяха дебелите ѝ практични чорапи, или колко лесно е да охлаби тези жартиери и да навие надолу чорапите ѝ, да ги свали от краката ѝ, докато ръцете му докосват чувствителната, непрактична плът вместо плетената вълна.

Нямаше смелостта да каже дори една дума за това, което ѝ минаваше през главата, когато Джон най-накрая придърпа табуретката ѝ за крака и внимателно положи стъпалата ѝ върху нея, тя не каза нищо, неизречените думи залепнаха някъде в гърлото ѝ. Той стана и все така безмълвно взе дългия железен ръжен, който преди това бе оставил до стената край камината.

Лизи го гледаше как разбутва огъня, как го кара да пламти все по-ярко, докато задната стена на камината сякаш затрептя и затанцува над пламъците. Той остана за миг с наведена глава, загледан в пламъците, които танцуваха над купчината зачервени въглини.

Лизи почти събра смелост да заговори. Почти. Преди да успее да каже и една дума, той се раздвижи и върна ръжена на мястото му до стената.

— Какво е това?

Той посочи малкия меден съд, който тя бе оставила на полицата над камината.

— Мляко. Берта ме кара всяка вечер да пия. — Устата ѝ се изви в дяволита усмивчица. — Според нея не се грижа както трябва за себе си.

— Добре прави Берта. — Той потърси чашата ѝ, която тя държеше на масата, и внимателно я напълни. — Ето. Изпий го.

Тъй като бе тикнал димящата чаша точно под носа ѝ, не ѝ оставаше нищо друго, освен да му се подчини.

— Сега го изпий.

Тя се нареди да протестира, но само като видя как непреклонно е стиснал зъби, промени намерението си.

— Главата още ли те боли?

— Не.

— Сигурна ли си?

Лизи кимна и помисли, че Берта навярно ще бъде много щастлива да научи, че тя се е сдобила с нова бавачка, която да я глези. Това щеше да спести на старата ѝ приятелка мъката да търкаля телесата си нагоре по стълбите, за да идва лично да ѝ се кара.

Докато тя сърбаше топлото гъсто мляко, Джон хвърли още въглища в огъня.

— Това трябва да е достатъчно — каза той, изправяйки се рязко.

Движението му накара Лизи да трепне и тя разля малко от млякото си.

— Не! Не си отивай още!

Той се поколеба, явно неуверен.

— Моля те — каза Лизи, този път по-меко.

Погледът му пробяга по лицето ѝ. Той кимна.

— Добре. Няма да си тръгвам. Засега.

Произнесе последната дума с неочаквано многозначителен тон. Като че ли предупреждаваше колкото нея, толкова и себе си.

Лизи не обърна внимание. Точно в този момент само едно нещо имаше значение — че няма да я остави сама. Засега. За още малко време.

Колко нощи бе прекарала в тази стая сама с книгите и с мислите си и с успокоителната топлина на огъня? Години, цели години от нощи.

Когато беше дете, Берта спеше до нея на легло с колелца, което прибираще денем под нейното. Само че Берта беше надебеляла, а тя беше пораснала и отдавна се бе отделила.

Но сега тя изпитваше много по-приятно спокойствие, което не се дължеше само на пламтящия в камината огън.

Понеже в стаята имаше само един неудобен стол пред масата, Джон просто седна на малката табуретка за крака до нейното кресло.

Навярно изглеждаше глупаво такъв висок и елегантен мъж като него да седи прегънат като марионетка, с колене, подпиращи брадичката, а палтото на гърба му да се изпъва до скъсване.

Изобщо не изглеждаше глупаво. Изглеждаше силен, солиден и успокояващо... истински.

Огънят в камината позлатяваше ясните контури на лицето му, очертаваше златисти нишки по ръкавите и предницата на палтото му и по безкрайно високите му ботуши. Той помръдна леко и Лизи улови слабия проблясък на черната панделка, която държеше косата му вързана на тила.

Какво би било да зарови пръсти в косата на някой мъж? В *неговата* коса? Мека или твърда щеше да се окаже брадата, която хвърляше лека сянка върху бузата му? Мека ли щеше да бъде бузата му под брадата? Или слънцето я е опалило твърде силно, за да бъде мека?

Защо ли се чуди. Нали той я беше целунал преди известно време.

Стотици подобни въпроси гъмжаха в главата ѝ, но тя ги отблъскваше, защото никак не бе сигурна какво да прави с тях сега — може би отговорите им я плашеха. Не знаеше кои я плашат най-силно.

Нямаше никакво значение. Единственото важно нещо сега бе, че той е тук с нея... и че тя толкова се радва на присъствието му.

Джон не гледаше към нея. Лизи не знаеше дали той усеща как го разглежда. Какво ли си мисли, докато седи така загледан в огъня, почуди се тя. Би ли посмяла да попита? Наистина ли искаше да узнае?

Лизи полюшваше чашата с топло мляко в ръцете си, благодарна за нейната топлина и успокояващото чувство за интимност, което даваше, независимо че сега нямаше желание за повече мляко.

Желание.

Лизи си пое дълбоко дъх. Какво ли знае една обикновена, практична, неромантична жена като нея за желанието? Какво би било да узнае?

Топлината, която внезапно лумна дълбоко в тялото ѝ, нямаше нищо общо с огъня или с топлото мляко, което пиеше. Почувства стягане в гърдите, сякаш сърцето и дробовете ѝ бяха станали много големи или ребрата ѝ се бяха стеснили.

Изведнъж тя усети, че не изпитва вече никаква умора.

Джон бе казал, че няма да си тръгне... засега.

Тя остави чашата на малката масичка до креслото си. Внимателно, понеже ръцете ѝ леко трепереха и не искаше да я изпусне.

И тогава, преди да загуби смелост, се наведе напред ѝ леко дръпна панделката, която стягаше косата му. Тя не се развърза — Джон

не я бе стегнал на здрав възел, — но се охлаби, така че, когато той трепна и се обърна, панделката се изхлузи и падна долу.

Косата му бе като коприна. По-тънка от нейната, но също толкова гъста. Може би по-гъста, не можеше да определи със сигурност. Тя се разпиля свободно по раменете му, смекчавайки рязката линия на челюстта, и легна меко върху яката на палтото. Лизи посегна да я отметне назад, да я махне от лицето му, но той пръв хвана ръката ѝ.

— Недей — изрече той със задавен глас. — Не знаеш...

— Не. Но мисля...

Лизи не можа да се доизкаже. Освободи ръката си от неговата и я зарови в скута си. Там, където той я бе докоснал, кожата ѝ пламтеше.

— Мислиш? — подкани я той с дрезгав глас, когато видя, че не продължава.

— Мисля, че ще ми хареса да разбера — каза тя.

Думите ѝ замряха в шепот.

Той изстена, слаб, нисък стон дълбоко в гърлото му, плъзна се от табуретката и застана на едно коляно пред нея като молец се грешник, търсещ опрощение, и се вгледа в нея с морскозелените си очи, които бяха станали тъмно — смарагдови и питащи.

Тя не можеше да направи и едно движение, да произнесе и една дума. Самият въздух, който навлизаше в дробовете ѝ, бе като че ли уловен в капан някъде вътре в нея, докато той потърси ръката ѝ и я привлече нежно към себе си.

И тогава Джон наклони глава и положи гореща целувка върху дланта ѝ.

Беше намислил хиляда начина да я съблазни, после бе призовал привидение, за да измисли хиляда и първия начин. Сам в онази малка стая от зори до здрач и почти отново до следващата зора, той нямаше какво друго да прави, освен да мисли за Лизи и да си представя как може да бъде с нея.

Беше се виждал как я грабва и я отнася, как я привлича в леглото си, протестираща, но жадна и безкрайно готова за него. Беше виждал себе си усмихнат, духовит и неотразим или пък настоятелен и суров — и пак неотразим. Винаги неотразим, така че тя да не може — да не успее — да го отблъсне.

В края на краищата той имаше опит. Знаеше нещичко за жените и как един мъж може да привлече една жена. Досега бе смятал, че щом

знае, това е достатъчно, че знанията и въображението са всичко, което му е необходимо, за да осъществи и най-буйните си фантазии.

Но грешеше.

Никога не си бе представял точно това, как Лизи се навежда над него с разширени очи и искаща — не, изискваща — а той, с цялата си гордост и мъжка увереност изведнъж се усеща несигурен и сякаш уплашен.

Той я погледна в лицето. Беше бледа под светлината на огъня, устните ѝ бяха побелели, бузите, шията и гърдите ѝ изглеждаха като от слонова кост със златисти отблясъци, а гарвановочерната ѝ коса като абаносова корона грееше в светлината на трептящите пламъци.

Устремът ѝ го стресна, уплаши го така, като че ли никога не бе му се случвало да се уплаши.

Това не беше фантазия, не беше бленуване. Това беше Лизи и вместо да бъде уверен и сигурен в себе си, както си бе представял, той внезапно усети, че от всичко това няма и следа. Имаше опит във физическото изкуство на любовта, имаше познания, но нямаше никаква представа от другите тайни, с които не бе и предполагал, че ще се срещне.

Нямаше значение. Тази нощ той щеше да започне от началото и Лизи щеше да го води, и той щеше да я води, и целият им живот беше пред тях, една безкрайна вихрушка в мрака.

Лизи не знаеше кога се е смъкнала от креслото. Не знаеше дали това е неразумно, дали е мъдро или е най-опасното нещо, което някога е правила.

Джон пусна пръстите ѝ и я хвана под мишница, докато ѝ помагаше да се спусне при него. Беше опрял едното си коляно на пода и кракът му се възправяше като стена край нея, здрав, солиден, вдъхващ сила и увереност. Тя опря ръка на бедрото му, за да не падне, и почувства как мускулите му се свиват, за да поемат тежестта ѝ. Докато коленичеше пред него, полата ѝ се изду и после се изпъна под нея.

— Лизи — изрече той.

Името ѝ никога не бе звучало по-нежно.

Тя искаше да го докосне, да прокара пръсти по ясните очертания на челото, носа и брадата му, да отметне косата му, която закриваше бузата и челюстта. Искеше да докосне шията му, там, където туптеше пулсът му над фината бяла якичка.

Не можеше да се помръдне, не можеше да го пусне... и не смееше да се освободи от него.

Джон пръв наруши магията, която ги бе обгърнала. Той пусна ръката ѝ и обхвана деликатната извивка на талията, после пръстите му нежно и властно се плъзнаха по гърба ѝ. Свободната му ръка се осмели да отиде там, където тя не бе посмяла — върхът на пръста му нежно очерта овала на лицето ѝ.

Погледът му следваше пътя на пръста, но гъстите му мигли засенчваха очите. Беше напрегнат, съсредоточен, сякаш пазеше равновесие в тази малка точка на допира помежду им. Когато пръстът му докосна леко пълните очертания на долната ѝ устна, тя чу лекото му бързо вдишване, сякаш бе забравил как се издишва.

Пръстите на Лизи се вкопчиха още по-силно в бедрото му и тя несъзнателно се наведе към него. Отвори уста и леко захапа пръста му с бързо смучещо движение, което го накара отново да затаи дъх. После

го отпусна, но подаде леко език и докосна с крайчето върха на пръста му, после продължи по ръба на дланта, обикаляйки така с нежно докосване на езика цялата му китка.

Неговата кожа бе твърда, китката силна, със здрави кости и сухожилия и позлатена от слънцето кожа, но пръстите му трепереха, когато Лизи облизваше вътрешната повърхност на дланта му и когато положи нежна целувка там, където преди това бе минал езикът ѝ.

— Вещица — прошепна той, но това бе благословия, а не проклятие. — Не съм знаел...

Той спря, преди да издаде тайните си, и я привлече към себе си, огъвайки я назад, като я притискаше до бедрото си така, че тя бе принудена да се прилепи до него, докато той търсеше устните ѝ за целувка.

Целувката доведе до втора, трета, последва като че ли безкраен поток от целувки, прекъсвани от нежен шепот, тихи въздишки и неразбираеми думи, отлитащи в топлината и мекото припукване на огъня.

Целувките заляха Лизи, плъпнаха по шията ѝ и се разбиха в ръба на нагръдника ѝ, стигайки до обърнатата яка на роклята. Еднодневната му брада бодеше кожата ѝ грубо и странно еротично. С нетърпеливи ръце той разкопча нагръдника ѝ и го хвърли настрана, за да положи още горещи целувки, да очертае по кожата ѝ още линии, дъги и вихрушки с върха на езика си.

Тогава Джон внезапно спря и я изправи, сложил ръце на раменете ѝ, а нетрепващият му разгорещен поглед се впи в лицето ѝ. Тя виждаше как вената на шията му пулсира, усети как гърдите му мощно се повдигат и спадат, усещаше как неотклонно я държи на разстояние от себе си.

Лизи се опита да протестира, но той притисна пръст към устните ѝ, за да я накара да замлъкне.

— Почакай — каза той, — почакай. Имаме цяла нощ пред себе си. Почакай.

Единственият ѝ отговор бе един безмълвен, несигурен поглед.

Той ѝ отправи своята нежна разбираща усмивка, която, вместо да я успокои, накара сърцето ѝ бясно да се разтупти.

Бавно, хладнокръвно, сякаш вкусвайки всяко просто движение, той разкопча и развърза корсажа на роклята ѝ, след това долната риза,

докато всичките ѝ дрехи се свлякоха до кръста, меки пластове от лен и вълна, които покриваха гърдите ѝ, но разкриваха меката ѝ плът и позволяваха погледът му да се плъзне чак до талията и нежната заобленост на корема.

Очите му отново проследиха пръста, който се плъзгаше по линиите на тялото ѝ от ключицата по гърдната кост чак до нежната ямка на пъпа и заоблената мекота на корема, спусна се дотам, където още не можеше да стигне, понеже пътят му бе препречен от все още закопчаните поли и фусты. Той пхна ръка под напластения плат, дланите му започнаха да гаят кожата ѝ, а пръстите прилягаха нежно към извивките на тялото ѝ.

Тя усещаше как топлата му кожа се допира до нейната, но потръпна и почувства как зърната на гърдите ѝ набъбват, докато ръцете му бавно се качваха нагоре, проследявайки твърдостта на ребрата ѝ, и се извиват като купи, за да поемат тежестта на гърдите ѝ. Той докосна леко с палци върховете на зърната ѝ и това я накара да си поеме дълбоко дъх.

— Какво...

— Шшт — отвърна той и гласът му бе така мек, както и допирът.

Пръстите му се впираха в плътта ѝ, докато дланите нежно обхващаха и повдигаха гърдите ѝ. Тя изстена и се изви на дъга към него, докато ръцете му се качваха нагоре, оставяйки гърдите, и стигнаха до основата на шията ѝ, после се плъзнаха по раменете и надолу по ръцете, свличайки дрехите ѝ, докато накрая тя остана гола пред отблясъците на огъня и замъгления му смарагдов поглед.

— Толкова си хубава.

Тя едва дочу прошепнатите думи, толкова тихи бяха те.

Той наведе глава и положи лека целувка над гърдите ѝ, после една по-надолу, още по-надолу и така, докато устата му достигна зърното. Тогава той внезапно го обхвана с уста и го засмука.

Лизи извика, разтърсена от избликналата в тялото ѝ топлина, която я обхвана цялата. Тя се опита да посегне към него, но осъзна, че ръцете ѝ са притиснати от смъкнатите дрехи. Изстена, опитвайки се едновременно да го отблъсне и да го притегли към себе си.

Но сега, когато ръцете му отново тръгнаха нагоре, той не спря на раменете ѝ, а последва линията на шията ѝ и накрая пръстите му се заплетоха в косата ѝ.

— Ела насам, Лизи. Ето така — каза той, като я привлече нежно към себе си, полагайки главата ѝ върху рамото си.

Тя отпусна чело на рамото му, едновременно негова мъчителка и пленница. Миризмата му подразни ноздрите ѝ, близка и същевременно тъй възбуждаща.

Също така бавно и хладнокръвно, както я бе съблякъл, той започна да вади фуркетите от косата ѝ и да разпуска тежките къдри.

— Коприна. Косата ти е като коприна — каза той със затаен дъх, повдигна един голям кичур и внимателно го разстла върху голото ѝ рамо.

Кичурът подразни голата кожа на Лизи. Джон едва я докосваше, но тя болезнено силно чувстваше всяко негово движение, начина, по който пръстите му галеха косата ѝ, начина, по който се заравяха сред тежките ѝ къдри, повдигаха ги и ги отпускаха, за да се разпилят свободно по гърба ѝ. Съвършено мъчение, докато в тялото ѝ се разгаряше огън.

Той все още се занимаваше с последния забоден кичур, когато тя внезапно се отдръпна от него, тъй като не можеше да издържа повече. Люшна се назад, опитвайки се несръчно да освободи ръцете си от дрехите, които не ѝ позволяваха да мръдне. В бързината само влоши още повече нещата, но когато той посегна да ѝ помогне, Лизи отскочи назад, изпаднала във внезапна паника от безпомощността си.

Каква беше тази лудост, толкова лесно да се предаде под ласките му? Каква беше неговата тайна, че така лесно бе успял да я превърне в безпомощно създание, което се подчинява на заповедите му, без да задава въпроси, и трепери от допира му.

Лизи извика гневно, когато, без да обръща внимание на шеговете, които се пукаха под напора ѝ, успя да освободи едната си ръка и след това измъкна другата от сковаващия я ръкав. Когато най-накрая вдигна глава, за да срещне погледа му, бе зашеметена, замаяна от чувствата, които бушуваха в нея.

Той я гледаше, разперил лакти и подпрял ръце на бедрата си. Златистата светлина на огъня зад него очертаваше силуета му и тя го виждаше смел, силен и уверен в себе си. Но когато го погледна в лицето, вместо надменната самоувереност, която очакваше да види, Лизи съзря израз на смайване и учудено възхищение, което я развълнува повече от милувките му.

Дъхът ѝ спря някъде дълбоко в гърдите, близо до сърцето.

Не беше сигурна какво е очаквала, че ще почувства. Възбуда. Срам може би. Любопитство. Притеснение със сигурност. И гняв към себе си, срещу това, че прекалено лесно се бе подчинила на изкушенията, които той ѝ предлагаше.

Но не беше очаквала това тържествуващо смайване и внезапно избликналото усещане за сила.

Тя го беше покорила! Не с аргументи или след сблъсък на волите, а с помощта на дара, който не бе знаела, че притежава — да бъде желана.

Лизи въздъхна от възхищение. Той беше по-едър, по-силен и много по-могъщ от нея. Той бе заповядвал и тя, разтърсена от буйните чувства, нахлули в нея, се бе подчинявала. Той бе вземал и тя го бе оставила да взема — но въпреки всичко тя бе победителят, а той победеният.

Една целувка, бе казал гласът.

По-скоро хиляди, и докосването на Джон, и неговата разхубавена благоговееща сила — всичко това, и безценният дар на неговата любов я бяха направили цялостна.

С решимост, която само преди няколко мига би я стреснала, Лизи се изправи гордо, усещайки невероятно силно топлината вътре в себе си и почти болезненото стягане в гърдите. Никога преди не бе целувала друг мъж, но усещаше една рядка и незаменима увереност в себе си, която изведнъж я направи смела.

Джон бе разпуснал косата ѝ, така че тя падаше като непроницаема завеса пред лицето ѝ, но сега Лизи бавно и предизвикателно я събра, после гордо я отхвърли назад през рамо.

Той се олюля назад, сякаш го бе ударила, и си пое несигурно дъх. Лизи се усмихна предизвикателно.

Вече сигурна в себе си и в него, тя втренчи поглед в очите му, докато внимателно охлаждаше останалите кукички и връзки, които държаха дрехите около талията ѝ. Немигачият му поглед се бе вторачил в ръцете ѝ и в бавното меко падане на дрехите.

Тя не направи усилие да стане, така както бе коленичила пред него, просто избутваше настрана тежките ярдове от вълна и лен, които образуваха гнездо наоколо ѝ, покриващо коленете и стъпалата, но откриващо горния край на обикновените ѝ практични чорапи и

нейните обикновени практични жартиери... и черното къдраво валмо точно там, където се сливаха бедрата ѝ.

Все още на колене, тя се изправи и се наведе към него. Тежките ѝ гърди се полюшнаха от движението, болезнено напрегнати. Очите му учудено се плъзнаха по лицето ѝ, после слязоха надолу.

Тя отново положи ръка на бедрото на Джон, но този път той изстена. Изпусна една дълга въздишка, затвори очи и победен, отметна глава назад.

Лизи се приближи, докато можеше вече съвсем ясно да вижда как се движат мускулите на челюстта му, как бързо и неравномерно бие пулсът отстрани на шията му. Тя се наведе и леко притисна устни към вената.

Той преглътна конвулсивно.

— Проклет да си — изрече Джон ниско и яростно, все още със затворени очи. — Казах ти, че си вещица.

Тя се засмя и започна да развързва ленената връзка около шията му.

Проклет да бъде опитът. Девойката бе девствена, но пламтеше яростно и ослепително, по-силно от огъня зад гърба му.

Джон се насили да задържи очите си затворени, докато тя развързваше връзката, после яката на ризата и започна да откопчава копчетата на жилетката му. Той искаше да я наблюдава, искаше да я изпие като силно тежко вино, да вкусва всяка капка, но не се осмели. Ако отвореше очи сега, както е застанала така пред него, гола и величествена...

Той си пое дъх, когато ръцете ѝ се плъзнаха надолу по корема и нагоре по гърдите, после бавно го изпусна, докато тя разкопчаваше копчетата на ризата му.

Никога жена не беше го събличала преди. Не и по този начин. Беше толкова вълнуващо и невероятно еротично преживяване. Лекото подръпване, докато тя преодоляваше съпротивата на непослушните копчета, тихото прошумоляване на косата ѝ, която падаше от раменете ѝ, и нежният аромат на треви и рози, който издаваха тежките кичури, само обогатяваха още повече чувственото вълшебство на този миг.

Когато тя откопча последното копче на ризата му и плъзна ръце под нея, топла плът до топла плът, Джон отвори широко очи.

Лизи му се усмихна, лицето ѝ бе оживено и блестящо в светлината на огъня.

— Чудех се дали не си заспал.

Ето на, помисли си той, какво означава да си държиш очите затворени. Виждайки я така без никакви дрехи, обгърната в златиста светлина и черна коприна, помисли, че такава гледка навярно бе накарала сърцето на всеки мъж да спре.

От друга страна, съществуваха хиляди по-лоши начини да умре.

Той отметна назад косата, която бе паднала и закриваше лицето ѝ. Ръката му потрепна от усилието да се овладее.

— А аз си помислих дали не сънувам, без да го знам.

— Сънуваше ли?

— Да съм сънувал? Това? — Той докосна нежно устните ѝ, наслаждавайки се на топлия ѝ дъх, който парна кожата му. — Хиляди пъти.

Джон почти усети как кръвта нахлува в лицето ѝ, докато тя се изчервяваше... и почти избухна от топлината, която нейното изчервяване породило у него.

— Проклятие — каза той и изведнъж седна на пода. — Помогни ми да си събуя ботушите... веднага!

— Какво?

— Помогни ми да си събуя ботушите, Лизи, или се заклевам, че ще те взема, с панталон, ботуши, палто и всичко останало, още тук, на пода.

Тя отвори уста, после премига, отметна назад глава и се разсмя триумфално.

Когато Лизи започна да съблича Джон, тя се впусна в бавно мъчително пътуване, за да опознае неизвестни територии. Но към края то се превърна в задъхано, замаяно, отчаяно препускане към желанието.

Докато Лизи издърпваше ботушите му, той събличаше палтото, жилетката, ризата и долната риза, после рязко дръпна копчетата на панталона си. Когато се освободи от ботушите, той скочи на крака, смъкна панталоните и бельото и ги хвърли настрана. Чорапите му хвъркнаха във въздуха, трябваше да посегне и да хване единия, преди да е паднал върху горящата свещ.

Лизи остана коленичила сред разхвърлените си дрехи с развързана коса и чорапи с жартieri, които единствено прикриваха голотата ѝ. Дори да искаше да помръдне, не би могла да го стори. Бе толкова омаяна от искрящата мъжка красота, която се появи пред очите ѝ.

Нямаше никакво значение, че се бе съблякъл така припряно. Гол и възбуден, той беше... великолепен. Като рисунките на древногръцките статуи — съвършено изваян, с красиви мускули, които излъчваха трептяща жизненост.

Това не се отнасяше само до смуцаващия обект, който стърчеше от тялото му, макар че и той сам по себе си бе достатъчен да я остави безмълвна и бездиханна поне една цяла седмица.

През ума ѝ преминаха всички думи, с които някога бе чувала, че го наричат. Повечето от тях бяха вулгарни, всички бяха ярко описателни... но никоя не предаваше надменната гордост на звяра.

Джон остана за миг така като озадачаваща фигура, изрязана от плът, светлина и топлина, после протегна ръка и я накара да стане на крака.

Вместо да я прегърне, той коленичи пред краката ѝ и развърза първо единия жартиер, после другия. Тогава започна да обсипва с целувки вътрешната повърхност на краката ѝ, докато навиваше надолу чорапите, инч след инч, бавно и мъчително.

Лизи изстена и вplete пръсти в косата му, за да не падне. Точно когато мислеше, че няма да издържи повече, той хвърли настрана последния чорап, вдигна я на ръце и я отнесе в широкото легло, което ги очакваше в дъното на стаята.

Бе забравила грейката между чаршафите. Джон направи от завивките палатка, така че тя да се сгуши там на топло. После отмести увитата във фланелен плат грейка и я махна, преди да се гмурне при Лизи. Тежките завивки излъчваха горещо ухание на лавандула и ги обгърнаха успокоително с тежестта и топлината си.

Лизи потрепери от допира му. Доскорошната ѝ увереност я бе напуснала сега, когато двамата бяха голи и толкова близо един до друг. Възбуденият му член се бе опрял във вътрешната страна на бедрото ѝ и я измъчваше с кадифената си топлина.

— Лизи? — Дъхът му сгръ бузата ѝ. — Всичко е наред. — Ръката му се плъзна нагоре по тялото ѝ и леко докосна гърдата. — Вярвай ми.

Тогава устата му потърси нейната, а ръката му потърси гърдите ѝ, и топлината повторно избухна в нея, докато той отново се впусна в едно дълго, бавно пътешествие, отново започна да я опознава, да я целува, засмуква и поглажда. И отново да я докосва...

Докосна я... *там* и тя се сви, трепвайки под напора на силата му. Той я пожела и се сля с нея.

Потрепващата оранжево-жълта светлина, която танцуваше по тавана, изпълни всичко пред очите ѝ, докато той се движеше в нея, отнасяйки я... някъде. Някъде далеч от всичко, което си бе мечтала да бъде. Отнасяше я отначало леко, бавно, след това по-бързо, по-силно, докато тя се почуди дали няма сама да се разпадне от яростната му забързаност.

И тогава устата ѝ се отвори в безмълвен вик, когато я овладя нова сила, надвиваща сетивата ѝ, докато се почувства сляпа, глуха и няма. Тялото ѝ се извиваше на дъга, притиснато в неговото, трепереше и се разтърсваше, докато той я държеше здраво и проникваше дълбоко, все по-дълбоко... и неизмеримо я желаше.

Погледът му бе замъглен, но виждаше ясно едно — лицето на Лизи на възглавницата под него, оживено от страст, грейнало от смайване.

Лизи. *Неговата* Лизи. Сладката, яростната, красивата Лизи. Негова да я обича и пази, и гледа завинаги.

Завинаги.

И той избухна в мига на освобождаването си.

Огънят бавно гаснеше. Дишането ѝ бавно се успокояваше и сърцето ѝ започна да бие по-бавно, докато той я галеше нежно и я целуваше, и ѝ шепнеше на ухото успокоителни думи.

Тя се сви в неговата топлина и в ума и пробягнаха неясни мисли, какво ли ще е да прекарва всичките нощи, които ѝ оставаха, като тази, сигурна и стоплена, под закрилата на тялото му.

Сигурна и стоплена... и обичана.

Думите се стопяваха в затихващите и мисли като мъгла, ставаха все по-слаби, и по-слаби, докато напълно изчезнаха.

И тогава тя заспа.

Огънят догаряше в танцуващи пламъчета, свещите капеха восъчните си сълзи и една след друга угасваха. Едва тогава Джон се измъкна тихо от леглото на Лизи. Прокрадна се през стаята, потръпвайки от студения въздух, разбута гаснещия огън, за да види в светлината му къде си е захвърлил дрехите. Когато се облече и обу напълно прилично, събра дрехите на Лизи, една по една, и ги сложи на креслото ѝ. Долови уханието ѝ, издъхващо се от тежките дипли на плата, мъчително интимно.

Почти се изкушаваше да се върне в леглото ѝ, да се гмурне при нея, за да бъде там, когато тя се събуди на сутринта. Но не се осмели.

Да затвори вратата на спалнята ѝ след себе си, бе най-трудното, което някога бе правил в живота си.

Поне сега знаеше как иска да изглежда животът отсега нататък до края — прошепнати тайни пред огъня и яростна, страстна любов, и да заспива с Лизи до себе си. Всичко това, и останалото, което едва сега започваше да долавя.

Напук на всичко, той нямаше да се откаже от Лизи. Дори и ако се наложи да остане в Англия и цял живот да поднася бира на местните пияници.

Това едва ли щеше да му се наложи. Лизи можеше да го отрича, но той бе узрял за авантюра точно както тя бе узряла за любов, а нямаше да остави такъв сочен плод да му се изплъзне.

Като се вземе предвид всичко, Джон Франсис Карлтън се чувстваше заситен и доволен... и почти доволен от себе си и от живота изобщо.

Той отвори широко вратата на стаята си. Луната грееше, изпълвайки пространството със сребриста светлина.

За негово щастие. Иначе нямаше да види нощното гърне, летящо във въздуха право към главата му.

Джон приклекна. Нощното гърне — за щастие празно — се удари в рамката на вратата зад него пръскайки глинени парчета на всички страни.

Джон изруга. Затръшва вратата и се хвърли в сянката, където навярно по-трудно щяха да го улучат.

— Господ да те убие, хленчещ, лъжлив, извратен кучи син! — изрева нападателят, запращайки по него каната за вода. За нещастие каната беше пълна.

Джон отби каната, но измокри ботушите, панталоните и ръкава си.

Тогава успя добре да разгледа нападателя. Не можеше да бъде никой друг, освен бащата на Лизи.

— Хардуик! Какво, по дяволите...

Все още пълната кана с бира се разби в стената на около педя пред носа му, обливайки го с пенестата течност.

Хубава работа! Нощно гърне и кана за вода са едно, но да се разлива хубавата бира на Лизи е съвсем друго нещо!

— Хардуик, стига си се правил на глупак и ме изслушай!

Джон отскочи назад тъкмо когато месинговият свещник улучи стената точно там, където преди миг се намираше главата му.

— Проклет глупак ли? Ще ти покажа кой е проклет глупак! — Хардуик метна калаената чаша, но този път се прицели очевидно зле.

Джон сграбчи свещника и се почуди как да го използва срещу призрак.

Ситуацията явно изискваше преговори, а не противопоставяне.

— Просто ме остави да ти обясня...

— Брр!

Вторият свещник се приготви да последва първия.

— Аз обичам Лизи!

Бух, изтреця свещникът. Джон не си направи труда да го вдигне.

— Искам да се ожения за нея!

— Да се *ожениш* за нея! По-скоро ще я оставя да се омъжи за трикрак козел, отколкото за вмирисан на ром колонист като тебе!

— Оливър! Стига вече!

Бес изведнъж се материализира до разбойника. Полите ѝ се развяваха около нея, бе почти толкова ядосана, колкото и вбесеният ѝ любим.

— Не ми пречи, Бес! Тоя извратен гадняр прекара нашата Лизи!

— Хардуик, аз...

— Копеле и син на копеле! — изрева Оливър, грабна една от най-тежките книги на Лизи и замери Джон с нея.

Джон успя да я улови — забележително постижение, помисли си той, макар че някои от страниците вече нямаше да изглеждат като преди. Пъхна я под мишница и се опита да пристъпи към масата.

Как, по дяволите, да се бори с призрак?

Оливър грабна още две книги, но сега Бес решително му препречи пътя.

— Стига, ти казвам! Остави книгите, Оливър Хардуик, *или* ще спиш в конюшната до следващия Архангеловден!

Оливър се поколеба.

— Или по-дълго!

Той остави книгите.

Джон се изправи предпазливо.

— Чудесно посрещане от бъдещия ми тъст!

Оливър избута Бес с яростен рев, извади рапирата си и я заби в корема на Джон.

Лизи се събуждаше бавно. Странна мускусна миризма подразни ноздрите ѝ. Тя се размърда и почувства как чаршафите се плъзгат по тялото ѝ необикновено интимно. Мисълта ѝ схвана това, което сетивата вече бяха уловили — че е гола и че чаршафите още пазят уханието на любовта, *неговото* ухание.

Отвори очи. Седна в леглото, а сърцето ѝ подскочи. Беше съвсем сама в стаята.

Тя се спусна нерешително от леглото, с настръхнала от студения въздух кожа, претича през стаята, грабна захвърления шал и го уви около раменете си. Трябваше ѝ малко време, за да вдъхне живот на въглените, тлеещи под пепелта, и още повече, докато огънят се разгори добре.

Докато чакаше пламъците да станат по-големи, Лизи се сви на креслото, загърната в одеялото, което бе смъкнала от леглото, и се замисли какво ще прави по-нататък. Още не бе стигнала до никакво решение, когато стаята се стопли достатъчно, за да се реши да се изкъпе, да се облече и да се срещне.

Наложи се да рови по пода, докато открие всичките си захвърлени фуркети. Дори тези познати действия — сресването и забождането на фуркетите — извикаха в паметта ѝ спомени, които никак не ѝ помагаша да мисли.

Нямаше друг изход. Трябваше да говори с Джон Карлтън. Независимо че хората от хана вече започваха да сноват нагоре-надолу. Тя не можеше да остави деня да мине, без да е говорила с него.

Но какво ще му каже? Снощи беше абсолютно сигурна в него, в себе си и в това, което искаше. Тази сутрин нищо не ѝ беше ясно.

Навела глава и дълбоко замислена, Лизи бавно тръгна през мрачното преддверие. Почти бе отминала началото на стълбите, когато спря, долавяйки някакво движение на долната площадка. Нида? Но защо? Миячката нямаше никаква работа в тази част на хана.

Лизи наостри всичките си сетива, повика девойката, после се спусна по стълбите след нея. Нямаше никой. Не чу нито звук.

Лизи се поколеба. Наистина ли беше видяла миячката? Или въображението ѝ просто си играеше с нея? Хладното преддверие не даваше никакъв отговор.

Джон също не отговори на лекото ѝ почукване. Може би още спи.

Мисълта за мъжа в леглото, гол, с разбъркана от съня коса, и очите му... Не, по-добре да не мисли за очите му.

Лизи внимателно натисна дръжката на вратата и с учудване откри, че не е заключена. Бутна я и замря, смаяна от опустошенията, които се откриха пред погледа ѝ. Носът ѝ се сви в гримаса на отвращение. Цялата стая смърдеше на бира.

Джон седеше край масата, мрачно вторачен в отсрещната стена, и явно потънал в мисли. Когато тя влезе, той скочи на крака и я посрещна с ироничен поклон.

— Добре дошли в скромното ми убежище, госпожо.

— Какво си направил, по дяволите? Да не си полудял? — запита Лизи и се огледа смаяна наоколо. — Не може да си направил всичкото това само от една бутилка вино.

— Не съм. Цялата тази работа — и той направи широк жест с ръка — е изцяло заслуга на баща ти. Аз си влязох, невинен като бебе, а той запрати по мене халбата с бира. Забележи, след като ме беше замерил с нощното гърне и каната с вода. Сети се за свещниците и за книгите ти едва когато му се свършиха запасите от тежки снаряди.

Джон изглежда навъсено глинените парчета, пръснати по мокрия под.

— Можеше обаче да бъде и по-зле. Поне не хвърли по мене бутилката с вино.

— Моят ба... — Устните на Лизи помръдваха, но не успяваха да произнесат докрай думата. Тя махна към локвите и парчетиите, осеели целия под. — Той ли направи това?

Джон кимна.

— Точно преди да ме прониже с рапирата си.

— Той... какво?

— Заби я чак до дръжката. — Джон потърка корема си с тъжно изражение. — Ужасно неприятно преживяване. Ако имах слабо сърце,

щях да пукна на място.

Лизи го загледа слисана.

— Но... защо?

— За да те защити!

Един висок красив мъж с ботуши над коленете и кадифена дреха се материализира изведнъж пред нея.

Лизи подскочи цяла педя над пода. Джон се сниши зад нея, така че тя остана между него и баща си. Или по-скоро, призрака на баща си.

Гърлото на Лизи се присви в напразно усилие да преглътне.

Оливър изрева презрително:

— Страхливо копеле! Безмозъчна крастава жаба! Да се крие зад полата на жена като бебе в рокличка! Предупреждавам те, веднага щом мога, ще...

— Ще замълчиш, Оливър, ето това ще направиш!

Една красива жена се материализира до Лизи, карайки я да подскочи още по-високо.

— И ще се извиниш на Лизи за тоя боклук. И — добави натъртено призрачната жена, когато Оливър се наклони да протестира — ще направиш това, което отказваше да направиш вчера, ще се извиниш на Джон, задето беше толкова груб с него.

— Груб ли? Груб! Ако можех, щях да му измъкна черния дроб и да го сваря на закуска!

— Оливър Хардуик! Ако не внимаваш какво говориш...

— Лично аз — намеси се Джон — винаги съм смятал, че черният дроб е най-вкусен изпържен, но...

— Тихо! Замълчете всички!

Лизи накара Джон да пусне рамото ѝ. Отстъпи настрана, за да подпре гръб о стената и същевременно да вижда ясно тримата спорещи. Джон наблюдаваше внимателно новодошлите, но те се бяха втренчили в Лизи и не му обръщаха никакво внимание.

Лизи също ги фиксираше с поглед.

— Вие... вие двамата... наистина ли сте...?

Жената кимна.

— Вярно е. Аз съм Бес, майка ти, а това — и тя посочи красивия кавалер до себе си — е баща ти, Оливър Хардуик.

Оливър ѝ хвърли замъглен поглед и кимна плахо.

— Лизи.

Лизи облиза устните си, които изведнъж пресъхнаха.

— Вие сте... призраци. Наистина сте... призраци.

— Точно така. — Очевидно Бес се бе заела с всичко. — Винаги сме били тук. Още откакто... Тоест, ние те наглеждахме през годините. За да сме сигурни, че си добре, нали разбираш.

Оливър хвана дръжката на рапирата си и изгледа кръвнишки Джон, който обаче пхна ръце в джобовете и нахално му се ухили.

Лизи гледаше красивия мъж, облечен в призрачно кадифе и дантела. Дори такъв, той изглеждаше невероятно внушителен, макар че тя спокойно виждаше ламперията на отсрещната стена през него. Лизи започна да разбира защо майка ѝ бе забравила всичко друго заради любовта си към него. Почти я разбра.

Тя присви очи, обхваната от внезапен гняв.

— Значи ти си прогонвал всичките ми ухажори.

— Не исках ония крастави кучета да се въртят покрай тебе, Лизи — заоправдава се Оливър. — Винаги съм казвал, че заслужаваш нещо по-добро.

— И си намушкал Джон!

Оливър изправи рамене възмутен.

— Никой не намушка никого с рапира. Пронизах копее... Тоест пронизах го. — Той изгледа намръщено Джон. — Не че свърших кой знае какво. Той си е тук.

— И ще бъда, докато Лизи стане готова да замине за Америка с мене — каза Джон с нарочно предизвикателен вид.

— Тя няма...

— Аз няма...

— Стига! — Бес вдигна ръце, за да въдвори ред. — Всички имаме да вършим по-полезни работи, вместо да се караме, не мислите ли?

Оливър погледна нервно към Бес, после хвърли яростен поглед към Джон и се усмихна на Лизи. Джон му отвърна на погледа, без да обръща внимание на Бес, и се усмихна на Лизи. Бес просто грееше, обгръщайки с поглед всички като квачка, гордееща се с пиленцата си.

Лизи затвори очи, облегна глава на стената зад себе си и се зачуди дали не греши и дали в края на краищата не сънува.

Следващия половин час всеки говореше за своите планове. Бес искаше да обсъждат женитбата. Джон се отнасяше благосклонно към плановете за женитба и за устройване на живота след това, но искаше да знае дали Лизи възнамерява да прави нещо с хана, или той ще трябва цял живот да точи бира. Оливър изгледа Джон навъсено, започна да се кара с Бес и непрестанно уверяваше Лизи, че тя може да се справи по-добре от това безмозъчно, страхливо колониално куче.

Лизи, от своя страна, настояваше, че не е сигурна дали иска да се омъжва, че не знае дали иска да продаде хана, ако се омъжи, и нямаше никакво намерение да разисква този въпрос в създалите се обстоятелства.

Тя просто си хвърляше думите напразно. Никой не я слушаше. А на всичкото отгоре двама от тримата бяха призраци! Призраци, които с безразсъдните си действия я бяха оставили сираче още от люлката.

Лизи с учудване констатира, че не им се сърди и с още по-голямо учудване разбра, че не иска да ги предизвиква с всичките си въпроси, които винаги бе искала да им зададе, с всичките си обвинения, които винаги бе искала да им отправи. Вместо това тя седеше тук и спореше с тях, все едно още имаха право да се месят в живота ѝ!

— Ако вие, останалите, имате желание да продължавате спора — каза тя твърдо, — аз нямам какво да кажа. Но си имам работа за вършене и *лично аз* си отивам.

— Ето, видя ли какво направи! — каза Оливър и изгледа свирепо Джон.

— Няма да избягаш без мене, нали? — реагира Джон и посегна да хване Лизи за полата, докато минаваше край него.

Тя прибра полата си по-далеч от ръцете му, но преглътна острия отговор и не каза нито дума. Извивката в ъгълчето на устата щеше да го издаде, дори без хитрото му намигване.

Но тъкмо онова, което намигването разкриваше, накара дъха ѝ да спре и сърцето ѝ заби учестено. Тя приглади полата си с надежда призрачните ѝ родители да не забележат руменината, избила по бузите ѝ.

— Не бягам и не оставям вие тримата да решавате вместо мене.

Тя тръгна към вратата, но Джон бе по-бърз.

— Тогава една целувка — каза той. — Като извинение, че ме оставяш.

Лизи се опита да се промъкне покрай него, но той я прегърна.

— Две целувки, задето ми се противиш — изрече той с внезапно предрезгавял глас, малко по-груб, отколкото преди миг. — Дори ще удвоя наказанието, ако много учтиво ме помолиш.

Лизи си каза, че е загубила равновесие, че той я е изненадал, но нямаше никакво съмнение, че стои притисната до него като някаква разпасана проститутка. Никак не можеше да си обясни защо изведнъж ръцете ѝ прегръщат шията на Джон или защо брадичката ѝ се изправя точно под подходящия ъгъл, за да може Джон да приложи наказанието.

— Брр — изръмжа Оливър.

Лизи се изправи на пръсти. Само няколко инча, нищо кой знае какво.

— Хайде, Оливър — каза строго Бес.

— Но, Бес! Не можем точно сега да си тръгнем. Той ще я целуне!

— Точно навреме, ако питаш мене! — каза Бес.

Джон вдигна лице, осветено от вътрешна усмивка... и от още някакво, по-трудно определимо, чувство, което накара сърцето на Лизи да забие ускорено.

— Довиждане, Бес.

С ъгълчето на окото си Лизи зърна как Бес и Оливър започват да изчезват, но дори жалното „Ама, Бес...!“ на Оливър не бе достатъчно да я отвлече от по-важното, с което имаше сега да се занимае.

Джон бе даже утроил наказанието, когато Лизи престана да брои.

Самюел я чакаше в кръчмата, но този път с него беше Хълдспет, която нервно приглаждаше гънките на полата си. Когато тя влезе, двамата се изправиха.

— Реших, че ще е най-добре да ви кажем всичко, Хълдспет и аз — изрече той.

Тази сутрин нямаше шапка, която да мачка, и това го поставяше в неизгодно положение.

Хълдспет закима енергично. Самюел изглеждаше нервен, но тя грееше от щастие тази сутрин и цялата и досегашна суровост бе изчезнала, като че ли никога не бе съществувала.

Лизи се отпусна на един стол срещу тях. Много добре знаеше какво искат да ѝ кажат двамата и не беше сигурна дали да се радва заради Хълдспет, или да се натъжи заради себе си. Но беше съвсем

сигурна, че не е готова да разрешава техните проблеми, когато тя самата си имаше достатъчно.

— Вчера размислих за това, което казахте — изрече, запъвайки се, Самюел. — За... за Хълдспет и за това, което аз искам, и реших, че сте права, мис Лизи.

— Права ли съм?

Лошо, че нямаше никой, който толкова лесно да поправи и нея самата.

— Да — кимна Самюел и потърси потвърждение от Хълдспет.

Трудно се променят старите навици, помисли си Лизи. Той явно излизаше изпод един чехъл, за да влезе под друг, но Хълдспет щеше да бъде далеч по-благосклонна и по-сговорчива господарка, отколкото някога е била стиснатата му сестра.

— Помолих Хълдспет да се омъжи за мене — добави Самюел, а Хълдспет грейна. — Нямам нищо против детето, няма какво да се безпокоим и си помислихме, че може би ще се намери местенце за нас тука. Щом се оженим, както си му е редът и така... — побърза да прибави той.

— Да. Да, наистина. Но не преди да сте се оженили — каза строго Лизи. — Не искам повече скандали тук, тия, дето ги имахме, ми стигат.

Двамата тържествено кимнаха.

— И очаквам от вас да си вършите работата, както винаги.

Тържественото двойно кимване се повтори.

— И ще обещаете — продължи Лизи с най-строгия си глас, което накара двамата пред нея да настръхнат, — че ще танцувам на сватбата ви.

Самюел и Хълдспет грейнаха в толкова широки усмивки, че Лизи я заболя устата само като ги гледаше.

— Да, мис — отвърнаха те в един глас.

Накрая Лизи ги изпроводи с пожелания за всичко най-добро, но не и преди да изтръгне от Самюел обещанието, че довечера няма да пропусне да се яви на работа в кръчмата.

Докато гласовете им затихваха в коридора, усмивката на Лизи постепенно се изпаряваше. Как и се искаше собствените ѝ притеснения и грижи да могат да се разрешат също толкова лесно.

— Знаех си, че така ще стане — каза мрачно Берта, докато сипваше чая на Лизи.

Лизи вдигна поглед от огъня, който гледаше вече над десет минути.

— Какво да стане?

— Ти с оня колонист. Също като майка ти, нали те предупреждавах, но ти изобщо не ме слушаш.

— Защо мислиш...?

— Имам си очи на челото, не е ли така? — озъби се Берта. — Мислиш, че не виждам как грееш? Достатъчна си да осветиш цялата кухня, въпреки че така си се намръщила.

— О...

Лизи не можа да измисли какво да отговори, затова си сипа още една лъжичка мед в чая.

Берта въздъхна, явно се бе примирила с неизбежното.

— Най-добре е да се омъжиш веднага за него, ако така трябва. — Тя присви очи във внезапно подозрение. — Предложи ти да се ожени за тебе, нали?

Лизи кимна.

— Да, помоли ме преди повече от седмица. Но не съм сигурна...

— Разбира се, че си сигурна! Просто не искаш да го признаеш!

Берта премести тестото за хляба върху набрашнената дъска и започна да го меси.

— Колко хубави мъже са те ухаждали в последните пет години? Половин дузина? Дузина? Някои имаха доста дебели кесии и нито един не беше даже наполовина толкова хубав, че да му обърнеш внимание, нали? И никой не те е карал да блееш над чая си или да се изчервяваш като момиченце на половината от твоите години.

— Но...

— Ако имаш капчица акъл, ще потърсиш господин Рандал. — Тя здравата бухна с юмрук втасалото тесто, преобърна го и започна отново да го меси. — Така твоят господин Карлтън ще свърши това, за което е дошъл тука, и тогава ще си свободна да заминеш.

— Да замина! Защо мислиш, че искам да замина?

Берта я погледна над тестото си и веднага сведе очи.

— Най-добре е за тебе. Най-добре е за двама ви. Не му е мястото на него тука, а и сега, откакто Ламбер го издирва... — Тя поклати

глава, но не се реши да погледне смаяната Лизи в очите. — Няма да има никаква полза, ако и на тебе ти се случат същите неприятности, както на майка ти.

Лизи премига и спусна очи към чашата с чай. Ароматната пара се издигаше нагоре като дим... или по-скоро като слабата мъглица, която оставя призракт, щом отлети.

Сега, когато бе видяла баща си, когато се бе любила с Джон Карлтън, тя започваше да разбира какво е изпитвала майка ѝ преди толкова години, когато е решила да пожертва себе си заради своя любим, независимо от последиците.

Тя не можеше да забрави, но разбираше любовта достатъчно добре, за да може да прости.

— Освен това — добави Берта, прекъсвайки размислите ѝ, — струва ми се, че така е трябвало да стане, както се нареждат нещата.

— Какво искаш да кажеш?

— Какво искам да кажа ли? Искам да кажа, като дойде тоя Карлтън, и Хълдспет забременя, и Самюел получи такова наследство. — Тя събра вежди и сви неодобрително уста, поглеждайки към Лизи. — Не ми кавай, че не си си помисляла да продадеш хана на Самюел!

Неразбиращото изражение на Лизи показваше, че дори не се бе замисляла върху подобна възможност.

— Но... аз не мога да те оставя! — възпротиви се тя. — Все едно изоставям собственото си семейство!

— Хъм! — изсумтя Берта, бухвайки поредния юмрук в тестото. — Не мога да кажа, че и на мен ми се иска кой знае колко, обаче аз си имам моята работа, а и с Хълдспет ще се занимавам, а ти можеш да пишеш, нали? Няколко писма в годината не са кой знае какво трудно нещо, а?

— Но... но... — запъна се смаяна Лизи.

— Не се опитвай да ми кажеш, че не си искала да видиш Америка! Знам ги аз ония твои книги. И не ме гледай така, сякаш мислиш, че съм те шпионирала. Знаеш, че тук тайна дълго не се задържа скрита, колкото и да се опитваш.

Тя хладнокръвно отмести първия самун, омесен в правилна кръгла форма, и започна да меси втора топка тесто.

— И това е още една причина по-бързо да решиш какво да правиш с Джон Карлтън. Няма да можеш дълго да опазиш в тайна, че е

тук. Независимо колко се опитваш.

Лизи стресна Джон, почуквайки на вратата му посред бял ден. Той върна пистолета в джоба си едва когато се убеди, че зад гърба ѝ не стои драгун с насочен мускет, който да я е накарал да дойде тук в такъв необичаен час.

— Откъде го взе? — запита тя, хвърляйки нервни погледи към смъртоносната играчка.

— Това е единият от двата. Винаги ги нося в джобовете си.

— Дори снощи ли?

Той разкри зъби в усмивка.

— Дори снощи. Макар че, както си спомням, ти не се интересуваеше точно от съдържанието на джобовете ми.

Тя се изчерви. Раздразнена или не, въпреки това беше дяволски красива така с порозовели бузи. Изглеждаше още по-красива и когато червенината бе единствената ѝ дреха, но точно сега Джон не би имал никаква полза отново да разбужда въображението си. Не и посред бял ден.

— Донесох ти хартия, перо и малко мастило — каза тя, докато нареждаше нещата на масата едно след друго.

— За какво? Оливър сигурно не ми е толкова разгневен, че да се налага да си пиша завещанието? Лично аз нямам никакво намерение да умирам, докато не съм го направил поне прадядо.

Лизи се изчерви още повече.

— Не е за това. А за да напишеш писмо на господин Рандал.

Джон отвори уста да възрази, после я затвори.

— Ти трябваше довечера да се промъкнеш да го видиш, нали така? — каза Лизи с обвинителен тон.

— Повече не мога да издържам затворен в тая проклета кутийка, Лизи! И щом като Рандал си е тук...

— Тогава ще знае, че властите те търсят.

— Които власти впрочем включват моя *чичо* — изсумтя Джон. — Не познавам Рандал, но знам за него достатъчно, за да съм сигурен, че няма да ме предаде по нареждане на Малоран, освен ако не е заставен да го стори. И със сигурност не преди да е чул онова, което имам да му кажа!

— Може да няма избор — каза рязко Лизи. — Особено пък ако първо попаднеш в ръцете на Ламбер!

— Така че какво...

Лизи го прекъсна:

— Аз ще занеса писмото на Рандал вместо тебе. Ако трябва, ще го помоля да дойде тук. Нито Ламбер, нито чичо ти могат да го спрат, но тебе *могат* да те спрат!

Джон понечи да възрази, но тя имаше право. Нейното предложение беше по-безопасно. Но това не означаваше, че му харесва.

Джон изпъшка престорено и седна да пише.

Лизи не бързаше. След тези няколко дни беше много радостна, че има възможност да излезе извън хана и да се откъсне от всичко. Трябваше ѝ време да помисли, а напоследък това беше най-добрата възможност да го направи, без да се страхува, че някой ще я прекъсне.

Когато конят ѝ се изкачи на хълма, тя видя малка фигурка, която бързаше по пътеката, водеща към Туистълдийн Менър. От тази далечина Лизи не можеше да бъде сигурна, но ѝ се стори, че прилича на Нида.

Тя реши да попита Берта дали е прещала девойката някъде да върши някаква работа. Ако излезеше другояче и Нида бе избрала да изостави задълженията си и да хукне подир оная червена куртка, тогава „Крал Джордж“ щеше да се нуждае от нова миячка още от утре сутринта. Лизи не пожела да пилее драгоценното си време с по-нататъшни размисли относно Нида.

Лизи още прехвърляше всичко в главата си, когато спря пред дома на господин Дрейтън, където бе отседнал Ламбер. За нейно успокоение Ламбер го нямаше, но адвокатът си беше у дома. Той за съжаление бе повикан по работа и не можеше да ѝ отдели време за разговор, но се съгласи да дойде в хана тази вечер на път за дома си.

В къщата на Рандал Лизи има дори още по-малък късмет. Него го нямаше и икономът му не се решаваше да предположи кога ще се върне. Лизи настоя да остане да го дочака, но ставаше късно и тя не искаше да се връща сама по тъмно. В края на краищата просто остави писмото на Джон със строго нареждане да бъде предадено на Рандал веднага щом бъде възможно.

Угнетена, Лизи обърна коня си към дома. Беше все още на цели две мили от „Крал Джордж“, когато Ламбер, последван от трима войници, излезе от един страничен път.

Лизи щеше да го отмине само с едно кимване, но лейтенантът препречи коня си пред нейния.

— Госпожо Тинсдейл. Каква щастлива среща.

— Не и за мен.

Усмивката му изтъня, стана опасна.

— Може би. Виждате ли, аз реших, че ще бъде много по-удобно да накарам господин Гидиън да дойде при мене, вместо да го гоня из цялата околност.

— Сигурна съм, че би било така... ако успеете да го уредите.

— О, ще го уредя. Иначе защо да ви арестувам с обвинение, че укривате човек, избягал от правосъдието на негово величество?

Дебелата Берта донесе новината за арестуването на Лизи.

Като чу тежките ѝ стъпки по стълбите, отначало Джон помисли, че някаква гигантска червена куртка идва да го измъкне от бърлогата му. Но повелително изреченото: „Карлтън! Аз съм, Берта, готвачката“ разсея опасенията му.

Той отвори вратата само миг преди тя да започне отново да чука по нея. Дюзината тревожни въпроси за Лизи замряха на отворената му уста.

Когато Томас Гейнс каза, че Берта била дебела като стара свиня, той никак не преувеличаваше. Талията на готвачката беше необхватна. От катеренето по стълбите лицето ѝ бе станало аленочервено, тя пъшкаше и пухтеше по-силно от изморен състезателен кон.

Като го видя, тя притисна ръка доста по-горе от мястото, където трябва да се намираше сърцето ѝ, и се опита да диша по-спокойно.

— Хич не си давате зор! — изпуктя тя между въздишките. — Аз трябва да дойда дотук чак от кухнята. А вие нямате и десет крачки да изминете. Какво пра...

— Няма значение — Джон сграбчи ръката и, по-скоро колкото можеше да обхване от нея, и я притегли вътре в стаята.

— Къде е Лизи? — запита той, затваряйки вратата. — Какво се е случило? Тя защо не...

— Оня, вкиснатият лейтенант, я арестува. — Берта сгърчи широкото си лице в гримаса на сърдито неодобрение. — Казвах ѝ да не ходи, обаче не, тя изобщо не ме слуша! Не, разбира се, че няма да ме послуша! Също като майка си е, няма две мнения!

— Да, да... но тя добре ли е? Оня кучи... Ламбер нали не я е наранил? Къде е тя?

Ако беше възможно, Джон щеше да грабне и да разтърси ръката на готвачката.

— Тя е добре. Поне когато Томас Гейнс я е видял. — Берта си пое дълбоко дъх и го изпусна с мощен тласък. — Нямах да повярвам,

че ще дойде ден, когато от това съсухрено човешко подобие ще има някаква полза. Търсел изгубена овца, когато ги видял. Веднага щом лейтенантът я арестувал, той дотича тук.

— Къде я е завел Ламбер?

— В Малоран Хол. Поне натам се запътили, така каза Гейнс.

Джон вече беше на другия край на стаята и вадеше оръжията и куршумите от дисагите си.

— Искам кон. Бърз.

— Джош тъкмо оседлава един.

— Добре. Искам и още два, пак толкова бързи и силни, готови, оседлани, да ни чакат, когато се върнем. Сложи тези дисаги на единия, а другия пригответи за мис Лизи с нещата, които ще са й нужни.

— Нужни? За какво?

Джон престана да се занимава с оръжията си само колкото да й отпрати една вълча усмивка.

— За бързо пътуване до Шотландия. Оттам заминаваме за Америка. Адвокатите ми ще уредят после всичко.

— Не можеш! Не и така! Не и без да...

Ще намеря свещеник да ни венчае, когато минем границата. Оттам ще пишем за останалото.

— А мис Лизи съгласна ли е на всичкото това? — запита Берта.

— Не още, но ще се съгласи. — Той се загърна в наметалото и нахлупи шапката на главата си, продължавайки да говори: — Лизи е моя и проклет да съм, ако позволя заради някоя червена куртка или надменен лорд и косъм да падне от главата й.

Той провери пистолетите си, пхна ги в джобовете и се запъти към вратата.

Берта му препречи пътя, подпряла огромните си юмруци на още по-огромните хълбоци.

— Ще се грижиш ли за нея?

Джон хвърли поглед през рамо и усмивката му потъмня.

— Аз я обичам — каза той най-накрая. — Другояче не мога.

Берта се отмести и го пусна да мине нерешително, но въпреки това подобна на кралски военен кораб, който дава път на малка лодка.

— И сложи някаква храна! — викна той от стълбите. — Само че не забравяй, *никакво овнешко!*

Дворът на хана гъмжеше от хора, които говореха й тичаха в различни посоки, според Джон заети с дявол знае какво. Един едър мъж, който Джон реши, че е Самюел Мартин, се опитваше да възседне коня, който конярят държеше за юздите, а Хълдспет, увиснала на полите на дрехата му, го умоляваше да не отива. Половин дузина посетители на кръчмата се бяха събрали наоколо и даваха противоречащи си съвети, поклащайки мрачно глави в размисъл над случилото се.

В мига, когато Джон излезе от вратата, всички се вцепениха, потресени, като че бяха видели призрак. Съскането на факлите и неспокойното въртене на коня изведнъж станаха непоносимо шумни.

Тогава Хълдспет изстена:

— Нида е била права! Той през цялото време е бил тук и сега тя ще вземе ония двайсет фунта!

— Права е била, бях тук — каза Джон с подигравателен поклон. — Но искрено се съмнявам, че ще вземе някаква награда. Първо трябва да ме хванат, а засега Ламбер е арестувал само вашата господарка.

Това накара Хълдспет да изхълца, а тълпата нерешително замърмори под нос.

— Е? — запита Джон. — Какво правите тук всички, само стоите и ме зяпате като малоумни. Махайте се от пътя ми.

Те се дръпнаха смаяни назад, докато той се приближаваше към Самюел Мартин.

— Ще взема този кон, ако не възразявате.

Кръчмарят се бе отказал от безплодните си усилия да възседне коня и сега стоеше отстрани, свил юмруци, и го гледаше изпод свъсените си вежди.

— Тъй, тъй. Вие кой сте? И с какво право искате да ви дам коня си?

Томас Гейнс, който бе успял да се задържи на предната линия на тълпата, се изкиска весело:

— Това е онзи Джон Карлтън. Не ви ли казвах, че през цялото време е бил тук? Не казвах ли, а?

Няколко души кимнаха и измърмориха нещо в знак на съгласие. Но Самюел не им обърна никакво внимание.

— Вие ли сте тоя, дето го търсят червените куртки? — Самюел хвърли подозрителен поглед към Джон. — И сте се крил тук, в хана? През цялото време?

— Точно така — каза хладно Джон. — Беше много по-удобно, отколкото да спя край някой плет, тъй като негова светлост и лейтенантът не бяха склонни да ми отпуснат нещо повече.

— И какво? — каза Самюел.

Джон посочи към неспокойното животно, което Самюел напразно се бе опитвал да възседне.

— Застанал сте между мене и коня ми.

Кръчмарят стисна по-здрави юздите.

— Това не е вашият кон.

— Не. Доколкото си спомням, дадохте моя на сержанта.

Адамовата ябълка на кръчмаря подскочи.

— Не че има някакво значение — додаде игриво Джон. — Независимо от всичко вземам този кон. Имам среща с негова светлост и не мога да чакам.

С едно ловко движение той отстрани Самюел, грабна юздите и скочи на седлото.

Джон така и не разбра дали кръчмарят се готви да оспори действията му. Когато зърна един призрачен кон с призрачния му ездач, той ахна, пусна юздата и отскочи встрани, по-далеч от привидението. Можеше да отстъпва така заднешком чак до конюшната и вътре в нея, ако половин дузина зяпнали от учудване хора не му препречваха пътя за отстъпление.

Конят на Джон изпръхтя и рязко подскочи.

— Няма да освободиш Лизи — каза Оливър, като го гледаше недоволено. — Един колонист? Срещу глутница червени куртки?

— Върви по дяволите! — отвърна Джон, пришпори коня си и изхвъркна от двора на стария хан.

— Господ да е милостив към мене! — въздъхна дебелата Берта.

Тя зарови юмруци в хълбоците си и още веднъж се опита да надникне през зацапаното от годините стъкло.

— Той може, но аз сигурно няма да бъда, ако продължаваш така да зяпаш през прозореца, вместо да направиш това, което Джон ти каза да направиш.

Острите думи накараха Берта да се обърне. Тя се ококори и зяпна.

— Кълна се в живота си... Госпожа Бес!

Бес изфуча:

— Това, което трябва да направиш, е да мислиш. В края на краищата той тръгна да спасява Лизи!

Берта изсумтя на свой ред:

— Значи всички тия щурави приказки са били верни? Вие и Хардуик наистина обитавате това място?

— Вярно е, но ние не обитаваме това място. Наглеждаме Лизи.

— Ъхъ — въздъхна недоволно готвачката. — Трябваше да се досетя. Вие двамата бяхте голяма беля приживе, та и като мъртви не падате по-долу.

— Берта!

Готвачката се намръщи и поклати учудено глава.

— Аз нали казвах на Лизи? Също като майка си, казвах й. Ще се забъркаш в някоя неприятност точно като нея и то заради някое красиво лице и дяволска усмивка. И добре запълнени панталони! Но само си хвърлях думите на вятъра, също както с вас!

Бес се засмя, но в смеха й имаше тъга, а не радост.

— И се погрижи за нея точно както се погрижи за мене, въпреки всичкото ти мърморене. — Гласът й се сниши и омекна. — Благодарна съм ти за това, нали знаеш. Толкова неуспешно исках да... да направя това, което ти направи, да бъда майка за нея.

— Е, да, добре — каза Берта и тежко се размърда. — Трябваше да се досетя, че не сте я оставила, дори след като... трябваше да се досетя.

Тя хвърли остър поглед към бившата си господарка, явно необезпокоена от това, че Бес цялата бе обгърната в ярко сребристо сияние, или от това, че вижда съвсем ясно през нея.

— Вие знаете за Лизи и оня колонист, нали? — запита тя.

Бес кимна.

— И одобрявате ли го?

Бес доплува по-близо с успокоително протегнатата ръка.

— Той е добър мъж, Берта.

— Е, красив е, няма съмнение — Берта се намръщи още повече. — Както и да е, нещата вече не могат да се променят.

Бес въздъхна и кимна в знак на съгласие.

— Много късно е.

— Е, да — каза Берта. Изпусна дълбока въздишка, после бавно се изправи. — Най-добре да се заема с тая работа, ако е писано така да стане.

Луната като че ли бе решила да си играе на криеница, макар че светлината ѝ поръбваше разкъсаните краища на облаците с бледо сребристо сияние, което само правеше останалата част от нощното небе да изглежда още по-черна.

Джон изруга наум. Светлината беше достатъчна, за да ги забележи някой, но не и за да осветява опасно изровения път пред краката им.

— Къде ти е рапирата, човече? — запита Оливър Хардуик.

— Нямам.

Джон дори не погледна към призрачния си спътник. Имаше всичко необходимо, за да води коня си през тъмното.

— Нямам!

— Тия старомодни оръжия са си жива беля. Предпочитам пистолета.

— Старомодни... — Оливър плю съвсем непризрачно. — Да му се не види надутият колонист! Старомодни били, а?

— Да, такива са и ако искаш да помогнеш на Лизи, престани да се притесняваш за оръжията ми и ми покажи най-прекия път до Малоран Хол. Предпочитам да не яздя по кралския път, ако има начин да го избегна.

— Вълшебника ще намери път, но аз си имам акъл...

Джон дръпна юздите на коня си така рязко, че го закова на място. След миг Оливър разбра, че е загубил спътника си, и също спря.

— Защо спиращ, човече? — запита той кисело, обръщайки Вълшебника.

Яростният поглед на Джон пресече намерението на Оливър Хардуик отново да се развилнее.

— Щом като имаш акъл, използвай го, за да мислиш, вместо да ми се пречкаш. Имам нужда от твоята помощ. *Лизи* има нужда от твоята помощ! Ако се караме, само ще се забавим и Ламбер ще има още по-голямо предимство от това, което вече си е спечелил.

— Какво...

— Не ми губи времето с писъци и вайкане. И понеже на мили наоколо няма нощни гърнета...

— Добре, добре! Печелиш!

— Тогава или води, или се махай по дяволите!

Разбойникът обърна Вълшебника и го смушка да тръгне през тресавището, но Джон чуваше ругатните му дори през тропота на галопиращите подкови.

Фредерик Джеймс Карлтън, лорд Малоран, затисна с длани обявата, че се дават двадесет фунта награда за залавянето на някой си Джон Гидиън, наведе се през бюрото в своята библиотека и впи поглед в Лизи.

— Наистина, мис Тинсдейл, тази... непреклонност не ви носи нищо друго, освен да ви навлече моя гняв. А това, уверявам ви, не е нещо, което бихте искали да получите.

— Наистина ли? — Лизи стисна ръце в скута си и вдигна очи към него с подигравателен поглед. — Честно казано, ваша светлост, не бих могла да се сетя за нещо, свързано с вас, което *бих искала* да получа.

Патрицианските вежди на лорд Малоран едва не се сблъскаха над носа му.

— Вие сте невъзпитана и глупава жена и ако смятате, че помагате на оня безпринципен мошеник, когото укривате, като се правите на надменна, ще трябва добре да помислите отново.

— Така ли? Хъм — проточи Лизи. — Предполагам, че ще трябва да го направя.

Тя прилежно вдигна очи към тавана, изду устни и започна да пука ставите на палците си.

Лицето на негова светлост почервения.

— Какво правите? — изрева той.

— Мисля — усмихна му се тя. — Нали така ме посъветвахте.

— Ламбер!

Лизи премига стреснато. Дробовете на лорд Малоран бяха забележително мощни за човек на неговата възраст. Вратата се отвори и в кабинета влезе Ламбер.

— Милорд?

— Махни тая проклета кучка от очите ми. Веднага.

Лизи отбеляза с интерес, че лицето на негова светлост бързо придобиваше отровно — червен оттенък. По-скоро виолетов, ако се започне от най-бледите му части.

Ламбер я сграбчи за ръката, преди още тя да успее да се изправи, и я накара да изстене. Пръстите му се впиха мъчително в мускулите ѝ и той почти я повлече към вратата.

— И намерете онзи измамник! — изрева негова светлост, един вид давайки знак, че двамата повече не му трябват.

Не успя да каже нищо друго, тъй като Ламбер затвори вратата зад себе си. Лизи имаше чувството, че би я затръшнал, ако смееше, но човек не затръшва вратата, когато получава нареждания от лорд, особено ако е обикновен лейтенант, решен да се издигне в кариерата.

Ламбер я помъкна по коридора, далеч от ушите на негова светлост, и я притисна към стената. Надвеси се над нея, с лице, изкривено от гняв... и някакво чувство, което тя усещаше да пулсира под повърхността на гнева му, но не можеше точно да определи. Той беше толкова близо, че Лизи усещаше миризмата на сапуна за бръснене по кожата му.

— Не сте постъпила умно, мис. Каквото и да сте направила, за да го разсърдите, никак не е било умно.

Лизи замръзна. Релефът на резбованата ламперия я бодеше в гърба, свободната ѝ ръка бе болезнено притисната между тях двамата, а той все така здраво стискаше другата ѝ ръка, но нейният гняв бе съвършено равностоеен на неговия.

— Не беше правилно да ме довеждате тук против волята ми и преди всичко да арестувате Джон Карлтън — озъби му се тя, — но вас това не ви спря.

— Джон Карлтън! — изсумтя той презрително. Стисна ръката ѝ още по-здраво и я накара да изохка. — Той ви е омаял с оня вулгарен акцент, нали? Или с нахалното си самомнение, с което толкова се фукат проклетите колонисти, а?

Лизи не помисли да му отговаря. Ламбер се бе приближил още повече прекалено близо. Коленете му плътно притискаха крака ѝ, бедрото му се опираше в нейното в небрежна подигравателна интимност.

— Какво толкова ви накара да желаете целувките му, мис? — запита той с внезапно омекнал глас, плътен като мед. Преметна свободната си ръка над рамото ѝ и я прегърна през шията. Тя почувства топлата му длан върху кожата си, беше мокра от пот, усети как сърцето ѝ се разтуптява от допира му.

— Дали неговото нахалство? — Ламбер разтегна устни в права линия, оголи зъби по-скоро в гримаса, отколкото в усмивка. — Изкусителните му лъжи? Или... това?

Той я притисна по-силно и по-плътно към себе си, докато тя почувства ерекцията му дори през безбройните пластове дебели вълнени поли и ленени фусты.

Лизи се дръпна назад. Нямаше къде да бяга. Тялото му ѝ препречваше пътя така, че тя дори не можеше да помръдне краката си. Задиша учестено и от това нещата още повече се влошиха. Гърдите му се изправяха като стена пред нея. Копчетата на униформата му се впиვაха в гърдите ѝ също толкова заплашително, колкото и побесрамно интимният му натиск по-долу.

Той спусна клепащи и я заразглежда, наслаждавайки се на нейния гняв... и на страха ѝ.

Лизи се изви в напразен опит да се освободи.

— Така ли се държат офицерите на негово величество? И то в дома на един благородник?

Той се изсмя развеселен. Лизи усещаше как смехът боботи в гърдите му.

Гласът му се сниши, интимен като милувка.

— Ако искат.

Той поглади с длан шията ѝ, после ръката му се спусна надолу. Пръстите му се пъхнаха под дантелата на нагръдника ѝ и той го отдръпна, разкривайки линията на рамото ѝ и бялата кожа на гърдата ѝ.

— Негова светлост не се интересува какво става с вас. Викайте колкото искате. Никой няма да дойде.

Лизи улови блестящия тъмен пламък в очите му в мига, преди той да я целуне по шията. Само след още миг той положи устни върху нежната извивка над гърдата ѝ.

Тогава тя реши да послуша съвета му и изпищя... право в ухото му.

Джон бе вързал коня си в шубрака, който му бе посочил Оливър, и привързваше наметалото си зад седлото, когато я чу да вика.

— Копелета! — Оливър в миг извади рапирата си и обърна Вълшебника към къщата.

— Не, почакай! — и Джон задържа ръката му.

— Да почакам ли? Когато Лизи е в беда? — Рапирата на Оливър изсвистя във въздуха така застрашително, сякаш разсичаше сто червени куртки наведнъж.

— Няма да ѝ помогнеш, ако ги нападнеш така! Какво смяташе да направиш, да нахлуеш с коня през стените вътре в къщата, да я грабнеш и да я отнесеш?

— Господи, човече! Та Лизи е вътре! Не можем просто да седим тук...

— Знам! Но макар че номерата ти минават пред няколко уплашени войници в хана, имаш много по-малък шанс да уплашиш цялата прислуга на един благородник, без да говорим за всичката паплач, която се шляе наоколо!

Оливър го изгледа презрително.

— Колониите нямат бъдеще, ако отхранват само такива безмозъчни кучета като тебе.

— Те отхранват мъже, които мислят. — Джон изгледа също така неодобрително призрачния си спътник. — Какво се надяваше да постигнеш, като нахлуеш вътре? Да изкараш акъла на всички, за да пуснат Лизи? И двамата знаем, че тази твоя рапира не става за друго, освен за украса.

В шубраците беше тъмно, но Оливър се виждаше съвсем ясно и нямаше никакво съмнение колко е оскърбен от предизвикателството... или колко е натъжен.

Той върна рапирата в ножницата, мърморейки недоволно.

— Тогава какво предлагаш да правим?

— Да влезем в къщата, да намерим Лизи и да я изведем.

Оливър изсумтя:

— Просто така, нали? С всичката прислуга от дома и шайката хитри червени куртки, както правилно изтъкна?

— Точно така. — Джон се усмихна мрачно. — Те тъкмо това не очакват, ето защо именно този план ще успее. — Той хвърли поглед,

изпълнен със съмнение, към Вълшебника. — Трябва ли да вържеш коня, или той ще те чака тук, докато се върнем?

Разбойникът замръзна на седлото и непредпазливото смушкване на шпората му накара коня да изпръхти и да разтърси глава. Той погледна надолу към Джон.

— Не мога да сляза от седлото.

— Какво?

Оливър изруга:

— Не мога да сляза никъде другаде, освен в двора на хана. Не съм привързан към едно място като Бес, но докато тя не се освободи, аз мога да се придвижвам само ако яздя Вълшебника.

Сега беше ред на Джон да изругае.

— Защо не ми го каза по-рано?

— Откъде да знам, че искаш да се промъкнеш там като прост крадец, вместо да се биеш като мъж?

Джон му хвърли яростен поглед. Ръцете го засърбяха да фрасне нахалния призрак, но от всички безполезни жестове това несъмнено щеше да бъде най-безполезният. Той се обърна и започна да разглежда къщата, доколкото това бе възможно.

Без подкрепата на Оливър щеше да му бъде много по-трудно, но нямаше избор. Лизи се нуждаеше от него.

Внезапно взел решение, Джон извади пистолетите от джобовете си и провери дали са заредени. Задоволен от резултата, той повика с жест Оливър.

— Добре. Сега ето какво искам да направиш...

Драгуните я завлякоха до една изоставена стая за вехтории на тавана на къщата и със смях я бутнаха вътре.

Тя едва не падна върху някакъв счупен стол, разместен от резките им движения. Лизи успя да се задържи на крака и се обърна към пазачите си:

— Тук ли ще ме оставите?

Единият кимна и ѝ намигна многозначително:

— Да. Лейтенантът каза, че иска да сте възможно най-далеч от ушите му... поне докато не ви потърси. А гос'ин Чарлз, той е тука. Икономът каза, че това място било най... удобното.

— За кого? За него ли?

Мъжът се изхили, оценявайки шегата. Подчинените му се сметнаха задължени да последват неговия пример.

— Аха. Така ми се струва.

Лизи се огледа отчаяно. Те не бяха благоволили да донесат наметалото ѝ, а студът вече започваше да прониква през вълнената ѝ рокля.

Капралът огледа одобрително стаята. Явно мястото му хареса.

— Добре, сега ви оставяме тука. Ти, Бентън, пръв ще пазиш отвън.

Войникът метна презрителен поглед към Лизи, сякаш тя бе виновна за сполетялото го неудобство.

— Мис.

Капралът кимна учтиво, но лукавата му усмивка опровергаваше тона.

Лизи не му обърна внимание. Тя едва има време да се огледа наоколо, преди войниците да се оттеглят, затваряйки вратата зад себе си, и стаята потъна в тъмнина.

Планът му може би щеше да успее, ако не беше един пъпчив драгун, който бе решил, че възможността за някаква дребна кражба е твърде значителна, за да я пренебрегне. Джон се промъкна през прозореца на една малка неосветена чакалня в дъното на преддверието — наложи се да счупи стъклото, за да махне резето, но това бе единственият звук, който предизвика. Беше обаче напълно достатъчен.

Джон се изправи пред едно уплашено, треперещо момче, насочило мускета си право в корема му.

— Н-не мърдай. Нито инч, разбра ли? — И ръцете, и лицето на момчето силно потрепераха.

Джон изруга. Момчето беше уплашено и страшно много искаше да докаже мъжествеността си. Като нищо можеше да го застреля колкото от страх, толкова и поради друга, по-сериозна причина.

Дулото на мускета се залюля и се насочи към мястото точно над сърцето му.

— Ще стрелям. Кълна се!

Джон въздъхна.

— Не мърдам. Ще си вдигна ръцете, но ме е страх да не ме застреляш, преди да съм ги вдигнал и до лактите.

— Много смешно. — Подигравката може би щеше да хване място, ако не беше издайническото трепване в края. Момчето махна с мускета към вратата. — Ще идем сега при лейтенанта, ти и аз. Ти пръв.

— Разумно предложение, предполагам — отвърна Джон, — но първо не е ли по-добре да извадиш от джобовете си някои дреболийки, които открадна? Просто ако лейтенантът се зачуди защо ли униформата ти стои толкова раздърпана?

Случайно изказаната догадка попадна право в целта. Момчето сниши мускета, за да бръкне в джобовете си, и Джон веднага го фрасна.

Един удар по брадичката изпрати войничето право на пода. Джон ритна мускета настрана, за да не може да го достигне. Момчето изстена, после вяло се опита да се изправи на крака, но се свлече в инертна купчинка, когато Джон го удари по тила с дръжката на пистолета си.

Джон прекрачи през него с пистолета в ръка, вслушвайки се за всеки звук, който би показал, че някой ги е чул. Нищо.

Като се увери, той пхна пистолета си в джоба, коленичи и запуши устата на изпадналото в безсъзнание момче, върза ръцете и краката му.

— За другия път ти предлагам да внимаваш какво има в джобовете на противника ти, а не в твоите.

Младият драгун обаче не издаде дори и стон, с който да потвърди, че е оценил съвета.

От вратата Джон виждаше неясната светлина на свещите, които горяха в другия край на преддверието. Нямаше представа къде може да е чичо му, но на Ламбер и неговите хора сигурно беше наредено да стоят в общите помещения на първия етаж.

Това означаваше, че има големи шансове да са затворили Лизи някъде наблизо — нямаше никакъв смисъл да слагат стръв на кукичката, ако не стоят на другия край на въдицата, за да дръпнат, когато рибата клъвне.

Джон тръсна неспокойно глава. Много по-лесно щеше да бъде, ако и Оливър беше с него.

Той извади единия пистолет и предпазливо се отправи към преддверието.

— Никога няма да бъдеш добре дошъл в „Крал Джордж“! — извика Лизи през вратата. — Нито ти, нито приятелите ти!

Смехът на войника долетя ясно през дебелото дърво.

— Никой от нас за нищо на света няма да стъпи на такова място, мис! Бирата е прекалено скъпа и ако се съди по това, дето аз го чух, не си струва и цената. Сега си дръжте устата затворена, както каза лейтенантът, и ме оставете на мира!

— Ха! — каза Лизи, връщайки се към работата, с която се бе заела.

Беше си поставила за цел да дразни войника на всеки пет минути само заради удоволствието, както и да не го оставя да се чуди какво ли може да прави тя, ако пази прекалена тишина.

Планът ѝ действаше много добре, макар че тъмнината и студеното доста я бавеха. Беше успяла, доколкото ѝ позволяваше малкото време, да проучи нещата около себе си, докато все още имаше светлина, и сега усилено трупаше застрашителна кула от столове, масички, прашни стари картини и покрити с паяжина джунджурии. Цялата конструкция трябваше да се срути със страхотен трясък, когато Лизи станеше готова. Тя само трябваше да дръпне шнура от завеса, който бе вързала за крака на един счупен стол в основата на купчината.

Щеше да бъде много по-лесно да счупи прозореца и да избяга, но стаята беше на третия етаж, високо над корнизите, и никак не ѝ се искаше да пада от такава височина. Единственото предимство на нейния изолатор беше това, че вбесеният лейтенант бе заповядал да я затворят някъде, където да не може да я чува, което означаваше, че и никой друг няма да я чуе. Никой, тоест, с изключение на драгуна пред вратата ѝ.

Лизи спря за миг, за да потърка ръце и да духне на пръстите си, опитвайки се да ги стопли поне малко.

Само да не беше толкова ужасно тъмно и студено. Джон по чудо не ѝ изви врата, когато го бе ударила в стаята си, която също беше толкова студена, тъмна и потискаща. Дори само мисълта я накара да потръпне.

Той си имаше призраци, които да му правят компания.

Като повечето вирджинци, и Джон се бе сражавал с индианци. Смяташе се за доста опитен в безшумното промъкване из горите. Смяташе, че този опит тук ще му дойде много добре.

Но грешеше.

Избягването на летящите томаховки не можеше да се сравнява с рисковете да се движиш в неосветени чакални, където безбройните столове и маси бяха като че ли поставени там с едничката цел, да се изпречат пред непредпазливия... или пред неканения гост.

Една грозна, издута табуретка за крака с резбовани позлатени крачета и с ярка тапицерия бе причината за неговия провал.

Джон можа много добре да се увери колко грозна е тя, защото трите червени куртки, които нахлуха в стаята след него, го свалиха на пода само на няколко инча от нея и той можа да ѝ се наслади от перспективата на дървояда, когато един слуга дойде с купчина свещи в ръка.

Слугата взе табуретката, запухтя над нея, изправи я и след това внимателно отупа праха от чудовищния мебел.

— Негова светлост много обича това столче. Не ми се мисли какво ще каже, ако чуе, че така са го ритнали.

— Кажи на негова светлост, че така става, когато разни пропаднали престъпници се щурат наоколо — отвърна единият от драгуните.

По тона на гласа му можеше да се съди, че изобщо не му е хрумвало да мисли за табуретката.

За разлика от пъпчивия новобранец този войник беше достатъчно опитен, за да започне веднага да претърсва джобовете на противника си. Никакви усилия не му струваше да открие пистолетите на Джон.

— Хубави пистолета си има тоя — отбеляза войникът и примижа, за да ги огледа по-добре — Хубави пистолети.

Той си присвои и двата, после смушка Джон в ребрата с върха на доста мръсния си ботуш.

— Ставай, хайде. Добре, че се спъна. Лейтенантът страшно иска да си поговори с тебе, напоследък ни направи живота черен.

— Съжалявам да чуя това — каза Джон.

— Сега ще си платиш. Хайде, ставай, иначе ще трябва да те влачим за краката.

Също за разлика от новобранеца тримата драгуни гледаха да стоят по-далеч от него. Нямаше никаква възможност да сграбчи единия от мускетите за дулото и да го измъкне от ръцете на войника, преди другите да успеят да му дойдат на помощ.

Джон въздъхна и бавно се изправи на крака. Нещата изобщо не се развиваха така, както беше планирал.

Готово. Още една табуретка и цялата пирамида щеше да се сгромоляса съвсем самичка.

Лизи нервно изтри длани в полата си, после се наведе да провери дали шнурът от завесата е все още здраво завързан за крака на стола. Доволна от огледа, тя хвана другия му край и тежкия бастун, който беше открила сред купчините вехтории. След това внимателно заобиколи кулата си и стигна до вратата.

Когато се справи с тая неприятност, най-напред ще фрасне един на Джон, задето я забърка в това, а после ще се наплаче, за да си облекчи нервите.

А след това ще сграбчи Джон и ще се люби с него, докато и двамата не могат повече да се помръднат.

Но най-напред решително трябва да го фрасне.

Тя си пое дълбоко дъх, стисна по-здраво бастуна и дръпна шнура.

Ламбер бе толкова доволен да го види, колкото бяха предвидили драгуните. Той стана от стола си пред камината и се приближи до него.

— Господин Гидиън! Каква приятна изненада!

Но усмивката му никак не беше приятна.

Джон не мръдна от мястото си. Войникът, който бе вързал китките му зад гърба, се бе престарал и той ясно усещаше зад себе си въоръжените и нервни червени куртки и двамата пазачи, застанали на вратата.

— Минавах наблизо и тези господа предложиха да изпия един чай с вас, преди да си тръгна.

— Така ли? — Ламбер го изглежда отгоре надолу. — Странно. Не виждам никаква кръв. Градли сигурно е бил по-убедителен, отколкото мислех. — Той вдигна едната си вежда. — Или пък вие сте бързали да ме видите повече, отколкото съм предполагал.

— Не мисля.

— Той се спъна в една табуретка, господин лейтенант. Шареше из къщата на негова светлост, обаче се спъна и ние го хванахме.

Ламбер изглежда със студена ярост злочестия войник.

— И покрай колко от вас мина, докато тази... табуретка го препъна?

Войникът се стресна, уплашен от допуснатия гаф.

— Не знам, господине. Няколко.

— Предполагаше се, че трябва да наблюдавате всеки възможен вход. Как ще пазите лорд Малоран, ако не сте нащрек?

Войникът зяпна.

— Да пазим негова светлост ли, господине? Мислех, че искаме да хванем *него* — и той врътна глава към Джон. — Мислех, че затова държим момичето в стаята с вехториите на тавана. Като примамка.

Лицето на Ламбер стана тъмnochервено.

— Безмозъчен тъпак!

Драгунът отстъпи назад, уплашен от гнева на своя началник.

— Това са неговите пистолети, господине — побърза да каже войникът, протягайки пистолетите на Джон.

За миг Джон помисли, че Ламбер ще удари войника, но лейтенантът се задоволи да грабне пистолетите от ръцете му и да изфучи.

— Свободен си! И кажи на оня глупак слугата да съобщи на негова светлост, че сме хванали беглеца.

— Да, господине!

Драгунът отдаде чест и изхвърча навън. Двамата войници до вратата останаха неподвижни и нащрек, с буден поглед, явно мъчейки се да не привличат към себе си яростта на лейтенанта.

— Да безпокоим негова светлост? В *тоя* час на нощта? — Джон се опита да изглежда възмутен. — Очаквате човек с възрастта и достойнството на негова светлост да бъде буден по това време?

— Малоран се интересува от вас.

— Поласкан съм.

— Не бъдете.

— Добре. Имате ли нещо против да ме развържете, за да се чувствам поне удобно?

Устата на Ламбер се сви в гримаса.

— Само ако можех да заменя въжето на ръцете ви с въже около врата.

— Каква неприятна мисъл — отвърна Джон и небрежно приседна на ръба на бюрото.

Адският шум, който предизвика при сгромолясването си нейната кула, бе извънредно задоволяващ за Лизи, но най-много ѝ хареса как

успя да цапне драгуна по тила в мига, когато той надникна през вратата, за да види какво става. Ще ѝ обижда бирата, а?

Тя откопча тежкото му вълнено палто и с облекчение го облече. Понамирисваше на немит мъжкар малко повече, отколкото би ѝ харесало, но беше топло, а точно сега топлината ѝ бе най-необходима. Тя завърза войника с шнура от завесата, остави го вътре и заключи стаята. Студът скоро щеше да го свести.

След като помисли за момент, Лизи скри мускета на мъжа под един шкаф, захвърли ключа от стаята с вехтории и взе бастуна. Почувства как кожата ѝ настръхва, когато се зае с тези работи, но това не беше от студ. Можеше да се закълне, че невидими очи я следят в тъмното. Надяваше се само да са призраци, а не драгуни.

Угаси свещта със съжаление. След дългото стоене на тъмно в таванската стая, тя откри, че харесва нейната топла жълта светлина, без значение колко е слаба.

Както бе очаквала, в този край на коридора имаше тясна слугинска стълба, позволяваща слугите да бъдат държани възможно най-настрана от господарите си. Когато Лизи заслиза в тъмното, сърцето ѝ като че ли биеше в ушите.

Всичко, което трябваше да направи, беше да се спусне, от някой прозорец на приземния етаж и да тръгне през тресавищата право към хана. В такава облачна нощ нямаше изгледи да я забележат. Не се решаваше да открадне кон, а и трябваше да предупреди Джон.

Мисълта за Джон, който несъмнено крачеше напред-назад из стаята си, чудейки се какво става с нея и почти полудял от тревоги, само я караше да бърза още повече.

— Кажете, Ламбер, мислил ли сте за бъдещето?

— За бъдещето ли? За моето или за вашето?

— И за двете. — Джон небрежно се помръдна, протегна крака пред себе си и се облегна назад на бюрото. — Мислили ли сте какво би станало, ако се окаже, че аз наистина съм законен наследник на Малоран?

— Вие? Вие сте авантюрист. И самозванец!

— Но ако не съм? — настоя Джон, гледайки го внимателно.

Ламбер остана спокоен.

— Негова светлост още е в добро здраве. Може да живее много години.

— Или да умре още утре. Баща ми беше по-младият син и въпреки това умря преди няколко месеца.

— Моите съболезнования.

— Не искам тях — Джон стисна зъби. — Искам Лизи.

Ламбер се напрегна.

— Сигурен съм, че я искате. — Той пак огледа Джон така подозрително, както купувач на коне, който се съмнява в почтеността на продавача. — Не приличате на негова светлост.

— И той го каза.

— Ако вие наистина сте наследникът, защо се появявате сега, след толкова години? Защо не обявихте съществуването си преди години, когато това можеше да ви бъде от полза?

— Може да ви е убягнало от вниманието, но Америка не се намира в съседното графство.

— Тогава защо не упълномощихте адвокатите си да ви представляват? Сигурно има един-двама, които могат да се заинтересуват от вашия случай.

Джон се облегна още повече назад и опря здраво ръце на самото бюро... само на инч от блестящия сребърен нож за разрязване на писма.

— Адвокатите ми са в Лондон.

— Колко... удобно.

— Навремето това изглеждаше подходящо решение.

Ламбер изсумтя презрително и погледна настрани. Преди да успее пак да се обърне към него, Джон вече бе скрил ножа за писма в ръкава си.

— Кажете ми — обърна се Ламбер, разглеждайки разсеяно тежкия месингов свещник с украса от оникс, който стоеше на масата пред него, — защо един наследник на лорд Малоран ще рискува толкова много, за да спаси някаква проста ханджийка? Навярно разбирате, че щях да разположа моите хора да пазят наоколо?

— Не вашите хора ме надвиха — изрече сухо Джон.

Той се отлепи от бюрото, сякаш раздразнен от въпроса.

— О, да, табуретката ви препъна. — Погледът на лейтенанта стана студен. — Но вие забравихте да отговорите на въпроса ми. Защо

един наследник на негова светлост ще се тревожи за жена като госпожа Тинсдейл?

— Може би защото не ми харесва да посягате на когото и да било. Особено на госпожа Тинсдейл.

Ламбер се усмихна. Джон вече бе започнал да ненавижда това изражение.

— Може би ще ви е интересно да узнаете, че аз я целунах.

— Тя затова ли така изпищя? — Усмивката изчезна. — Страшночко, нали? Да искаш жена, която отказва да има каквото и да било общо с тебе?

— Аз? Да я искам? Тя е една проста ханджийка. Майка ѝ е била курва, а баща ѝ разбойник, който е трябвало да пукне на някоя галера. За какво да се интересувам от такава жена?

Джон разглеждаше мъжа, опънатата на остриите му скули кожа, вдървените рамене, постоянното нервно движение на ръцете му.

— Отвратителна работа, нали? — каза той дружелюбно. — Мъж с вашия произход и възпитание да бъде привлечен от някаква си девойка в прост хан. Девойка като Лизи, която е толкова далеч под вас, че трябва просто да не я забелязвате.

Джон се усмихна, наслаждавайки се на растящия гняв на Ламбер.

— Но тя не е незабележима, нали? С тази черна коса и с тази бяла кожа...

Ламбер го удари, позорен удар с opakото на дланта.

Джон отметна глава назад. Усети вкус на кръв в устата си, но така, както ръцете му бяха вързани на гърба, нямаше какво да направи. Засега.

Слугинската стълба водеше надолу към първия етаж, но когато Лизи отвори предпазливо вратата, се озова зад гърба на червената куртка на един драгун, който стоеше на пост в коридора на не повече от десет фута от нея. Нямаше избор, налагаше се да се върне на горния етаж и да се надява, че ще открие друг път надолу, на който да няма постове.

Тъкмо отново се бе качила безопасно на горния етаж — далеч от погледа на драгуна, но пък доста по-навътре, отколкото би предпочела да се намира в тази къща, — когато дочу стъпки.

Двама мъже, може би трима, помисли си тя, и всички са се запътили към нея. С разтуптяно сърце тя се притаи зад една врата и зачака.

— Защо веднага не ми съобщихте? — Гласът на мъжа бе суров и с нотка на раздразнение.

— Току-що го хванаха, ваша светлост. Той нахлул тук, очевидно, за да спаси онази жена от хана.

— Проклет самозванец! — изфуча Малоран. — Трябваше да заповядам да го застрелят още когато за пръв път се появи в имението ми.

— Да, ваша светлост.

— Ами Ламбер! Този глупак не можа да задържи копелето, когато го хвана! А имаше цяла проклета армия на разположение!

— Да, ваша светлост. Това е наистина плачевно.

Двамата мъже отминаха и гласовете им затихнаха. Лизи се опря на вратата, защото краката ѝ трепереха. Джон се е опитал да я спаси и е бил хванат. Какъв глупак!

Тя стисна по-здраво бастуна. За пръв път в живота си започна да разбира как се е чувствала майка ѝ.

С мълчалива прочувствена молитва за смелост и повече късмет Лизи се измъкна иззад вратата и побърза по следите на лорд Малоран.

Лорд Малоран изглеждаше така, сякаш виждаше не собствения си племенник, а нещо гадно. Джон му отправи най-очарователната си усмивка и с удоволствие видя как това само още повече вбеси негова светлост.

Високият мъж го изгледа враждебно от мястото си зад бюрото.

— Взлом и нахлуване, нападение... жалко, че не можем да го наречем опит за убийство... фалшификация, изнудване, незаконно бягство. И това е само началото. Сигурен съм, че бих могъл да открия още много такива неща, за да бъдете обесен, Гидиън.

— Карлтън — отправи му най-съчувствената си усмивка Джон. — Може би напредналата възраст е причината да забравите някои съществени моменти.

Лицето на негова светлост потъмня от гняв.

— И най-добре ще е да ограничите портвайна. С вашия темперамент това навярно ще действа много добре на здравето ви.

Малоран си пое дълбоко дъх, борейки се да запази спокойствие.

— Ще намеря достатъчно причини, за да ви обеса.

Джон се напрегна. Нищо чудно, че негова светлост бе настоял стражите да останат извън стаята. Дори Ламбер изглеждаше стреснат от държанието му.

Преди някой да успее да проговори, в предверието навън се чу внезапен шум. Един войник влетя, удряйки главата си във вратата.

— Моля за извинение, господин лейтенант, обаче затворничката избяга. Ние пак я хванахме — добави той бързо. — Точно тука я хванахме, господине, и си помислихме дали няма да искате да я видите.

— Доведете я — извика Малоран, преди Ламбер да успее да отвори уста.

Джон извъртя откраднатия нож в ръката си и мислено прокле сръчността на войника във връзването на възли.

— Пусни ме, мръсник такъв!

Драгуните се опитваха да вкарат Лизи през вратата, но тя не се даваше. Извъртя се и се освободи от хватката им и се втурна в кабинета с такъв надменен израз, сякаш именно тя беше обвинителката. Дори изпоцапаната и широка червена куртка, която бе облякла, не намаляваше с нищо обаянието ѝ.

Ламбер я сграбчи, преди да е стигнала по-близо до бюрото. Един негов гневен поглед прогони драгуните от стаята.

— Вашата няма да я бъде! — Лизи се мятеше в ръцете на Ламбер, опитвайки се напразно да се освободи. — В тази страна има закони!

— Наистина има — обади се Малоран — и аз съм върховният представител на негово величество в тази област.

— Не можете...

— Млъкни, кучко!

Ламбер я разтърси и така силно я бутна към Джон, че тя се олюля и едва не падна върху масата зад него.

Лизи сграбчи ръкава на Джон, за да запази равновесие.

— Добре ли си? — Джон едва успя да изрече думите, потискайки надигналата се у него ярост. Ако ръцете му не бяха вързани на гърба, щеше да се хвърли върху Ламбер въпреки стражите пред вратата. — Нали не са те наранили?

Тя поклати отрицателно глава.

— За малко да им избягам.

— Жалко, че не успя.

— Щях да успея. Но разбрах, че са те хванали. — Лизи се усмихна храбро на Джон, но крайчетата на устата ѝ леко потрепнаха. — Страхувам се, че приличам на майка си много повече, отколкото съм си мислила.

— Това не е обида.

Усмивката ѝ стана по-топла.

— Не.

Тя пусна ръкава му, но не се отмести.

— Тишина! — Лицето на Малоран ставаше все по-червено. — Уморих се от вас двамата.

Джон едва се въздържа да не отговори, че чувството е напълно споделено.

Негова светлост го погледна като котка, която си играе с плячката си, преди да я изяде.

— От друга страна, трудно ми е да ви изкажа колко съм ви благодарен, че ми спестихте едно неудобство.

— Винаги се радвам да услужа — каза Джон.

Ако Лизи не беше между тях двамата, без съмнение Ламбер щеше да го удари.

Чичо му стана, заобиколи бюрото и се приближи до тях.

— Наслаждавайте се на шегичките си, докато можете. Няма да е за дълго. Ще бъдете застрелян при опит за бягство.

Той се усмихна и плъзна пръст по бузата на Лизи. Лизи трепна и се дръпна назад, но масата не ѝ позволи да отстъпи още повече.

— За съжаление, госпожа Тинсдейл трябва да умре заедно с вас. Голяма трагедия и ужасно неприятно за всички ни, но, страхувам се, абсолютно необходимо.

Негова светлост не изглеждаше особено развълнуван. На Ламбер този разговор явно не му харесваше особено много, но дори да бе поискал да се оттегли, за него вече бе много късно.

— Лейтенантът я докара тук, защото знаеше, че се тревожи за неприятностите, които вие можете да създадете и исках да разбера какво знае тя. По някакъв начин вие нахлухте...

Джон направи подигравателен малък поклон.

— Това поне има предимството да е вярно.

— ... и ме заплашихте — продължаваше несмуцаван Малоран.
— Ужасно притеснен, че неособено хитрият ви план е пропаднал и полудял от любов...

— Две верни неща. Потресен съм.

— Млъкнете!

Търпението на негова светлост се изчерпваше.

Лизи сложи ръце зад гърба си като ученичка, която учителят мъмри. Погледът ѝ бързо се местеше от Ламбер към Малоран и обратно.

Ламбер се приближи. Внезапно Лизи се извърна и коварно бухна Ламбер право в чатала с ониксово — месинговия свещник, който беше докопала от масата. Мъжът хлъцна, прегъна се, падна на колене, присви се и застана.

Лизи не спря, за да оцени нанесените вреди. Тя замахна нагоре и настрани към главата на лорд Малоран. Джон чу тежкия ѝ и сполучлив удар. Негова светлост не издаде нито звук, строполявайки се на пода пред краката им.

Със свойствената си практична педантичност Лизи се обърна и хлопна Ламбер по тила. Той пусна чатала си и падна по очи в безсъзнание.

— Това трябва да ги задържи за малко — каза тя и внимателно върна свещника на мястото му.

Джон стоеше смаян.

— Къде си се научила да го правиш?

Лизи се ухили, въпреки че изведнъж бе станала смъртнобледа.

— Човек научава някои неща, когато стопанисва кръчма.

— Трябва да не забравям да държа под око свещниците, когато се оженим. Но междувременно — той се обърна така, че вързаните му ръце се озоваха пред нея, и остави ножа за писма да се плъзне от ръкава му, — ще ти бъда признателен, ако ме развържеш.

Лизи тъкмо бе разрязала въжетата, когато двамата дочуха виковете, после изстрел, който прозвуча съвсем наблизо. Тя отметна глава.

— Какво е това?

— Това — каза Джон със задоволство, търкайки вцепенените си китки — е баща ти. И идва тъкмо навреме.

Сътресението, предизвикано от Оливър, като по чист късмет бе привлякло почти всички стражи, застанали пред вратата на кабинета. Беше останал само един и Джон го обезвреди с дръжката на пистолета си, който бе взел пътьом от бюрото, където Ламбер го бе оставил. След това той завлече злополучния драгун в кабинета и го заряза там.

Лизи бе взела пистолета от джоба на Ламбер, но щеше да се чувства по-удобно със свещника, който имаше предимството да ѝ е по-добре познат.

В мига, преди да се измъкнат от стаята, Джон я сграбчи, притисна я и грубо я целуна.

— Обичам те, Лизи. Проклет да съм, ако знам защо. Ти си заядлива, сприхава и независима колкото десет жени и ще ми съсипеш живота, като ме командваш и ми се бъркаш в работите. *Познавам те.*

И той се разсмя, а дяволските му морскозелени очи мяхаха искри, които проникваха през нея.

Лизи си пое дълбоко дъх, но той като че ли не стигаше до дробовете ѝ, защото чувстваше гърдите си стегнати и главата замаяна, дори не беше сигурна къде е горе и къде долу.

Успя само да каже:

— По-добре да се махаме, преди червените куртки да са се върнали.

Джон се ухили.

— Това е то моята практична Лизи. — Той пак огледа коридора. — Никой не се вижда. Да тръгваме.

Почти щяха да успеят. Бяха стигнали до вратата, водеща към онова крило на къщата, накъдето се бе запътил Джон, когато един уплашен прислужник ги забеляза и избяга с вик, за да вдигне тревога. Като че ли в къщата бяха останали още няколко войници, защото те двамата не бяха изминали и стотина ярда, когато над рамото на Лизи изсвири мускетен изстрел.

Джон я хвана и я дръпна в една тясна ниша.

— Проклятие. Не мислех, че някой ще бъде толкова умен, че да остане на пост.

Още няколко изстрела последваха първия. Някой викаше да пратят подкрепление:

— Нямах никакъв избор, нали знаеш — каза Джон, сякаш бяха прекратили разговора си едва преди минута. — Ще се омъжиш за мене, независимо какво мислиш по въпроса.

Изсвистя друг изстрел, който обаче улучи дървото. Джон я дръпна още по-навътре. Лизи потръпна и се притисна още повече към него.

— Аз *ще* ти съсия живота — каза тя. — Обещавам. Дължиш ми много, най-малкото, защото ме забърка в тая работа!

Той наведе глава с усмивка.

— Не се сещам за друг дълг, който да изплащам с такова удоволствие.

Той надникна внимателно иззад ъгъла, после я хвана за ръка и я повлече след себе си.

— Презареждат. Трябва да се възползваме.

— Как се оправяш толкова добре из тая къща? — залита тя задъхана, докато тичаха по един тесен страничен коридор и влязоха в стая със стъклена врата, която гледаше към малка градина с високи зидове. — Мислех, че само веднъж си бил тук!

— Така е, но си държах очите отворени!

Той затръшна вратата, дръпна един стол и залости с него дръжката само миг преди драгуните да затрополят по следите им в коридора.

Викове, още един изстрел, този път през вратата, и шум от тичащите ботуши на още драгуни, които идваха на помощ на неуспелите си другари.

Без да го е грижа да разбере какво точно става отвън, Джон пхна пистолета в джоба си, грабна още един стол и го хвърли през едната стъклена врата... секунда след като Лизи бе отворила другата с едно просто обръщане на дръжката.

— Какво чакаш? — запита тя, като го видя да стои неподвижен.

Той се разсмя.

— Ама че лоша дисциплина има тук! Никак не се грижат за сигурността. Ако Чарлз ми беше иконом, отдавна да съм му взел

главата!

— А те ще вземат нашите, ако не побързаш!

Той я последва в градината, но тъкмо когато Лизи щеше да излезе през най-близката врата, той се поколеба, после ѝ посочи една по-малка вратичка, полузакрита зад храсталаците в отдалечения край на градината.

— Не! Мини през онази. Аз ще отворя тази, за да ги заблудя.

Лизи кимна. Когато тя успя да отмести тежкото желязно резе, той вече бе отворил широко първата врата и се бе присъединил към нея.

— Каква добра женичка ще ми станеш, моя любов — каза той, а в гласа му имаше още смях. — Познавах само една жена, която беше толкова бърза в такива работи.

Той залости вратата след тях и я привлече в най-плътната сянка близо до къщата.

— Оттук, а после към оня шубрак. Виждаш ли го? Там, на края на градината.

— Виждам. Но какво...

— Когато ти кажа да бягаш, бягай.

Той не дочака отговора ѝ. Тръгна напред, движейки се така тихо, както тя никога не би допуснала, че е възможно за един мъж. Зад тях се чуваха виковете на войниците, които нахълтаха в градината и след това видяха широко отворената врата, която Джон бе оставил, за да ги подмами.

Лизи го дръпна за палтото, за да привлече вниманието му.

— Направиха го! Тръгнаха в другата посока!

Той погледна през рамо и тя видя как зъбите му се бялнаха в усмивка.

— Едно от правилата, които следват войниците на негово величество, е да тръгнат по най-очевидния път. Изисква по-малко мислене и началниците не могат толкова да ги обвиняват, когато нещата не потръгнат.

— Откъде знаеш?

— Някои от размирниците в колониите разчитат на това в набезите си.

— Искаш да кажеш, някои от твоите приятели.

— Полезно е да имаш приятели и някъде по-долу.

— Това включва ли и приятелката ти?

Той я погледна смаян през рамо.

— Каква приятелка?

— Онази, дето толкова успешно баламосвала червените куртки, също като мене.

Когато стигнаха края на къщата, между тях и шубрака имаше само открито поле. Джон и не помисли да отговаря на въпроса ѝ. Той огледа мястото с насочен пистолет.

— Бягай!

И Лизи побягна.

Препускаха лудо по обратния път през тресавищата, но всичко мина без инциденти. Оливър бе обещал да държи настрана преследвачите им и изглежда, си бе удържал на думата. Ако имаха късмет, щяха отдавна да са избягали, преди червените куртки да се съвземат и да се сетят да ги потърсят в хана.

За нещастие като че ли половината графство, което не носеше червени куртки, вече се бе стекло към „Крал Джордж“. Лизи и Джон отдалеч дочуха глъчката от разговорите в кръчмата.

Хълдспет ги чакаше в конюшната заедно с коняря и два коня, натоварени с издути дисаги.

— Самюел каза да ви кажа, че ще държи местните хора в кръчмата — каза Хълдспет с нервен глас. — А Берта предупреди, че е сложила всичко, което е могла да побере, в дисагите, и мис Лизи трябва да вземе това по-дебело наметало вместо онова, дето е на нея.

Прислужницата хвърли бегъл поглед на червената куртка, която бе навлякла Лизи, но не се сещаше да ѝ подаде наметалото с качулка, което държеше в ръце.

— Добре е направила Берта — каза Джон, предавайки изтощения си и запенен кон на намръщения коняр.

Лизи веднага смъкна от гърба си червената куртка.

— Пфу! Кралят би трябвало да ги задължава да се къпят поне от време на време!

Хълдспет притискаше наметалото на Лизи плътно до гърдите си.

— Берта също заръча да ви кажа, че е накарала господин Дрейтън и господин Рандал да ви чакат в салона за благородници и пита какво да им каже? Като чуха, че са ви задържали и двамата, не

щяха да помръднат оттука и никой от тях не казва по каква работа са дошли.

— Дрейтън е тук! — възкликна Лизи. — Бях го забравила!

— По дяволите Рандал! — развълнува се Джон. — Май никога не е там, където го търсиш или когато го потърсиш!

— Трябва да се срещна с господин Дрейтън — каза Лизи.

Джон въздъхна.

— Тогава най-добре да поговоря с Рандал. Но набързо, защото Ламбер ще ни нападне още преди да сме се усетили!

Джон без никакъв труд се ориентира пред двамата мъже, които станаха при влизането му. Високият вдясно можеше да мине за един по-млад лорд Малоран... или за баща на Джон.

— Рандал — каза той, протягайки ръка. — Хубаво, че дойдохте. Само ми се искаше да е при по-приятни обстоятелства.

Рандал сковано пое ръката му. Гъстите му вежди се надигнаха в недоумение.

— Не изглеждате като човек от рода Малоран.

— Така каза и негова светлост.

— Мис Тинсдейл! — възкликна сухият дребен човечец, който седеше на другия стол. — Какво чувам? Че подслонявате беглец от кралското правосъдие? Че лейтенант Ламбер ви е *арестувал*?

— Между другото, господин Дрейтън — каза Лизи разсеяно. — Но аз исках да говоря с вас за нещо по-важно. Нека да седнем...

Никой не ѝ обръщаше внимание.

— Ако не беше писмото ви, нямаше да повярвам на такава безумна история — каза Рандал, разглеждайки Джон с изражението на човек, чийто свят току-що е бил преобърнат с главата надолу.

— Нещата, които споменавате... — Той поклати озадачено глава. — Всичко това го имаше в последното писмо, което баща ми написал на майка ми. Единствените хора, които някога са чели това писмо, сме аз самият и дядо ми. Знам го наизуст, но... — и той разтвори ръце в знак, че се признава за победен.

Джон кимна разбиращо.

— Нямаше как да знам за това писмо или за съдържанието му, освен ако човекът, който го е писал, не ми беше казал какво съдържа.

Баща ми — *нашият* баща — разчиташе на това, за да ви убедя, че казвам истината.

Мъдрият законовед изглежда стъписано Джон.

— Да не би да искате да кажете, господине, че вие сте законният син на господин Уилям Франсис Карлтън, по-младия брат на лорд Малоран?

— Да, твърдя го. Обвиненията на негова светлост срещу мене са чиста лъжа. Той е мразел баща ми и би направил всичко, за да бъде сигурен, че няма да стана негов наследник, даже е готов и да плати, за да ме убият!

— Изключително! Съвършено изключително! — възкликна старият адвокат.

Той седна внезапно, като че ли краката му вече не можеха да го държат.

— Може би е най-добре всички да седнем...? — предложи Лизи, този път по-настойтелно.

Те седнаха.

След четвърт час Лизи и Джон бяха обяснили възможно най-разбираемо какво искат, но Лизи имаше силното подозрение, че само нейният мозък все още функционира нормално.

— През всичките тези години го мислех за мъртъв — казваше Рандал невярващо. — А сега откривам, че е планирал... това! — Той поклати глава като човек, който се опитва да се свести от понесен удар. — Страхувам се, че още не мога да го проумея. Още не!

Той огледа другите, после се извърна и се загледа в огъня.

— Само като си помисля, че е знаел за работата ми, за мечтите ми...

Той замълча, потъвайки в мислите си.

— Наистина съвършено изключително — потвърди господин Дрейтън.

Той се подкрепи с глътка вино, после остави чашата настрана с вида на човек, който се приготвя за битка.

— Тук наистина има много интересни законови въпроси, но ми се струва, че най-неотложното нещо е да ви защита, мис Тинсдейл. Вас и господин... — Той си пое дълбоко дъх. — Вас и господин Карлтън. Разбира се, мога да уредя продажбата, за която ме молите, но ми се

струва доста по-наложително първо да се занимаем с обвиненията, които несъмнено ще отправят срещу вас лорд Малоран и лейтенант Ламбер. Ако можехме...

— Няма да чакаме толкова дълго, че да повдигнат някакво обвинение срещу нас, господин Дрейтън — каза Лизи твърдо. — Господин Карлтън и аз заминаваме за Америка. Тази вечер. Фактически още сега. Ако можете да ме представлявате междувременно, докато стигнем в Америка и успеем...

— Сигурна ли си, Лизи? — запита Джон.

Той все още не можеше да осъзнае, че тя вече е решила да продаде хана на Самюел и да избяга с него в Америка.

Сблъсъкът с кръвожадните войници само го разсмиваше, но когато се сблъска с неизбежното доказателство за нейната любов, той можа само да се ухили глупаво и в главата му не премина нито една умна мисъл. Това беше доказателство, ако все още се нуждаеше от такова, че в критични моменти жените са по-разумният пол.

— Сигурна съм, Джон — каза тя и дори не направи опит да се усмихне.

Е, може би не чак толкова разумни в края на краищата.

— Почти съм сигурен, че се налага да тръгнем. Веднага. Преди Ламбер да е успял да ни хване.

Това отрезви всички. С изключение на Рандал. Той все още се взираше в огъня като човек, забравил всичко и всекиго край себе си.

Лизи не се и опита да го откъсне от мислите му. Тя само скочи на крака.

— Ако може да напишете нещо сега, в смисъл че ви натоварвам да действате от мое име, господин Дрейтън, ще го подпиша. После ще се погрижим за подробностите.

Дрейтън скочи на крака.

— Наистина, наистина. Не е необходимо кой знае колко. Ако имате малко хартия и перо...?

Лизи не мислеше, че някога го е виждала толкова забързан. Тя подписа декларацията, съставена от него, посипа я с пясък и му я предаде. Той я сгъна прецизно и я пхна във вътрешния джоб на палтото си.

— Засега това е достатъчно, макар че не ми се мисли за затрудненията, които ще има една легална кореспонденция с вас, щом

отидете в колониите.

И понеже това бяха последните неща, за които трябваше да се погрижи, Лизи просто изхъмка в знак на съгласие. Тя дори не успя да му благодари, защото вратата внезапно се отвори пред нея и Ламбер им извика да не мърдат.

Джон мислено изруга себе си и собствената си глупост. Трябваше да измъкне Лизи оттук още когато имаше тази възможност. Но кой да помисли, че Ламбер или Малоран толкова скоро са се свестили от нападението на Лизи и че са успели толкова бързо да стигнат от Малоран Хол до „Крал Джордж“?

Тя поне бе нанесла съществени щети. Челото на Малоран бе украсено с кървава превръзка, а киселото изражение на Ламбер подсказваше, че и той не е в по-добра форма.

— Колко хубаво, че ви намирам тук — каза негова светлост. — Страхувах се, че може вече да сте ми... да сте *ни* се измъкнали.

Той поздрави Дрейтън с едно късо кимване и реши да отбележи само с един поглед присъствието на Рандал.

— Господин Дрейтън. Много съжалявам, че са ви обезпокоили така, но аз държа всичко в ръцете си. Свободен сте да си отидете.

— Мисля, че още не — каза господин Дрейтън и се изправи. — Имам първо да обсъдя някои неща с вас, милорд.

— Те ще почакат! — изсъска Малоран. — Ако не си отидете, ще бъда принуден да помоля лейтенант Ламбер да ви накара да го направите.

— А ако той не успее, предполагам, че ще повикате неговите хора да ме изнесат оттук.

Ламбер почервения.

От гърлото на Малоран излезе сподавено ръмжене.

— Със съжаление трябва да отбележа, че повечето от хората на лейтенанта предпочетоха да избягат в съвършено друга посока. Не мога да кажа със сигурност кога ще се върнат, но съм уверен, че ще намеря начин да ви изхвърля оттук преди това.

Дрейтън не помръдваше от мястото си.

— Не можете да се справите с това, Малоран — каза Джон, нарочно привличайки вниманието ми.

Лицето на негова светлост се изкриви в гневна гримаса.

— На ваше място не бих бил толкова сигурен. — Той извади от джоба си един пистолет и го насочи точно към сърцето на Джон. — Признавам, вече много се уморих от притесненията, които ми създавате.

Палецът му се вдигна, за да спусне ударника, когато Лизи се хвърли между двамата.

— Не!

Протестът ѝ бе отвят от порива на някакъв леден вятър, който внезапно профуча през стаята.

Малоран хлъцна и се извъртя рязко, насочвайки пистолета към празния леденостуден въздух. Ламбер извади сабята си, докато Рандал и Дрейтън стояха, зяпнали от учудване, по местата си, прекалено стреснати, за да направят каквото и да било движение.

Чашата с вино на Дрейтън внезапно бе грабната от нечия невидима ръка и прелетя през стаята. Мина покрай главата на лорд Малоран и се разби в стената зад него. Чашата на Рандал хвъркна от масата и се понесе към Ламбер. Лейтенантът замахна да я разреже със сабята си, но не улучи.

Вбесеният Малоран отново вдигна пистолета си и се прицели.

В този миг точно пред него изникна Оливър с високо вдигната рапира.

— Копеле! — изрева той и се нахвърли срещу Малоран.

Само след миг Бес се материализира до него.

Челюстта на Малоран увисна, а очите му се разшириха в ужас.

— Вие?! Но вие сте мъртви!

Ламбер замахна към призрачната двойка. Сабята му мина през тях като през въздух.

Малоран направи един последен опит да стреля към Лизи и Джон. Но Оливър го изпревари. Разбойникът скочи и заби рапирата си до дръжката в сърцето на Малоран.

Негова светлост се олюля и се хвана за гърдите. Пистолетът изпадна от ръцете му. Очите му изскочиха. Устата му се раздвижи, но не се чу нито звук.

Ламбер изкрещя и метна сабята си. Тя мина през Оливър, без да го засегне, и се заби в отсрещната стена.

Оливър изпъшка от усилието, изтегляйки рапирата си от гърдите на Малоран. Малоран се строполи на колене и падна по очи, мъртъв.

— Дължах ти го, Малоран — каза Оливър, напъхвайки рапирата обратно в нощницата. — За Бес и за мене.

В следния миг двамата изчезнаха.

Тогава Лизи си пое несигурно дъх, а Джон посегна с треперещи ръце, притегли я към себе си и я прегърна.

— Честна дума — каза Дрейтън. — Честна дума.

Ламбер премига като човек, който излиза от транс, и се взря в тялото на пода.

— Няма и следа по него — каза той. — Никаква кръв. — Той се отпусна на едно коляно край Малоран и преобърна тялото. Дрехата на Малоран се отвори и откри една непокътната жилетка и безупречно бяла риза. — Нито капка кръв. Той просто е... умрял.

Лизи хвърли плах поглед към тялото.

— Какво ще кажем? Как да обясним...

— Сърцето му — каза Дрейтън, разглеждайки тялото с очевиден интерес. — Той пиеше прекалено много и настояваше да се храни с бекон и солена херинга на закуска вместо с обикновени рохки яйца, както му препоръчвах. Това трябваше да се случи, рано или късно.

— Сърцето му беше твърде слабо, за да понесе шока от известието, че синът на брат му в края на краищата ще го наследи — добави тенденциозно Рандал. Той пристъпи, за да погледне по-добре тялото на стария си враг. — Смъртта му трябва да бъде поука за всички, които отричат семейните връзки и моралните си задължения към цялото общество.

Той вдигна очи, за да погледне лицата на хората, събрали се около тялото на Малоран.

— Сигурен съм, че епископът ще се съгласи с мене.

Дрейтън се покашля многозначително и подръпна жилетката си.

— Така е, фактически ще разберем, че всъщност лорд Малоран бе убит от Божия съд. От Божия съд.

Лицето на Ламбер се изкриви в пристъп на внезапна ярост. Той скочи на крака.

— Беше пронизан с онази проклета сабя! Всички го видяхте!

— Наистина видяхме — каза Джон. — Но ще бъде добре да не споменавате за това извън стените на тази стая. Никак няма да се отрази добре на кариерата ви, ако вашите началници решат, че сте полудял и вярвате в призраци.

Предупреждението му порази Ламбер като юмручен удар в челюстта. Главата му се отметна назад и той изведнъж се олюля, като че ли загубил равновесие.

— Моята кариера...!

— Със сигурност няма да бъде добре за вас, ако началниците ви научат, че сте помагали на негова светлост в незаконната му атака срещу господин Карлтън.

Господин Дрейтън изглеждаше съсухрен, но когато станеше дума за закона, пламваше в справедлив гняв.

— Те със сигурност няма да погледнат с благосклонно око на опита за убийство. Освен това имаме отвличането и незаконното задържане на мис Тинсдейл, и...

Ламбер се обърна към него с вдигнати юмруци и див поглед.

— Проклятие! *Проклятие!*

Рандал скочи между него и адвоката.

— Стига! — Острото предупреждение на Джон го спря. — Радвайте се, че сме склонни да пренебрегнем действията ви, Ламбер. Ако зависеше от мене...

Той не успя да довърши. С яростен вик лейтенантът прескочи трупа на Малоран и избяга от хана, като остави всички вгледани едни в други и в неподвижния труп на пода.

Часове бяха необходими, докато някакво подобие на ред най-накрая се възцари в „Крал Джордж“. Лекарят и слугите от Малоран Хол дойдоха по едно и също време. Каквито и подозрения да бяха имали прислужниците относно смъртта на своя господар, те не можеха да оспорят заключението на доктора, че е починал от естествена смърт. Като се изключи резката на челото му, причинена от по-ранно падане, нямаше дори капка кръв, която да показва нечестна игра.

Прислужниците отнесоха тялото на господаря си, но посетителите на кръчмата не показваха никакви намерения да си тръгват особено когато Самюел бе повикан на среща на четири очи с Лизи, а Дрейтън и флиртаджийката Моли бяха поставени на място. Едва когато сърдитата Берта се разфуча насреща им, те видяха, че най-уместното, което могат да направят, е да пожелаят лека нощ на всички.

Джон с голяма мъка се измъкна от ръцете на новонамерения си полубрат, който изглеждаше решен да разисква току-що разигралите се

потресаващи събития, докато Джон отговори на всичките му въпроси или челюстта му се откачи от отговаряне — което дойде най-напред. Едва когато Дрейтън се появи и официално настоя Рандал да му прави компания, докато язди към дома си, Рандал се предаде и реши, че ще е най-добре да дойде някой друг ден.

Той си тръгна и остави Джон сам в салона. Огънят прашчеше успокоително в камината, но сабята на Ламбер все още стърчеше забита в стената и парчета стъкло все още блестяха по пода — тъжни свидетелства за това, което се бе разиграло тук.

— Бес? — Гласът на Джон като че ли отекна в празната стая. — Оливър?

Никакъв отговор. Може би не са тук, си каза Джон въпреки усещането, че не е сам.

— Слушайте — обърна се той към празната стая. — Просто искам да знаете, че обичам дъщеря ви. Че ще направя всичко, което зависи от мене, за да бъде щастлива и в безопасност. Че ще...

Той спря, прочисти гърлото си и опита отново.

— Щях да кажа, че ще умра за нея, но предпочитам да живея за нея.

Думите като че ли изскачаха някъде от гърдите му, близо до сърцето, и се изливаха като неспиращ поток.

— Искам да се смея с нея и да плача с нея, и да се боря с нея. Знам, че понякога ще трябва да се борим, и двамата сме достатъчно упорити, но това не означава, че я обичам по-малко. Искам да я прегръщам и да я целувам, и да се любя с нея всеки ден, докато съм жив. Искам да я гледам как заспива нощем и как се събужда сутрин. Искам да ѝ дам деца и да я гледам как ги кърми на гърдите си и как държи ръцете им, когато се учат да ходят. Искам да видя лицето ѝ, когато поеме първото си внуче.

Той си пое дълбоко дъх, намокри устни и каза много меко:

— Искам да остарее с нея и тогава да лежа до нея в църковния двор. Завинаги.

Тишината изглеждаше почти осезаема. Той вдигна рамене в затруднение.

— Това е. Аз... аз просто исках да го знаете.

Той се обърна. Трябваше да намери Лизи. Имаше нужда от нея.

Вратата на салона тихо се отвори пред него. Джон премига, после се усмихна и излезе. Беше стигнал до средата на коридора и се затича, когато вратата тихо се затвори зад него.

— Джон Карлтън! — каза Лизи строго.

Джон спря изпълнението на увлекателната задача да подрежда разпусната ѝ коса върху голите ѝ рамене. Те бяха оставили Берта със Самюел и Хълдспет да правят това, което оставаше да се направи, и полека бяха стигнали дотук, до благословения покой в стаята на Лизи. Макар че огънят още не бе успял да прогони хладината от нощния въздух, те и двамата не го забелязваха.

— Да, любов моя? — изрече той, проследявайки с нежно докосване пътя на копринения кичур, който се спускаше по гърба ѝ.

Лизи потръпна от удоволствие.

— Не ми отговори на въпроса.

— На въпроса ти?

— Там, в градината. За жената, която също така умеела да баламосва червените куртки.

— А! — усмихна се той и се изкикоти. — Това е една едноока проститутка по прякор Хитрата Сали, която всички знаят как добре умее да се изплъзва от хората на конетабъла, когато той им заповяда да очистят нейната част от града.

Лизи хлъцна и се извъртя, за да го погледне.

— Една едноока...

— Ще те запозная с нея. Човек никога не знае, възможно е тя да те научи на някой и друг номер, който да ни дойде добре! С неприятностите, в които без съмнение ще ме въвлечеш...

— Аз! Да те въвлека в неприятности? Ама това е...

— Напълно и изцяло гарантирано, любов моя — каза Джон, навеждайки глава, за да получи една целувка. — Но на друго не съм съгласен!

Лизи отпразнува сватбата си в „Крал Джордж“ след малко повече от месец.

Адвокатите все още не бяха успели да съберат достатъчно ясни доказателства, за да потвърдят самоличността на Джон и правата му да наследи титлата и именията на Малоран, но нито тя, нито Джон имаха и най-малкото желание да чакат решението им.

Те вече се бяха погрижили за всичко.

Уилям Рандал беше зает да крои планове как да превърне Малоран Хол в дом за паднали жени, една ирония, която и той, и помладият му полубрат сметнаха за доста забавна.

— Познавам една интелигентна жена от добро семейство, която е готова да се заеме с учреждението веднага щом адвокатите привършат — бе споделил една вечер Рандал пред бутилка от най-доброто вино на Лизи. — Жените могат да научат някакъв почтен занаят, докато чакат да родят децата си, персоналът ще им помогне да си намерят работа и приличен дом за децата си. Надяваме се това да послужи като образец за създаване на подобни заведения като нашите сиропиталища.

Джон само се бе усмихнал.

— Вярвам, че неоплаканият ни чичо се обръща в гроба си при тази мисъл — и със смях бе вдигнал чашата си за наздравица, към която на драго сърце се бяха присъединили и Лизи, и Рандал.

„Крал Джордж“ сега бе собственост на господин и госпожа Самюел Мартин за голямо неудоволствие на Сара Мартин, която бе решила да остане в къщата, където доскоро бе живяла с брат си, вместо да отстъпи първенството на сияещата от щастие Хълдспет. Лизи и Джон бяха танцували на сватбата на двамата.

Нида изчезна, така и не се разбра къде, пък и на никого не му хрумна да се поинтересува. Една друга девойка — дъщерята на шурей на един братовчед на Берта — бе заела мястото на Нида и вече получаваше всекидневните си уроци по кухненски тайнства, така че когато Берта се оттегли, тя да може да заеме мястото ѝ.

Колкото до Берта, тя вече командваше Хълдспет, шиеше бебешки дрешки и развличаше Лизи с постоянните си притеснения дали са опаковали всичко, което трябва, в сандъците и бъчвите, които вече пътуваха с кораб към новия дом на Лизи в Америка.

Ламбер бе поискал да го преместят и началниците му бяха сметнали за уместно да изпълнят молбата му. Вечерта, когато той си замина, Джон поръча по едно питие за всички присъстващи в „Крал Джордж“, жест, който напълни кръчмата до пръсване. Тя се изпразни едва в ранните часове на следващата сутрин, и то само защото празнуващите бяха пресушили и последната от бъчвите с бира на Лизи. Остана единствено Томас Гейнс, който похъркваше блажено, прострян под една маса.

Колкото до Лизи, тя се разкъсваше между болката, че оставя всичко и всички, които някога е познавала, и неизмеримото вълнение при мисълта за приключенията, които я очакваха. Джон бе нейното убежище. Колкото и да я разтърсваше едното или другото чувство, тя винаги се връщаше към центъра си, към чудото да го обича и да бъде обичана от него.

Когато дойде време да повторят сватбените си обети, тя го направи чистосърдечно и с радостна увереност, че каквото и да я очаква, ще може да го посрещне, защото Джон винаги ще бъде до нея.

Когато той се наведе, за да скрепи сватбените обети, с брачната целувка, тя чу един нежен глас да прошепва на ухото ѝ:

Хиляди целувки, моя Лизи. Хиляда хиляди целувки и цял живот, за да се радваш на всяка от тях.

Вярвай ми.

Оливър Хардуик седеше край огнището в кръчмата и мрачно наблюдаваше опустошенията, оставени от сватбеното тържество.

— Сега, когато Лизи се омъжи и си отиде, предполагам, че и ние няма какво повече да правим тук, нали, Бес?

— Оливър, казваш го така, сякаш съжаляваш.

Раменете на Оливър клюмнаха.

— Така е, съжалявам. О, не съжалявам, че нашата Лизи е щастлива, но...

И мисълта му потъна някъде.

— Но? — запита нежно Бес.

— Е, сега, когато тя вече е голяма и няма нужда от нас, аз... по дяволите! Никога не съм си и помислял, че ще изрека подобна глупост! — Той сви рамене и се загледа в гаснещия огън. — Няма значение.

— Каква глупост?

— Нищо, моя любов.

— Оливър!

В гласа на любимата му ясно се промъкна предупредителна нотка. Оливър въздъхна и се предаде.

— Аз просто... просто не знам какво да правя сега, Бес. Напоследък не мога да хвана Дългия Тоби, а сега, когато я няма Лизи, за да я наглеждаме... Е, какво да прави човек при това положение? Не мога да стоя тук цяла вечност, да издавам писъци, да хлопам врати и да разливам чашите с бира!

Бес се засмя.

— Горкичкият ми!

— Не е смешно, Бес! Да се заемеш с нещо друго, изглежда дяволски лесно, като че ли няма какво да му мислиш, обаче аз не мога да мисля за нищо друго. Убий ме, не мога.

— Имам едно предложение, ако искаш да го чуеш.

— Не! Никакви внуци! — В гласа на Оливър се четеше несъмнен ужас. — Не искам да имам нищо общо с други джеременца в роклички. Лизи ми създаде достатъчно притеснения за цял живот.

— Не, не това. Най-малкото, засега още не. Не, аз просто си мислех, че можеш да ми покажеш малко от света, любов моя. Винаги си казвал, че искаш да го направиш.

— Да вид... Но, Бес!

— Да не би да си забравил? Аз вече не съм вързана за това място. Сега, когато Лизи се омъжи, вълшебника може да ни отнесе навсякъде, където поискаме, а аз искам да видя големия свят, за който си ми разказвал, Оливър. Спомняш ли си? Лондон! Само помисли! Никога не съм била по-далеч от Йорк.

Оливър я гледаше смаяно.

— О, моля те, кажи „да“, Оливър! Моля те!

След миг колебание, точно колкото мисълта да разцъфти в пълния си блясък, Оливър я сграбчи в прегръдките си и я завъртя с триумфален гръмък смях.

— Да! Хиляди пъти да! Каква умница си ми ти, моя красавице Бес! Разбира се, че ще те заведе в Лондон! И когато видим всичко, което градът има да ни предложи, ще намерим кораб да ни откара до Франция. А след Франция идва Америка, там ще бъде Лизи, и тогава...

— Не се тревожи за това, което ще дойде после. Имаме цялото време на света, моя любов! И докато сме заедно...

Тя не успя да довърши, защото Оливър я вдигна и я понесе през вратата навън към застлания с калдъръм двор на хана, където стоеше и ги чакаше Вълшебника, огрян от ярката лунна светлина.

Оливър я сложи отпред на седлото, но не бързаше да пхне крака си в стремето.

— Бес! Погледни!

Бес наведе глава и му се усмихна, а очите ѝ блестяха под лунната светлина.

— Какво има, моя любов?

— Любовният възел... — каза Оливър с мек и трептящ от учудване глас. — Той... той става яркочервен.

Мъжът, жената и конят изглеждаха като сребърна мъгла в сребърната светлина, но вплетен в косите на Бес, ярко се червенееше любовният възел, който тя бе заплитала в косата си през всичките тези години. Тъмният и богат, наситено царствен цвят, като на пурпурна роза, грееше в тъмнината ярко като огън. Оливър го докосна нежно и почтително.

— Ела, моя любов — каза Бес. — Искам те.

Оливър погледна нагоре.

— Обичам те, Бес — каза той и гласът му преливаше от възхищение. — Обичам те и ще те обичам винаги, цяла вечност.

Вълшебника се размърда неспокойно и тръсна глава, искаше му се да потегли на път. Тогава Оливър се усмихна и се метна на седлото зад любимата си.

— Ние сме благословени, нали, Бес? — изрече той меко, притегляйки я в обятията си.

— Да, моя любов — отвърна Бес, усмихна се и положи глава на гърдите му, сигурна в прегръдките на своя любим.

Клоп-клоп, клоп-клоп.

Подковите на Вълшебника разбудиха призрачно ехо, докато тримата напускаха двора на стария хан.

Клоп-клоп, клоп-клоп.

И те излязоха на широкия път, а огромният призрачен кон се впусна в галоп с развята под лунния блясък грива, с копита, святкащи по сребристата земя, докато ги отнасяше надалеч по дългия път, оттатък хълма, към света, който лежеше отвъд.

Издание:

Ан Ейвъри. Дъщерята на разбойника

Редактор: Правда Панова

Коректор: Румяна Маринова

ИК „Ирис“, 2000

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.